

HARLEQUIN

Бестселър

Сандра
Браун

НАД
ВСИЧКО

САНДРА БРАУН НАД ВСИЧКО

Превод: Елика Рафи

chitanka.info

Висок, загорял от слънцето — великолепен мъж. Черната превръзка на едното му око и лекото накуцване само допринасят за силното му излъчване. Тревър Рул е дълбоко убеден, че той единствен е способен да заличи скръбта на Кайла по загиналия ѝ съпруг. Сам той никога не е вярвал, че може да загуби ума си по една жена от случайно намерена купчина писма. И всичко би било чудесно, ако не бе ужасната му, изгаряща тайна...

ПЪРВА ГЛАВА

— Справяш се чудесно, Кайла. Дишай! Бързо и леко. Така. Добре, добре. Как се чувстваш?

— Изморена.

— Зная, но ще се справиш. Сега, при следващия пристъп, силно се напрегни. Така. Още малко.

Болката, остра и режеща, отново я обзе и младата жена стисна зъби. После, когато контракцията отмина, тя се опита да накара тялото си да се отпусне. Капчици пот избиха по челото ѝ, но лицето ѝ сияеше.

— Не се ли вижда още?

Думите едва се отрониха от устните ѝ и болката отново я прониза. Кайла се напрегна с всичка сила.

— Сега вече го виждам — каза докторът. — Хайде още малко... така... готово. Чудесно! — възкликна той и пое бебето в протегнатите си ръце.

— Какво е?

— Момче. Красиво, великолепно момченце.

— Има и големи дробове — усмихна се акушерката към Кайла.

— Момче — промълви тя щастлива. Отпусна се назад омаломощена.

— Съвършен е — увери я лекарят и повдигна малкото телце към нея.

Кайла погледна сина си и почувства сълзи в очите си.

— Арон. Така ще го кръстим. Арон Пауърс Страут.

Позволиха ѝ за миг да го притисне към гърдите си.

— Баща му ще се гордее с него — сестрата взе бебето от немощните ѝ ръце. Обви го в мека пелена и го отнесе до теглилката.

Лекарят привърши с последните манипулации. Раждането беше леко, без усложнения.

— Кога ще се свържеш със съпруга си?

— Родителите ми са въвн. Баща ми обеща да изпрати телеграма на Ричард.

— Три килограма и шестстотин грама — съобщи акушерката. Лекарят свали ръкавиците и стисна ръката ѝ.

— Ще им съобщя новината, за да пусне телеграмата. Къде каза, че е Ричард?

— В Кайро — разсеяно отвърна Кайла, без да откъсва поглед от Арон, който риташе сърдито, докато сестрата се опитваше да го премери. Красив беше. Ричард щеше да се гордее с него.

Арон се роди привечер и нощта мина относително спокойно. На два пъти ѝ го донесоха, макар че все още нямаше кърма, пък и той не беше гладен. Възможността да притисне до себе си топлото телце я правеше неизказано щастлива. Взираше се в него, милваше малките му ръце, опитваше се да разтвори пръстите му, които той упорито стискаше в юмрук. Огледа всеки пръст на краката му, всеки кичур върху главата му, ушите му и реши, че е съвършен.

— С баща ти много те обичаме — сънливо прошепна тя и го остави на сестрата.

Болничните шумове — скърцането на количките с бельо и медикаменти и потракването на подносите със закуска, я събудиха рано. Лениво се протегна и широко се прозя. После родителите ѝ влязоха при нея.

— Добро утро — щастливо се усмихна тя. — Странно е, че сте тук, а не при бебетата с долепени до стъклото носове — изведнъж тя забеляза напрегнатия израз на лицата им и млъкна. — Какво се е случило?

Клиф и Мег Пауърс се спогледаха. Мег така отчаяно се вкопчи в дръжката на чантата си, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. Клиф сякаш току-що беше преглътнал горчив хап.

— Мамо? Татко? Какво има? О, Господи! Бебето? Арон? Нещо не е наред с Арон ли?

Кайла отхвърли завивките с внезапно отмалели ръце и без да обръща внимание на острата болка, която прониза корема ѝ, се опита да се изправи с разтреперани крака. На всяка цена трябваше да се добере до отделението с бебетата.

Мег Пауърс се спусна към дъщеря си и я спря.

— Не. Бебето е добре. Чудесно е. Уверявам те.

Кайла отвори широко очи и впери поглед в родителите си.

— Какво тогава не е наред? — дрезгаво прошепна тя. Внезапно я обзе паника. Малко неща можеха толкова да разстроят родителите ѝ. Явно имаше основателна причина за тревога.

— Скъпа — меко започна Клиф Пауърс и хвана ръката ѝ, — получихме обезпокоителни новини днес сутринта — преди да продължи отново, размени мълчалив поглед с Мег. — Тази сутрин в американското посолство в Кайро е избухнала бомба.

Кайла изтръпна. Устата ѝ пресъхна. Сърцето ѝ сякаш замря, а тя продължаваше да стои с широко отворени очи. После, когато думите на баща ѝ най-после стигнаха до съзнанието ѝ, почувства, че я обзема неизказан ужас.

— Ричард? — попита тя с пресипнал глас.

— Не знаем.

— Кажете ми!

— Не знаем — повтори баща ѝ. — Всичко е в пълен хаос, също както беше в Бейрут. Няма официално изявление.

— Пуснете телевизора.

— Кайла, не мисля, че...

Глуха за думите на баща си, тя протегна ръка към дистанционното управление върху нощната масичка и включи телевизора, окачен на стената срещу леглото.

„... размерът на разрушенията до този момент е неустановен. Президентът окачестви атентата като безразсъден и оскърбителен за борещите се за мир нации. Министър-председателят...“

Кайла сменяше канал след канал. С треперещи пръсти натискаше бутоните на дистанционното управление като обезумяла.

„... скъпо, макар че ще минат часове, а може би и дни, преди броят на жертвите да бъде окончателно установен. Мобилизирани са части от военноморските

сили, които съвместно с египетски войски разчистват руините, за да открият оцелелите.“

Заснет с камера видеофилм, потвърждаваше хаоса около онова, което доскоро беше сградата на американското посолство. Един след друг следваха безразборно случайни, нефокусирани кадри.

„Отговорността за бомбения атентат е поета от групировка, нарекла се...“

Кайла отново смени каналите. Навсякъде едно и също. Когато на екрана се появи редицата от вече разкрити тела, тя захвърли дистанционното управление и покри лицето си с длани.

— Ричард, о, Ричард!

— Скъпа, не се отчайвай. Надяват се, че има и оцелели — Мег я притисна към себе си.

Но Кайла сякаш не чуваше успокоителните ѝ думи.

— Случило се е призори, местно време — каза Клиф. — Уведомиха ни рано тази сутрин. Засега не можем да направим друго, освен да чакаме. Рано или късно ще получим новини от Ричард.

Новините дойдоха три дни по-късно. Офицер от военноморските сили позвъни на вратата на дома на семейство Пауър. Когато видя военната кола да спира до тротоара, Кайла разбра, че несъзнателно е очаквала този момент. Махна с ръка към баща си и тръгна към вратата.

— Госпожа Страут?

— Да.

— Капитан Хоукинс. Мое задължение е да ви уведомя...

— Но скъпи, това е чудесно! — възкликна тогава Кайла. — Защо си така унил? Би трябвало да бъдеш щастлив.

— Не искам да тръгвам за Египет, докато си бременна — беше казал Ричард.

Тя докосна косата му.

— Признавам, това е неприятно и за мен. Но пък е такова отличие. Не на всеки войник от флотата се пада честта да охранява посолство. Избрали са те, защото си най-добрият. И аз много се гордея с теб.

— Но не съм в състояние да си го позволя. Трябва да подам...

— Такъв шанс се случва веднъж в живота, Ричард. Мислиш ли, че ще мога да се понасям ако го пропуснеш заради мен?

— Но сега най-важното си ти и детето.

— Но ние винаги ще бъдем тук — тя обви ръце около него. — Това е последното ти плаване и подобна възможност няма да ти се отдаде повторно. Заминаваш. Това е.

— Не мога да те оставя сама.

— Ще се преместя при мама и татко, докато те няма. Първото им внуче е и телефонните им обаждания могат да ме накарат да полудея. За всички ни ще бъде по-добре, ако се преместя при тях.

Той взе лицето ѝ в дланите си.

— Страхотна си, знаеш ли?

— Значи ли това, че не трябва да се страхувам за теб заради онези мистериозни жени от Изток?

Той се престори, че обмисля думите ѝ.

— Можеш ли да танцуваш кючек?

Кайла удари с юмрук стомаха му.

— Ама че гледка ще бъда с корема, който скоро ще имам.

— Кайла — нежно прошепна той и прокара пръсти в косата ѝ. — Сигурна ли си, че искаш да направя това?

— Сигурна съм.

Вперила поглед в обвития с националното знаме ковчег, Кайла си припомни този разговор преди седем месеца. Звучите на траурния марш се отрониха от самотния тромпет и леденият зимен вятър ги разнесе над гробището. Четиримата офицери, които придържаха покрива стояха застинали в опънатите си униформи.

Погребах Ричард до родителите му, починали почти в една и съща година, когато те двамата още не се познаваха.

— Бях съвсем сам на този свят, преди да те срещна — беше ѝ казал веднъж.

— Също и аз.

— Но ти имаш родители — напомни й той, явно смутен.

— Но никога не съм принадлежала на когото и да е по начина, по който принадлежа на теб.

Тогава той разбра.

Тялото му пристигна в запечатан ковчег, който й препоръчаха да не отваря. Излишно беше да пита защо. Сградата в Кайро беше превърната в прашна купчина камъни и изкривени жезла. Бомбата избухнала рано сутринта, преди повечето от служителите и чиновниците от дипломатическия корпус да пристигнат на работа. Жертвите бяха сред охраната, която обитаваше апартаментите в пристройките.

Приятел на Клиф Пауърс предложи да откара семейството до Канзас за погребението. Кайла не можеше да се отдели от Арон за повече от няколко часа. Потръпна, когато й подадоха националния флаг на Америка, сега вече снет от ковчегата и церемониално сгънат. Без него ковчегът изглеждаше съвсем гол. Изведнъж, съвсем нелепо тя се зачуди дали на Ричард не му е студено.

Господи! В гърлото й се надигна глух стон. Трябваше да го остави тук. Как щеше да го направи? Да се извърне и да си тръгне? Да забрави този гроб, който й заприлича на рана в земята? Как щеше да се качи в частния самолет и да позволи да бъде отведена обратно в Тексас, а Ричард да остане на това голо, пусто място, което тя намрази с цялата си душа?

Вятърът протяжно виеше.

Щеше да го направи. Просто нямаше друг избор. Тази част от Ричард беше мъртва. Но у дома я чакаше друга една жива частица от него. Арон.

Присъедини се към последните думи на прощалната молитва, която свещеникът четеше.

За мен ще бъдеш винаги жив, Ричард. Кълна се. Винаги ще живееш в сърцето ми. Обичам те. Обичам те. Винаги ще бъдеш жив за нас с Арон, защото аз ще те пазя жив в себе си.

Лежеше обвит в планини от бинтове. Понякога светът се втурваше в замъгленото му съзнание, но това бяха нежелани за него

моменти. Звучите бяха прекалено силни. И най-лекото движение му се струваше като земетресение. Светлината му причиняваше непоносима болка. Не искаше друго, освен покой и тишина.

Но светът се натрапваше все по-често. Чувстваше принудата на странна сила, докосвания до ръцете и краката, колебливо се оставяше на всеки звук, на всяко усещане, което му внушаваше, че е жив и бавно се измъкваше от бялата мъгла, в която се чувстваше защитен, за да посрещне чудовищната неизвестност.

Лежеше по гръб. Дишаше. Сърцето му биеше. За всичко останало не беше сигурен.

— Чуваш ли ме?

Опита се да се извърне в посоката, от която идваше мекият глас, но в главата му сякаш се забиха хиляди игли.

— Буден ли си? Можеш ли да ми отговориш? Боли ли те?

Костваше му немалко усилия, но все пак успя да прокара език по устните си. Опита се да ги навлажни, но устата му беше суха и сякаш пълна с песъчинки. Изпитваше странно усещане по лицето си. Не мислеше, че би могъл да раздвижи глава, дори и ако болката не беше така остра. Опита се да вдигне предпазливо ръка.

— Не, не, просто стой спокойно. В ръката ти е включена система.

Бореше се отчаяно, за да повдигне клепачите си. Миглите му, сега така странно уголемени, че можеше да преброи всяка поотделно, бяха като завеса над тънкия процеп, през който проникна светлина. Най-после успя да ги отвори. Неясен силует изплува пред него. Бяло. Жена. Касинка. Медицинска сестра?

— Здравей. Как се чувстваш?

Неуместен въпрос, скъпа.

— Къде съм — трудно можа да разпознае собствения си глас в стържещия звук, който излезе от гърлото му.

— Във военна болница в Западна Германия.

— Западна Германия? Западна Германия! Снощи трябва да е бил по-пиян, отколкото мислеше. Сигурно е някакъв дяволски сън.

— Здравата ни изплаши. Три седмици беше в кома.

Кома? Три седмици? Невъзможно. Снощи беше с дъщерята на онзи полковник и в Кайро не остана бар, в който да не влязат. Защо

сега този ангел му разказва, че три седмици е бил в кома?... В Западна Германия?

Стаята изглеждаше странно. Зрението му беше неясно. Нещо...

— Не се тревожи, ако зрението ти е замъглено. Над лявото ти око има превръзка — любезно обясни сестрата. — Сега стой така, а аз ще доведа лекаря. Трябва да му съобщя, че си се събудил.

Не я чу кога излезе. До преди миг беше тук. Може би си беше въобразил, че е разговарял с нея. Понякога сънищата са странни.

Стените като че ли се наклониха към него и от това му прилоша. Таванът се приближаваше, а после — отдръпваше. Просто не можеше да остане на едно място. Светлината на единствената лампа нараняваше очите му... окоето му.

Беше казала, че лявото му око е превързано. Защо? Пренебрегна предупрежденията ѝ и отново вдигна дясната си ръка. Трябваше да положи херкулесовски усилия. Лейкопластът, който придържаше иглите на системата болезнено опъна кожата му. Сякаш минаха векове, за да стигне главата си с ръка и когато най-последно успя, почувства, че го обзема паника.

По дяволите! Цялата му глава беше бинтована. Вдигна, доколкото можеше, глава от възглавницата и погледна тялото си. Викът, който се изтръгна от него сякаш идваше от дълбините на ада и накара лекаря и сестрата да се втурнат към леглото му.

— Ще го задържа, докато ти му сложиш инжекция — изкрещя лекарят. — Ако продължи да се мята така, ще разкъса всичко, което сме направили досега.

Почувства бодването на иглата в дясното си бедро и закрепя от възмущение и ненавист заради това, че не може да говори, да се движи, да се бори.

После го обгърна тъмнина. Внимателни ръце положиха главата му върху възглавницата. Отново потъна в кадифено забвение.

Идваше в съзнание, после потъваше някъде. И така беше дни наред. А може би седмици? Изгуби представа за времето. Започна да разпознава кога сменяха бутилките на системата, кога мереха кръвното му, кога слагаха тубите и катетрите, които влизаха и излизаха от тялото му. Веднъж разпозна сестрата. Друг път — главата на лекаря. Но те се движеха около него като привидения — състрадателни фантоми в един мек и нежен сън.

Постепенно започна да остава буден за по-дълго. Опозна стаята, различаваше апаратите, чиито екрани регистрираха живота в него. Вече осъзнаваше физическото си състояние. Знаеше, че е сериозно.

Буден беше, когато лекарят влезе през вратата и се вгледа в диаграмата върху металната папка.

— Здравей — каза той щом забеляза втренчения поглед на пациента си. Довърши рутинната проверка и после се наведе над леглото. — Знаеш ли, че си в болница и целият си в бинтове?

— Аз... Злополука ли съм претърпял?

— Не, сержант Рул. Преди около месец американското посолство в Кайро беше вдигнато във въздуха. Ти си един от малкото оцелели след взрива. Изровили са те изпод руините и те докараха тук. Когато се възстановиш, ще бъдеш изпратен с кораб у дома.

— Кое... Какво не е наред с мен?

Върху устните на лекаря трепна лека усмивка.

— Би било по-лесно да кажа кое е наред — той потри брадата си. — Да говоря ли направо?

Почти неуловимото движение на главата на пациента го накара да си спести обичайните в подобни случаи недомлъвки.

— Върху лявата страна на тялото ти се е стоварила бетонна стена. Почти всяка кост беше счупена, дори смазана. Направихме каквото можахме. Останалото — той спря и пое дълбоко дъх — останалото ще свършат специалистите вкъщи. Много работа ти предстои, приятелю. Осем месеца най-малко, макар че двойно по-дълъг срок е може би е по-точна прогноза. Няколко операции. Месеци физиотерапия.

Нещастиято, изписано върху бинтованото лице беше мъчителна гледка дори и за лекар, получил нашивките си върху бойните полета на Виетнам.

— Ще мога ли... да...

— Едва ли някой сега би могъл да се ангажира с каквато и да е прогноза. Много зависи и от теб. Нищо не е загубено. Наистина ли искаш отново да ходиш?

— Искам да тичам — мрачно каза болният.

Лекарят една не се задави от смях.

— Добре. Но засега гледай да се закрепещ, за да можем да започнем да те сглобяваме — потупа го леко по дясното рамо и се

извърна към вратата.

— Докторе? — дрезгавият глас го накара да се извърне. — Окото ми?

Лекарят го погледна съчувствено.

— Съжалявам, сержант Рул. Не можахме да го спасим — после рязко се извърна и делово се запъти към вратата.

В гърлото му се беше свила буца. Едва ли имаше по-болезнен израз на отчаянието от единствената сълза, която се стече по изпитото, потъмняло от наболата брада лице.

На следващия ден позволиха на Джордж Рул да види сина си. Той застана до леглото и стисна дясната ръка на Тревър. Бавно се приведе към близкия стол. Тревър никога не беше виждал баща си да плаче, дори и при смъртта на майка му преди няколко години. Сега адвокатът от Филадельфия, който всяваше ужас в сърцето на всеки лъжесвидетел, горчиво хлипаше.

— Навярно изглеждам по-зле, отколкото предполагам — опита се Тревър да се пошегува със себе си. — Шокиран ли си?

По-възрастният Рул се съвзе. Медицинският екип го беше предупредил да запази спокойствие.

— Не, не съм шокиран. Когато те докараха тук, вече бях при теб за няколко часа. Може да ти изглежда невероятно, но мина доста време.

— Трябва да съм бил много зле тогава, защото сега се чувствам отвратително.

— Докато беше в кома ми позволяваха да те виждам само веднъж дневно. Но откакто си в съзнание, нямам възможност да те посещавам. Ще се оправиш, сине. Всичко ще бъде наред. Вече говорих с лекарите в Щатите, хирурзи ортопеди, които...

— Направи нещо за мен, татко.

— Всичко, всичко.

При последната им среща отношенията помежду им не бяха особено добри. Ако Тревър не беше толкова зает с други мисли, сега би забелязал коренната промяна в баща си.

— Провери списъка на жертвите. Виж дали сержант Ричард Страут е сред тях.

— Синко, не трябва да се притесняваш...

— Ще го направиш ли? — изстена Тревър, вече прекалено изтощен от присъствието на баща си.

— Да, разбира се — побърза да се съгласи Рул, обезпокоен от нервността на сина си. — Страут ли каза?

— Да. Ричард Страут.

— Твой приятел?

— Да. И моля Бог да не е мъртъв. Ако е умрял, аз съм виновен за това.

— Но защо?

— Защото последното нещо, което си спомням, е, че заспах в неговото легло.

— Ей! Страут? Буден ли си!

— Вече съм — долетя до него недоволен глас. — Идиот! Три часа е! Пиян ли си?

— Какво ще кажеш да пийнем сега?

Ричард Страут седна в леглото вече съвсем разсънен.

— Трябва дяволски да си се забавлявал този уикенд.

— С-страхотна е! Чувал ли си за оргазъм?

— Добре, пиян си — разсмя се Страут. — Чакай да ти помогна да свалиш панталоните.

— Оргазъм, оргазъм. Мисля, че снощи имах три. Дали пък не бяха четири?

— Четири? Това е рекорд дори и за теб, нали?

Към носа му несигурно се насочи пръст.

— Ей, защо винаги си мислиш само лошо за мен. Говорех ти за едно питие. За оргазъм. Пих водка и ликьор и... Смъкна ли ми вече панталоните?

— Ако си повдигнеш краката, може и да успея.

— Хо-оп — Тревър Рул се свлече върху леглото на Страут и го повлече със себе си. — Познаваш ли Беки? — попита той и тъпо се захили.

— Мислех, че се казва Бренда — каза Страут и измъкна краката си изпод него.

— А, да. Май наистина беше Бренда. Сещам се. Страхотни крака — похотливо намигна той и се остави Страут да свали ризата му. —

Силни бедра. Разбираш ли какво имам пред вид?

Страут се разсмя и кимна с глава.

— Да, разбирам какво имаш пред вид. Но не мисли, че полковник Даниелс ще се зарадва, ако те чуе да разказваш за силните бедра на дъщеря му.

— Мисля, че я обичам — последните думи бяха произнесени със сериозност, на която е способен само напълно пиян човек. Сочно оригване прекъсна признанието му.

— Разбира се. Миналата седмица обичаше тъмнокосата секретарка от третия етаж. По-миналата пък — русата репортерка от армейския пресцентър. Хайде, пияницо, да те отведе до леглото ти.

Пъхна ръце под мишниците на Тревър и се опита да го повдигне, но той дяволски тежеше и тъпо се хилеше насреща му.

— Имам по-добра идея — каза Страут, след като не успя да го помръдне. — Защо не останеш да спиш на моето легло?

В отговор Тревър се свлече върху възглавницата. Страут се запъти в тъмното към неговото легло. Вече се готвеше да заспи, когато отново чу гласа му.

— Лека нощ.

Повдигна глава и видя Тревър глуповато да размахва пръсти към него.

— Лека нощ — разсмя се Ричард и потъна в сън.

Терористите взривиха сградата, преди който и да е от тях да се е събудил.

Възстановяването му вървеше по-бавно, отколкото очакваше, а Тревър беше подготвен, че ще е истински ад. Прекара още един месец в болницата в Германия, преди да бъде транспортиран вкъщи. След прегледа специалистите мрачно поклатиха глави и се оттеглиха. Лявата половина от тялото му беше смазана.

— Наместете я — кратко каза той. — Направете каквото можете. Аз ще свърша останалото. Когато изляза оттук отново ще ходя.

Сестрите му четяха вестници с репортажи за атентата срещу посолството. Той изживяваше периоди, в които се чувстваше обезверен, отчаян, гневен. Гневът беше най-силен. Той му даде увереността, че трябва да се бори с болката, да преодолее травмите от

операциите, които следваха една след друга, да издържи изтощителните часове физиотерапия.

Когато беше официално освободен от военна служба, остави косата си да израсте. Отпрати и сестрата, която го бръснеше всяка сутрин. Пусна си брада и отказа протеза за окото.

— Мисля, че е... елегантно — беше мнението на една от сестрите, струпали се около леглото, когато лекарят сложи черна превръзка през окото му. Половината бяха влюбени в него. Дори след тежките травми тялото му оставаше все така привлекателно. Красивото му лице, сега с брада, дългите крака, широките гърди и тесният ханш предизвикваха възхищението им и бяха чест предмет на разговорите им.

— Отива на черната ти коса.

— Когато си тръгнеш оттук, ще трябва да прогонваш жените с тояга.

— Искаш да кажеш с бастун — забеляза Тревър, без да откъсва поглед от превръзката на окото в огледалото, което някой му беше подал.

— Още е рано да се предаваш — окуражително се усмихна лекарят. — Едва сега започваме.

Сезоните се сменяха, а той узнаваше за това единствено от различния пейзаж през прозореца си. Дните се сливаха в монотонен поток. Един календар върху нощната му масичка, на който всеки ден задраскваше поне една цифра, отмерваше времето за него.

Веднъж санитарят, който понякога идваше за партия покер след смяната, стовари войнишка торба върху един от столовете.

— Какво е това?

— Нещата, които са успели да съберат от стаята ти в Кайро. Баща ти реши, че може би ще поискаш да хвърлиш едно око и да видиш дали нещо не си струва да бъде запазено.

Нямаше какво. Но една метална кутия привлече вниманието му.

— Подай ми я, моля те.

Пое обикновената зелена кутия с квадратна форма. Цифровият катинар беше само с едно число. Спомни си го като по чудо. Превъртя ключалката и вдигна капака.

— Какво е това — санитарят впери поглед към съдържанието през рамото му. — Прилича на връзка писма.

Тревър почувства бодещ в гърдите. Гърлото му пресъхна и когато заговори, гласът му прозвуча прегракнало.

— Писма са — едва сега се сети за тях. Странно отчетлив беше и споменът за онзи следобед.

— Ей, Тревър.

— Кажи, Страут. Какво мога да направя за теб?

— Нали се сецаш за металната кутия, в която държиш залозите от покер?

— Е, и?

— Ще имаш ли нещо против ако сложа там това? Просто да се запазят по-добре. — Страут смутено протегна към него куп писма, привързани с ластик.

— Хм. Това да не са писмата от онази съпруга, която те кара да бъдеш целомъдрен като монах?

— Тъхъ — призна той, явно притеснен.

— Не мислех, че може да пише.

— Какво?

— Не знаех, че ангелите вършат такива земни неща — подразни го Тревър и го смушка в ребрата.

— Недей и ти, моля те. Момчетата ми се присмиват, че пазя писмата й, но аз обичам да ги чета по няколко пъти.

— Романтични ли са? — погледът на Тревър дяволито заблестя.

— Не точно. Просто лични. Какво ще кажеш за кутията?

— Добре. Разбира се. Заклучи ги и я прибери. Когато искаш да ги вземеш, завърти ключалката на четири.

— Четири? Благодаря, Тревър.

Страут понечи да се обърне, но той го улови за ръката.

— Сигурен ли си, че не са романтични?

— Е, малко — усмихна се Робърт.

После отидоха да пият бира и той забрави за писмата.

Сега Тревър шумно затвори капака. Чувстваше се виновен, сякаш бе надничал през прозореца на спалнята им.

— Хвърли целия този боклук — раздражено каза той.

— Ще запазиш ли кутията? — попита санитарят.

— Да.

Не знаеше защо го направи. Навярно заради вината, която изпитваше, че е жив, а Страут умря, защото онази нощ легна на неговото легло. Следобеда, докато раздвижваше ръката си, хиляди пъти си повтори, че няма да нарушава покоя на мъртвеца и да чете писмата на съпругата му.

Но когато настъпи нощта и посетителите опразниха коридора, когато всички лекарства бяха раздадени и сестрите се оттеглиха в стаята си, Тревър взе кутията от нощната си масичка и я опря до гърдите си. Наоколо беше тъмно. Прекарал беше сам повече нощи, отколкото можеше да преброи. Преди време изпита огромно облекчение, когато почувства, че тялото му откликва винаги когато санитарят се промъкнеше при него с някой брой на „Плейбой“ или „Пентхауз“. Това поне не беше осакатено.

Но сега имаше нужда от жена.

Това не беше невъзможно. Знаеше, че само да даде знак на някоя от сестрите, всяко негово желание щеше да бъде задоволено. Но с него вече се случиха повече неприятности, отколкото можеше да понесе. Нямаше как да избегне клюките в болницата и щеше да бъде глупаво да започва романтична връзка, особено след като онова, което искаше и от което се нуждаеше изобщо не беше романтично.

Въпреки това, копнееше за близостта на жена. За женски глас. Списанията, които толкова нощи преди беше разглеждал, не му носеха удовлетворението, което търсеше. Тези жени, с техните прелъстителни тела, пищни коси и искрящи усмивки, бяха също така двуизмерни, както и гланцираните страници със снимките им.

А връзката с писма беше истинска.

Капакът на металната кутия се отвори безшумно, но хартията прошумоля, когато докосна писмата. Отдръпна ръката си. После се прокле, че е такъв глупак и вдигна първото от купчината. Всичките бяха двайсет и седем. Подреди ги по дати, сякаш за да отложи онова, което чувстваше като смъртен грях и когато приключи, отвори първия плик, извади листа обикновена хартия и зачете.

ВТОРА ГЛАВА

7 септември

„Скъпи Ричард,

Замина само преди няколко седмици, но живея с усещането, че са минали години. Чувствам отсъствието ти като болест, която се влошава с всеки изминал ден. Въображението ми играе лоши шеги. Често ми се струва, че те виждам, особено когато съм сред много хора. Сърцето ми забива от вълнение. После с болка осъзнавам, че някой просто ми е напомнил за теб...“

15 септември

„Скъпи Ричард,

Снощи те сънувах и се събудих разплакана...“

16 септември

„Скъпи,

Забрави писмото ми от вчера. Бях тъжна...“

2 октомври

„Скъпи Ричард,

Днес почувствах, че детето се движи. О, скъпи, не мога да ти опиша колко вълнуващо е това. Отначало беше само като леко потупване. Аз застинах, притаила дъх. После той (зная, че е момче) отново се раздвижи, този път по-силно. Разсмях се. После заплаках. Мама и татко се втурнаха при мен. Те не могат да почувстват движенията, защото са леки, но аз зная, че ти непременно щеше да ги

усетиш. Ако беше тук, ако ме докоснеш, зная, че би могъл. Обичам те. Много.“

25 октомври

„... и екскурзията ти до пирамидите звучи великолепно. Завиждам ти. Вчера с мама пазарувахме в Норт парк. Движението в Далас става все по-натоварено. Когато се върнахме у дома, бях толкова уморена, че едва можах да изкача стълбите. Татко ми донесе вечерята на поднос. Но свършихме добра работа. Няма да ми се наложи да купувам дрехи за бебето поне докато не навърши шест години!

Всички се смяхме на разказа за жената на консула. Наистина ли се облича така? А и този твой приятел! СТОИ ДАЛЕЧ ОТ НЕГО! Едва ли може да повлияе добре на женен мъж с бременна съпруга...“

Денят на Благодарността

„... а аз така отчаяно те искам. Снощи ходих на кино с Бабс. Трябваше да се осведомя по-добре. Филмът беше еротичен, доста горещ. И сега толкова те желая! Иде ми да се катеря по стените. Какъв срам! Благовъзпитаните дами в положение не следва да се държат като разгонени котки, нали? Но днес е студено, вали дъжд и си мисля, че ако имах възможност щях да те прелъстя и да те откъсна дори от футболните мачове по телевизията днес.“

21 декември

„Моя любов,

Вчера получих писмото ти и много се смях. Искаш да стоя далеч от Бабс? Готова съм на сделка, ако ти приключиш с онзи твой странен приятел. Прилича ми на мъжете, които ненавиждам. Мисли се, за дар от Бога за

жените, нали? Макар да казваш, че е дяволски красив, зная, че няма да го харесам...”

24 декември

„Скъпи,

Дните са къси, но ми изглеждат безкрайни. Потисната съм. Бих предпочела, ако можех, по време на коледните празници да не се събуждам. Навсякъде виждам хора, които ликуват, усмихват се, споделят радостта от празника с онези, които обичат. Чувствам се чужда в един свят, направен като че ли единствено за двойки. Къде си? Мама и татко се тревожат за мен, защото съм толкова потисната. Правят и невъзможното, за да ме разсеят, но ти ми липсваш толкова много, че нищо не помага. Пакетите, които изпрати са под дървото. Татко се перчи, че тази година е намерил гигантски бор, какъвто аз обичам. Надявам се си получил подаръците навреме. Бих заменила всички подаръци, които съм имала за една твоя целувка за идните Коледи. Една от онези твои дълги, бавни целувки, които ме влудяват и ме правят неизказано щастлива. Обичам те, Ричард.

Весела Коледа, скъпи!“

11 януари

„... но сега, когато празниците отминаха, съм много по-добре. А мина и средата на годината, в която ще сме разделени.

Вече ми е ужасно неудобно да спя. Убедена съм, че бебето ще бъде футболен защитник. Или може би цар на дузпите. Сигурна съм обаче, че след около двацет и две години ще бъде пръв сред всички каубои. Между другото, какво ще кажеш ако го кръстим Арон? Ако е момче, разбира се. Кое е за предпочитане, понеже поне засега, не се сещам за нито едно име на момиче.

Гърдите ми биха те влудили. Огромни са! За нещастие всичко останало е като тях. Не вярвах, че могат толкова да се променят. Дори и зърната ми са по-големи. Готвя се да кърмя. (Бабс казва, че мечтае и тя да има такова извинение. Толкова е лоша!) Бих искала да си тук, за да ми помагаш. (Само си помисли, аз самата се чувствам ужасно.)

Но не мога да си представя нищо по-хубаво от това да кърмя нашето бебе... Арон..."

25 януари

„... и това беше най-ужасното нещо, което съм сънувала. Събудих се плувнала в пот. Докато бебето се роди, няма да погледна чили!

Онзи твой приятел беше ли на пътуването до Александрия в края на седмицата, за което ми писа? Не го спомена и си мисля дали не е нарочно. Ако си направил нещо неразумно, ако си се забъркал с някоя танцьорка на ключек, не е нужно да ми казваш. Чувствам се като воден бивол и вчера плаках, защото съм толкова дебела... а в същото време просто щях да се пръсна, след като унищожих банановите кифлички, за които Бабс казваше, че ще ме ободрят. (Три огромни лъжици шоколад с бадеми!) Понякога мисълта, че никога няма да те видя повече ме влудява, Ричард! Дали отново някога ще ме прегърнеш? Дали отново някога ще те почувствам в себе си? Случва се да си мисля, че не съществуващ реално, че си нещо великолепно, което сама съм си измислила. Имам нужда от теб, скъпи. Нужно ми е да зная, че ме обичаш. Както аз обичам теб... с цялото си сърце..."

— Следващата седмица те изписват?
Тревър се извърна от прозореца.

— Да. Най-последно.

— Това е великолепно, сине! — въодушевено каза Джордж Рул.
— Изглеждаш като нов.

— Не съвсем.

В думите на Тревър нямаше горчивина. През изминалите тринайсет месеца осъзна какъв късмет е имал. Разходките му из болничните коридори затвърждаваха убеждението му. Можеше да бъде прикован към количка до края на дните си, като толкова други, които виждаше във физиотерапията. А той вървеше. Леко накуцваше, но вървеше. Свикна дори и с превръзката през окото, а и вече не се удряше в мебелите. Вярно беше онова, което говореха за способността на тялото да компенсира липсата на някой крайник. Вече почти не си спомняше какво означаваше да бъдеш с две очи.

— Искат всяка седмица да идвам като амбулаторно болен на физиотерапия, но аз отказах — каза той на баща си. — Мисля, че повече от това не може да се направи. Пък и сам ще се упражнявам.

— С какво мислиш да се заемеш сега? — нетърпеливо запита сина си Джордж Рул.

След дипломирането му в Харвард, изборът на кариера беше ябълката на раздора помежду им. Тревър се присъедини към военноморските войски, защото не искаше да се подчини на желанието на баща си да стане адвокат като него самия и беше раздразнен от упорития му отказ да се съобрази с предпочитанията му.

— Каквото винаги съм искал да правя, татко. Да бъда строител.

— Разбирам — Рул явно беше разочарован. Фактът, че Тревър едва се размина със смъртта, явно беше сломил твърдостта на Джордж Рул. Сега не искаше да го загуби заради друга причина. А това неизбежно щеше да се случи, ако се опитваше да подреди бъдещето му.

— Къде? Как мислиш да започнеш?

— Тексас.

— Тексас?! — сякаш беше назовал друга планета.

Тревър се разсмя.

— Чувал си за бума в строителството в южните и югозападните щати, нали? Това е мястото, където се строи сега. Там има земя, която чака да бъде разработена. Избрах един малък град до Далас. Чандлър. Общността там се разраства бързо и възнамерявам да инвестирам.

— Ще ти е нужен капитал.

— Разчитам на сумата, която получих от военноморските сили.

— Това едва ли е достатъчно, за да навлезеш в бизнеса.

Тревър настойчиво се вгледа в баща си.

— Колко ти струваше дипломирането ти като адвокат в Харвард, татко?

— Добре де, печелиш — кимна Джордж Рул и подаде ръка. Тревър я пое и силно я стисна.

— Благодаря.

За пръв път, откакто се помнеше, баща му го прегърна и го притисна към гърдите си.

По-късно същата вечер, след като опакова нещата си, Тревър се изпъна върху болничното легло за последен път. Но беше прекалено възбуден, за да спи. Получаваше втори шанс в живота. Първия път не можеше да се похвали с особени постижения. Но сега, с онова, което започваше утре, всичко щеше да бъде различно. Вече нямаше да има напразно пропиленни години. Сега вече имаше цел.

Посегна към зелената метална кутия. Винаги я държеше наблизко. Писмата бяха с протрити ръбове и оръфани краища. Знаеше наизуст двайсет и седемте писма. Но изпитваше удоволствие всеки път отново и отново да се визира в женския почерк. Отдели едно от тях и изборът му не беше случаен.

„... ако ти приключиш с онзи твой приятел. Прилича ми на мъжете, които ненавиждам. Мисли се, за дар от Бога за жените, нали? Макар да казваш, че е дяволски красив, зная, че няма да го харесам...“

Тревър внимателно сгъна писмото и отново го постави в плика. Дълго не можа да заспи.

Красива е.

През изминалите няколко седмици я беше виждал неведнъж. Но никога от толкова близо. Никога за толкова дълго. Възможността да я гледа му доставяше истинско удоволствие.

И след хиляда години нямаше да може да опише цвета на косата ѝ. „Руса“ не беше достатъчно, заради блестящите кичури. Но не беше и червена. „Ягодово русо“ звучеше сладко, без да бъде банално. А нищо, свързано с Кайла Страут, не можеше да бъде банално. От нея струеше сила и светлина като от слънчев лъч.

Вълнистите кичури, които не можеше да бъдат описани, бяха прибрани високо назад. И какво лице! Със сърцевидна форма и изящна брадичка. Веждите ѝ се извиваха високо над големите очи. Гладко, интелигентно чело. Тен, който го караше жадно да преглъща. Страните ѝ бяха с цвета на зряла праскова.

Носеше свободни панталони, раирана риза с навити до лактите ръкави и пуловер през раменете. Имаше слаба и елегантна фигура. Със съвършени пропорции. Цялата беше... съвършена.

Харесваше му начина, по който говореше на детето. Сякаш то разбираше всяка нейна дума. А може би наистина беше така, защото когато се усмихнеше и дебелото бебе се засмиваше. Двамата оставаха глухи за шума от стъпките, които отекваха в търговския център около тях. Сякаш не забелязваха тълпата, заляла магазините и павилионите за храна в съботния следобед. Спряха се при един от тях и тя купи фунийка сладолед. После с учудваща бързина си проправи път през тълпата до близката пейка с фунийката в едната ръка и бебето в другата. Помогна му, макар че не му беше нужно особено насърчение да се качи на пейката.

Сега двамата седяха там и детето унищожаваше сладоледа, а майка му се заливаше от смях и го увещаваше да не се превръща в малко прасенце. Придържаше фунийката с дясната си ръка, а с лявата непрекъснато го бършеше със салфетка. Когато накрая и фунийката и салфетката се превърнаха в мокра каша, тя заговори строго на детето, после стана, за да ги изхвърли в близкото кошче за боклук. В мига, в който се извърна, бебето са плъзна надолу по пейката и затича по покрития с плочи под на търговския център. Бързо, доколкото можеха, късите му дебели крачета го понесоха към фонтана, който хвърляше високи пръски нагоре. Около него имаше около шейсет сантиметра дълбок басейн.

Тревър инстинктивно се отблъсна от стената, на която стоеше лениво облегал. За миг само се осмели да откъсне поглед от детето и видя, че Кайла се е извърнала и го търси. Дори от това разстояние той

прочете по лицето ѝ паниката, която може да обземе само една майка, загубила детето си. Без да се бави, Тревър си запроправя път през тълпата. Момчето вече се катереше по ниската стена около басейна и протягаше ръце към бълбукащата вода.

— О, Господи — промърмори Тревър и отстрани пред себе си един мъж с лула. Ускори крачки, но закъсня. Детето се прехвърли през стената и цопна във водата. Няколко души го видяха, но Тревър пръв стигна фонтана. Нагази в басейна, грабна бебето под мишници и го измъкна от водата.

— Арон! — обезумяла, Кайла си проправяше път през тълпата.

Арон пръскаше вода около себе си, вперил любопитен поглед в мъжа, който го държеше. Явно го хареса, защото се ухили широко и показва два реда блестящи бебешки зъби. После избъбри нещо, което можеше да бъде и „вода“. Тревър прекоси фонтана и излезе навън. Струпалите се наоколо се отдръпнаха, за да направят място.

— Добре ли е?

— Какво стана?

— Къде е майка му?

— Няма ли кой да се погрижи за него?

— Някои родители просто оставят децата си да правят каквото си щат.

— Извинете, извинете — Кайла най-после успя да си проправи път през насъбралата се тълпа. — Арон, Арон! — тя измъкна сина си от ръцете на Тревър и го притисна към гърдите си, въпреки мокрите му дрехи. — Детенцето ми! Добре ли си? Така ме изплаши! О, Господи!

В мига, в който Арон разбра, че майка му е разстроена, приключението се превърна в трагедия. Долната му устна затрепери, очите му се напълниха със сълзи, цялото му лице се сгърчи. Разтвори широко уста и нададе неутешим писък.

— Ударил се е! Ударен ли е? — Кайла почти обезумя от притеснение.

— Хайде, да се махаме от тук. Моля ви, приятели, пуснете ни да минем. Той е добре, само е изплашен.

Кайла почти не виждаше огромния мъж до себе си. Чувстваше върху раменете си ръцете му, които внимателно я насочваха през тълпата към една отдалечена пейка. Най-после, прегърнала все така безутешния Арон, тя вдигна глава към него. Трябваше ѝ доста време,

преди погледът ѝ да стигне лицето му и първото ѝ впечатление, беше, че е много висок. Черната му брада ѝ хареса, но като че ли не беше особено подготвена за превръзката през окото. Все пак, успя навреме да сподави възклицанието, което напираше върху устните ѝ.

— Благодаря.

Огромният мъж седна до нея.

— Мисля, че е добре. Реакцията ти го изплаши.

Тя завъртя глава и му показва, че брадичката ѝ, освен изящна, можеше да бъде и решителна, когато я предизвикваха. Но щом се убеди, че той не се опитва да я критикува, върху лицето ѝ се появи усмивка.

— Сигурно си прав. Малко прекалих.

Риданието на Арон стихна. Кайла го отдалечи от себе си и изтри сълзите от червените му кръгли бузи.

— До смърт ме изплаши, Арон Страут — скара му се тя. После отново вдигна поглед към мъжа. — В един миг беше тук, в следващия — изчезна.

Очите ѝ бяха кафяви. Кадифени, тъмни очи, в които той сякаш потъна.

— Изтича като мълния.

Когато тя, явно озадачена наклони глава настрани, той обясни.

— Наблюдавах го, докато ядеше сладолед.

— О! — не ѝ дойде на ум да запита как са привлекли вниманието му. Чудеше се какво ли се е случило с окото му. Жалко беше, че го е загубил, защото това, което сега гледаше към нея, беше зелено, наситено, красиво зелено, заобиколено от гъсти черни мигли. Смарагдовият му блясък сякаш я изгаряше. Смутено сведе поглед. Тогава забеляза мокрите му панталони и обувки.

— Влязъл си във фонтана?

Той се разсмя и погледна към краката си. Джинсите му бяха мокри до коленете. Кръстоса глезените си под пейката.

— Ами като че ли да. Не си спомням как точно стана. Мислех за Арон.

— Откъде знаеш името му?

Сърцето на Тревър подскочи.

— Ами... чух го от теб. Извика го, когато се спусна към него.

Тя кимна.

— Съжалявам, че се измокри.

— Ще изсъхна.

— Но това са скъпи обувки.

— Но не са толкова ценни, колкото Арон — погъделичка той момчето под брадичката.

Хлапетото съсредоточено дъвчеше ръкава на майка си. Кайла механично го измъкна и оправи, доколкото може, дрехата върху гърдите си.

— О, виж ти — възкликна тя.

Сякаш да подчертае, че и двамата са мокри до кости, Арон кихна.

— Мокри сте — каза Тревър. Гледаше надолу към гърдите ѝ по начин, който накара Кайла да почувства, че я заливат горещи вълни. Тя рязко се изправи.

— Още веднъж благодаря. Довиждане — прегърна Арон пред себе си като щит и се спусна към най-близкия изход.

— Чакай!

— Защо?

— Не забрави ли нещо?

— Какво?

— Първо чантата си, а после и количката на Арон. При павилиона за сладолед са.

— Все още съм... — поклати тя глава и се разсмя. Чувстваше се като пълна глупачка.

— Разстроена. Мога да си представя. Нека аз ги взема вместо теб.

— Вече съм ти толкова задължена.

— Няма нищо.

Той бързо се отдалечи, за да изпревари следващия ѝ протест. Тя плахо погледна надолу към гърдите си. Чудеше се дали ризата ѝ не е прекалено влажна и прозрачна. Като че ли всичко беше наред, но това не ѝ донесе голямо облекчение. Бързо вдигна поглед към мъжа, който се отдалечаваше и едва тогава забеляза, че накуцва. Съвсем леко, но явно пазеше лявата си страна. Навярно катастрофата, при която беше загубил окото си и бе осакатил лявата си страна е била ужасна. Но дори и накуцването не пречеше на елегантната му походка. Движеше се с неочаквана за ръста си лекота. Изглеждаше великолепно. С

широки рамене и тесен ханш. Черната му коса падаше на широки вълни върху яката на ризата. Забеляза, че жените, покрай които минаваше, се извъръщаха след него. Изглежда превръзката над окото не ги отблъскваше. Всъщност, тя го правеше по особен начин привлекателен. Екстравагантен и някак порочен. И сега, без изобщо да се смуцава от погледите им, той прехвърли презрамката на чантата ѝ през рамо и уверено подкара количката към мястото, където двамата с Арон го чакаха.

— Още веднъж благодаря — каза тя и се опита да избегне ръката на Арон, който сега отчаяно се домогваше до обиците ѝ. Посегна към чантата си. Тревър смъкна презрамката, плъзна я нагоре по ръката ѝ и я намести върху рамото ѝ.

Толкова е изящна, мислеше си той.

Толкова е висок, мислеше си тя. Наведе се и се опита да настани Арон в количката, но той упорито отказваше. Малкото му набито телце сякаш изведнъж се вцепени и беше невъзможно да сгъне краката му. Арон започна гневно да протестира.

— Изморен е — обясни тя с извинителен тон, явно смутена.

Отново привличаха вниманието на минавачите, които с нескрито любопитство оглеждаха детето с просмукани от вода дрехи, майката с влажна блуза и мъжа с мокри панталони.

— Защо не го вземеш на ръце? Аз ще донеса количката до колата ти.

Тя вдигна Арон.

— Не мога да позволя това. Вече достатъчно те притесних.

Той се усмихна. Заобиколени от тъмната му брада, зъбите му бяха много прави и много бели.

— Това не ме притеснява.

— Е... — явно, не беше съвсем убедена.

Този мъж я караше да се чувства несигурна. Не можеше да обясни точно защо. Държа се достатъчно галантно, за да получи значка на скаутите. В погледа му нямаше намек, който би я оскърбил. Навярно мислеше, че има съпруг, който в момента играе голф или работи в градината вкъщи. И въпреки това осъзнаваше, че той забелязва влажната ѝ блуза и макар че нищо не се виждаше, чувстваше се изнервена.

— Хайде. Да тръгваме преди Арон да е станал неуправляем.

С всяка крачка той все повече натезжаваше в ръцете ѝ и все повече капризничеше. Извиваше се неспокойно. Явно се чувстваше също така неудобно в мокрите си дрехи, колкото и тя самата.

— Добре — каза тя и нетърпеливо отметна кичура коса, който непрекъснато падаше върху лицето ѝ. — Ще ти бъда много задължена.

— Оттук ли? — попита Тревър и кимна към изхода.

— Всъщност не — тя явно беше притеснена. — Паркирах от другата страна.

Можеше да я попита защо, след като колата ѝ е паркирана отсреща, само преди няколко минути, сякаш дявол я гонеше по петите, беше готова да се втурне към този изход, но като истински джентълмен предпочете да замълчи и я пусна да води, бутайки количката към универсалния магазин от другата страна на подлеза.

— Казвам се Тревър, между другото. Тревър Рул — притаи дъх и изпитателно се вгледа в лицето ѝ. Питаше се дали ще го познае и когато това явно не стана, въздъхна облекчено.

— Аз съм Кайла Страут.

— Радвам се да се запознаем — наклони той глава към Арон, който сега, когато отново вървяха, вече се беше успокоил. — И с Арон, разбира се.

Кайла си помисли, че усмивки като неговата трябва да бъдат поставени извън закона. Представляваха опасност за женския род. Сексапилът му явно прехвърляше възрастовите граници. Покрай тях мина тайфа момичета, които нескрито флиртуваха с него. Независимо дали биваха придружени от друг мъж или не, жените неизменно забелязваха Тревър Рул.

Красотата му не беше стандартна. Бръчки набраздяваха лицето му и го правеха не особено привлекателно. Кайла се замисли, кое може да ги е направило толкова дълбоки. Болката от явно тежкия нещастен случай? Той едва ли беше прехвърлил трийсетте. Не беше много по-възрастен от Ричард.

Ричард. При спомена за него я прониза познатата болка. Ако беше жив, сега той щеше да крачи до нея. Нямахте да ѝ бъде нужна помощта на някакъв непознат. От смъртта му измина повече от година. В книгите пишеше, че това би трябвало да е пределната граница, отвъд която усещането за загуба да бъде преодоляно. Но не минаваше и ден, без да мисли за Ричард. И винаги в най-неочаквани моменти. Това я

радваше. Заклепа се беше да пази паметта на съпруга си. Заради себе си и заради Арон. Ден след ден носеше спомена за него и така го превръщаше в съществена част от живота си.

— На колко години е Арон? — изведнъж попита Тревър.

— Току-що навърши петнайсет месеца.

— Тежичък е нали? Не зная много за децата.

— Да, тежък е — засмя се Кайла и го премести от едната си ръка в другата. — Но и баща му беше едър.

— Беше?

Защо не внимаваше? Не искаше да допусне когото и да е било до себе си.

— Той почина — кратко каза тя.

— Съжалявам — гласът му прозвуча искрено.

Или така ѝ се стори?

Тревър беше чакал този ден месеци наред. Определи го, след като излезе от болницата и търпеливо избра подходящия момент. Нямаше търпение да започне работа, но макар че баща му хладнокръвно дърпаше конците, имаше хиляди досадни неща, за които трябваше да се погрижи. Чувстваше се като хванат в клетка в безкрайните часове, които се налагаше да прекарва в различни офиси. Това беше прекалено за човек, пропилял месеци от живота си. Дълго продължиха и слънчевите бани, които заличиха бледнината от престоя в болницата. През цялото това време той хиляди пъти си представяше първата си среща с Кайла. Питаше се къде ли ще стане това, как ли ще изглежда тя, какво ли ще каже. Не мислеше, че ще я срещне точно днес. Но ето че се случи. Наистина стана. И сега, когато я гледаше до себе си, трябваше да бъде искрен и да признае, че не е сигурен дали съжалява особено, че онази съдбоносна вечер остана в леглото на Ричард Страут.

— Боя се, че още дълго трябва да вървим — каза Кайла с извинителен тон, когато той задържа вратата пред нея отворена.

— Нямам нищо против.

Паркингът беше също така пренаселен, както и търговският център. Шофьорите с труд се добираха до свободно място, ако такова случайно се отвореше.

— Оттук ли си Тревър? — запита Кайла, за да прекъсне неловкото мълчание.

— Не. Пристигнах преди около месец.

— Какво те доведе в Чандлър?

— Жаждата.

— Моля? — тя вдигна озадачена поглед към него.

Върху лицето ѝ падна кичур коса. Той си представи как отмята златистия кичур и целува устните ѝ. Сърцето му бързо заби.

— Строител съм — отвърна той малко по-високо, отколкото беше нужно и прочисти гърлото си. — Искам да стана част от нашествието тук наоколо.

Може би трябваше да заплати за няколко ноци на някоя жена, преди да срещне Кайла, да завърже няколко неангажиращи връзки, просто така, заради секса. Може би не биваше толкова дълго да се въздържа.

— Разбирам. Това е колата ми — посочи тя към закрития джип в бледо синьо.

— „Цветни тичинки“ — прочете той надписа върху страничната врата и вдигна въпросително вежди.

— С моя приятелка държим магазин за цветя.

Петдесет и две деветдесет и осем Билърд Паркуей. Знаеше точно къде е това, какви са цветовете на раирания тент над витрината и работното време.

Изчака, докато тя закопчее колана на детската седалка, в която намести Арон и ѝ помогна да сложи сгъваемата количка отзад.

— Не мога да изразя благодарността си, Тревър. Беше много любезен.

— Не ми благодари. Приятно ми беше. Като изключим мига, в който Арон се прехвърли през стената над басейна.

— Дори не искам да си спомням за това — потръпна Кайла. Погледът ѝ задълго остана вперен в лицето му. Не можеше да тръгне така. Как да каже просто благодаря и довиждане на този непознат, който спаси живота на детето ѝ? — Е, довиждане — промълви тя накрая. Изобщо не знаеше какво да прави с ръцете си.

— Довиждане.

Тя седна зад волана и затвори вратата. Той отстъпи назад, помахаше и се запъти в обратна посока. Кайла превъртя ключа. Моторът издаде неприятен скърцащ шум, но не запали. Натисна педала за газта и отново опита. Пак същото. Колата просто не тръгваше. Промърмори

нещо, което би ужасило майка ѝ, ако можеше да я чуе. Нищо чудно майка ѝ изобщо не знаеше тази дума.

— Някакъв проблем ли? — лицето на Тревър Рул се бе навело към прозореца.

— Не иска да запали — каза тя и свали стъклото.

— Изглежда така, сякаш акумулаторът е изтощен.

Тя упорито опита още няколко пъти. Накрая се призна за победена, свали ръка от ключовете и се облегна назад. Арон неспокойно се въртеше на детската седалка и размахваше ръце и крака, явно недоволен от принудата да бъде неподвижен.

— Дяволски ден!

— Мога ли да помогна? — попита Тревър след миг.

— Просто ще отида в подлеза и ще позвъня на баща ми. Той ще ни прибере и ще изпрати някой да се погрижи за колата.

— Имам по-добра идея. Защо не ви откарам у дома?

Тя впери в него безмълвен поглед, после погледна встрани. Изведнъж се изплаши. Не познаваше този мъж. Той можеше да бъде всякакъв. Откъде да знае, че не е направил на колата ѝ нещо, заради което сега моторът не искаше да запали, а после нарочно не се сближи с нея в търговския център.

Стига, Кайла! Това е лудост. Той не би могъл да предвиди, че Арон ще падне във фонтана. Но въпреки това ѝ се струваше неразумно да се качи в някаква кола и да тръгне ей така с напълно непознат.

— Не, благодаря. Ще се справя.

Отказът прозвуча по-остро отколкото ѝ се искаше, но тя не можеше да се застави да бъде благосклонна към един евентуален похитител. Разкопча колана на Арон и го извади от колата, взе чантата си, вдигна прозореца и заключи вратата. Отпрати се в посоката, от която току-що бяха дошли.

— Не искам да те задържам — каза тя, когато чу стъпките му до себе си.

— За мен няма да бъде проблем да ви отведа, където пожелаете.

— Не благодаря.

— Сигурна ли си? Ще бъде много...

— Не, благодаря!

— Заради това ли? — вдигна той ръка към лявото си око. — Зная, че с него неизменно изглеждам подозрителен, но кълна се, не

съм някой, от когото трябва да се боиш.

Кайла изведнъж се закова на място и извърна лице към него. Господи! Как можа да му дойде наум, че може да има някакви предразсъдъци относно хора с физически недостатъци.

— Не се страхувам.

Напрежението върху лицето му постепенно изчезна и устните му се разтегнаха в неотразима усмивка.

— А би трябвало. В наши дни човек не може да се доверява на непознати — двамата тихо се засмяха. Без да обръща внимание на движението, на което явно пречеха, той пристъпи към нея и настойчиво се взря в лицето ѝ. — Просто се опитвам да помогна и ти предлагам да те закарам.

Чувстваше се като пълна глупачка. Едва ли мъж, който беше в състояние да съсипе обувки за четиристотин долара, за да извади едно бебе от фонтана, беше в състояние да ги отвлече или убие.

— Добре — тихо се съгласи тя.

— Добре.

Търпението на шофьора, който чакаше да излезе от паркинга в крайна сметка се изчерпа и той натисна клаксона.

Това ги накара да тръгнат.

— Къде е колата ти?

Тревър кимна с брадичка.

— На около километър и половина — каза той през смях. —
Защо не ми дадеш аз да нося Арон?

Кайла се опита да потисне нежеланието си и му го подаде. Арон го плесна по бузата с дланта на топчестата си ръка. Не изглеждаше особено притеснен от високия, мургав и привлекателен мъж с превръзка през лявото око и с усмивка, която би разтопила и айсберг.

ТРЕТА ГЛАВА

Извини се заради закрития джип.

— Нямах представа, че днес следобед ще ви возя. Иначе щях да оставя джипа в къщи и да взема колата.

Отключи вратата с дясната ръка, а с лявата все така държеше Арон. Кайла се настани на предната седалка и Тревър го сложи в скута ѝ. Ръката му докосна гърдите ѝ, но тя се престори, че не забелязва. Както и той. После побърза да затвори вратата. Сякаш нищо не се беше случило, но тя знаеше, че навярно Тревър също мисли за неволно породилата се помежду им близост.

— Топло е тук — забеляза той, след като се плъзна зад волана и запали мотора. — Слънцето пече силно.

— Добре ми е така. Дрехите ни още са влажни — отбеляза Кайла и едва не си прехапа езика.

Той сякаш неволно сведе поглед към гърдите ѝ и върху лицето му се изписа вина. Добре че Арон отново я прикриваше.

Помежду им се възцари неловко мълчание. Тревър се опитваше да се справи със задръстването на паркинга. Закъсняваха и той ѝ се усмихна извинително. Тя му отвърна и се зачуди дали върху лицето ѝ не е изписана неловкостта, която сега я измъчваше. Защо не можеше да измисли какво да каже?

Когато най-после се добраха до бариерата на изхода, той се извърна към нея. Почувства погледа му върху себе си, но продължи да пригладжа меката кафява коса на Арон. Защо я гледаше по този начин? Дали да не го помоли да включи климатика? Горещината в джипа ставаше нетърпима. Или може би на нея ѝ беше топло?

— Искам да те попитам нещо — чу тя мекия му глас.

Сърцето ѝ подскочи.

Готова ли си? Какво ще правим с детето? Вземаш ли хапчета? На твоята седалка или на моята? През ума ѝ минаха различни възможности. Страхуваше се да чуе която и да е от тях. До този момент той се държа така мило. Но тя трябваше да се сети, че нямаше да е

толкова просто. Нито един мъж не качва жена в колата си и не ѝ прави услуга, без да очаква нещо в замяна. С поглед впит във влажните кичури върху главата на Арон, тя запита:

— Какво?

— В коя посока сме?

От устните ѝ се отрони нервен смях.

— О, извинявай. Надясно.

Той изви кормилото и се усмихна обезоръжаващо. Навярно си мисли, че съм пълна глупачка. А той е просто един любезен човек, който играе ролята на добрата самарянка за една вдовица с бебе. Нищо повече. Навярно, ако не беше толкова привлекателен, толкова... мъжествен, тази роля щеше да му се отдава повече. Ето, ръцете му например. Големи, силни, загорели. Когато посегна, за да включи радиото, тя забеляза, че ноктите му са късо подрязани. Щом премести крака си от педала за газта към спирачката, върху дългото му бедро се очертаха силни мускули. Погледът ѝ неволно падна върху скута му.

— Горещо ли е?

— Какво?

— Топло ли ти е?

Лицето ѝ пламна. Цялата гореше. Дали е уловил погледа ѝ.

— Да... малко.

Той включи климатика и кабината се изпълни с хладен въздух. Кайла отклони погледа си встрани.

Клиф и Мег Пауър живееха в тази къща от раждането на Кайла. Когато я купиха, кварталът беше модерен. Но индустриалното развитие на града и нарасналото му значение като алтернатива на Далас за онези, които всеки ден пътуваха с карта, промениха съседите им. Кварталът вече не беше моден. Къщите, някога привлекателни и добре поддържани, сега принадлежаха на собственици, които не се гордееха особено с тях. Приличаха на старомодни, занемарени матрони на средна възраст — запуснати и непривлекателни. Домът на семейство Пауър беше единственото изключение в квартала. Просторната веранда с колони отпред беше оградена с парапет от ковано желязо, който Клиф усърдно боядиса миналото лято. Храстите бяха подрязани, в добре оформените бразди грееха ярки цветя.

Когато Тревър сви с джипа по улицата, пръскачката заливаше градината с потоци вода. Върху тревата от другата страна на пътеката, която водеше към предната веранда, огрени от залязващото слънце, блестяха капчици вода.

— Ето тук — каза Кайла и посочи къщата.

Тревър вече беше преместил крака си върху спирачката. Знаеше къде живее тя. През изминалия месец идваше тук доста често и знаеше дори дните, в които събираха отпадъците. Това че околността му е така добре позната остана незабелязано за Кайла. Вътрешно тя ридаеше. Пред алеята стоеше позната кола. Бабс. Сякаш необходимостта да обяснява всичко на родителите си не ѝ стигаше, а трябваше да задоволи и живото въображение на Бабс. Може би просто можеше да изскочи от колата, да благодари на Тревър и да си спести всички останали главоболия. Навярно той щеше да си тръгне, преди някой да го види? Но къде ти такъв късмет! Тревър едва беше спрял до тротоара, когато предната врата се отвори и баща ѝ излезе. Любопитно огледа джипа, преди да се наведе, за да спре пръскачката. Любопитството му се засили, щом видя, че Кайла и Арон са вътре.

— Това е баща ми — каза Кайла, когато Клиф Пауър бавно се запъти към тях. Поради някаква необяснима за нея причина, изведнъж я обзе странна нервност и стеснителност.

Тревър отвори вратата.

— Здравейте — поздрави той и слезе от джипа. — Водя пътници, които твърдят, че живеят тук.

Клиф Пауър не успя да скрие изненадата си. Кайла вече беше отворила вратата, когато Тревър заобиколи колата и застана пред нея.

— По-добре ми подай Арон. Стъпалото е високо.

Кайла неохотно го остави да вдигне Арон от скута ѝ.

Сякаш го беше правил години наред, той умело го вдигна и го притисна към гърдите си. После със свободната си ръка ѝ помогна. Ръката му все така обвиваше лакътя ѝ, когато заобиколиха джипа и застанаха пред озадачения Клиф Пауър.

— Здравей, тате.

— Къде е колата ти? Нещо не е наред ли?

— Не, всичко е наред, но днес в търговския център какво не ми се случи — унило каза тя. Чудеше се как да вземе сина си от ръцете на Тревър, без отново да изпадне в неудобно положение. Не искаше да

рисува и пак да го докосне. А това беше смешно, защото той беше толкова внимателен.

— Какво става? Клиф? Кайла?

На вратата на верандата се показа Мег Пауър. Върху приятното ѝ лице се изписа загриженост. Следваше я Бабс. На Кайла дори и не ѝ се искаше да мисли какво означаваше многозначителния израз върху лицето ѝ. Мег се спусна по стълбите и забърза по алеята към тях. Неспойно местеше поглед от Кайла на високия, тъмнокоп непознат, който държеше внука ѝ.

— Мамо, татко, това е господин Рул. Тревър Рул.

— Господине, госпожо — любезно се поклони Тревър и прехвърли Арон в лявата си ръка, за да се здрависа с Клиф Пауър.

— А това е Бабс Логан — моя приятелка и бизнес партньор — добави Кайла.

— Здравейте, госпожо Логан.

Бабс изгледа Тревър с преценяващ поглед.

— Здравсти. Къде те намери тя?

Бабс не можеше да се похвали с особена тактичност. Липсваше ѝ всякаква мярка. Изтърси точно това, което семейство Пауър мислеха, но бяха достатъчно добре възпитани и съобразителни, за да не го изрекат на глас.

— По-скоро той ни намери — каза Кайла.

— Къде е колата ти? — повтори Клиф.

— Оставих я при търговския център.

— Мисля, че акумулаторът е изтощен, господине — любезно уточни Тревър.

— Господин Рул предложи да ни докара до тук.

— Колко мило — каза Бабс, без да откъсва поглед от Тревър. — Какво ще каже госпожа Рул?

На Кайла ѝ идеше да я убие! В първия миг, в който ѝ се удадеше възможност, щеше да я удуши с голи ръце!

Тревър само се усмихна. После се наведе и сложи Арон на земята. Обикновено в такива ситуации Арон се втурваше да бяга. Но сега, в момента, в който краката му докоснаха земята, той нададе оглушителен писък. Топчестите му пръстчета се вкопчиха във влажните крачоли на Тревър. Мъжът се наведе, вдигна го и го потупа по задничето. Доволен Арон се притисна към него.

— Съжалявам — промърмори Кайла, смутена, че синът ѝ толкова бързо се е привързал. — Сега ще го взема.

— Няма нищо — опита се да я успокои Тревър и леко се усмихна.

Погледите им се срещнаха и за миг на Кайла ѝ се стори, че са сами. Сякаш забравиха, че в тях са вперени жадните погледи на трима души.

— О, дрехите му са влажни — плахо се осмели най-накрая да изрече Мег.

— Да — трепна Кайла сякаш излезе от дълбок транс. — Падна във фонтана.

Семейство Пауър за миг само бяха обзети от паника. Любопитството на Бабс още повече се изостри.

— Кога се случи това — преди или след като акумулаторът се изтощи? — ситуацията явно я забавляваше.

— Преди това. Тревър отиде до него и го извади. Не се тревожи, мамо. Арон е добре. Само е мокър.

— Как стана това?

— Купих му сладолед — Кайла им разказа накратко за случилото се. — Когато се огледах Арон беше изчезнал, а около фонтана се бяха струпали хора. Господин Рул също беше там и държеше Арон. Целият се беше измокрил.

— Спочил си във фонтана и си извадил Арон от там? — попита Бабс и кимна към мокрия му панталон.

— Да.

— Хм — многозначително отбеляза тя и на Кайла ѝ се прииска да ѝ удари плесница.

Клиф и Мег благодаряха на Тревър за помощта и вниманието му към Кайла и Арон. Никой не чу репликите, които двете приятелки полугласно си разменяха.

— Страхотен е.

— Млъкни.

— Блузата ти е мокра.

Кайла стреснато сведе глава и видя, че наистина влажната материя е прилепнала към гърдите ѝ и дантелата на сутиена прозира под нея. После се извърна. Тревър не сваляше очи от нея. Беше проследил погледа ѝ. Сега отново се взря в лицето ѝ. Това се случи

точно когато Мег, която се беше разпростряла върху това колко бързо едно бебе като Арон може да се изплъзне от погледа на човек и да направи някоя пакост, завърши със:

— Защо не влезете и не изпиете чаша кафе с нас, господин Рул?

— Не! — лицето на Кайла се обля в червенина, когато осъзна, че е произнесла на глас единствената дума, която прониза съзнанието ѝ. Навлажни устните си. — Искам да кажа, че и така отнехме прекалено много от времето на господин Рул — тя посегна и почти изтръгна Арон от ръцете на Тревър. — Благодаря ви още веднъж. Много ни помогнахте и съм ви задължена, че ни доведохте и у дома. — Сега, моля те, си тръгвай! — довърши тя мислено.

— За мен беше удоволствие — той погъделичка Арон под брадичката. — Довиждане, каубой. Радвам се, че се запознахме — кимна той с глава към останалите. Извърна се и с едва забележимо накуцване отиде до предната врата на джипа. Седна зад кормилото, махна за последен път и отпътува.

Вече възвърнала самообладанието си, Кайла тръгна към родителите си и Бабс, които я гледаха въпросително.

— Трябва да преоблека Арон — тя премина покрай тях, но те я последваха и я заобиколиха, когато влезе в просторния коридор.

— Кажете нещо повече — настоя Бабс.

Тя беше най-добрата приятелка на Кайла още от началното училище. Майка ѝ почина, когато бяха в прогимназията. Оттогава баща ѝ често работеше на две смени в една фабрика в Далас. Докато учеха в гимназията, Бабс прекарваше много време в дома на семейство Пауър. Чувстваше го като свой, а тях — като второ семейство.

— Какво да ви кажа?

— За него! Какво стана?

— Нищо — Кайла тръгна към кухнята. Сякаш в момента най-важното нещо беше да даде сок на Арон. Остави го на високия стол и отвори хладилника. Родителите ѝ и Бабс се струпаха около нея.

— Наистина ли скочи във фонтана, за да извади Арон? — попита Мег и се отдръпна, едва когато Кайла протегна ръка, за да вземе чаша.

— Не е извършил кой знае какво геройство, мамо. Не се хвърлил във води, които гъмжат от акули. Фонтанът беше съвсем плитък и

Арон едва ли щеше да остане в него повече от няколко секунди.

Не можеше да повярва, че сега се опитва да омаловажи случилото се. Само преди около час беше убедена, че Арон щеше да се удави ако не бяха бързите реакции на Тревър Рул.

— Ами колата? — попита баща ѝ. — Откъде той разбра за колата?

— Е, той... всъщност ние излязохме заедно.

— Изпратил те е до колата?

— Да. Защото Арон плачеше, а аз бях все още разстроена.

— Сам ли предложи? — попита Бабс.

— Да — нервно отвърна Кайла.

— Хм.

— Ще спреш ли с твоето „Хм“? Не поставяш диагноза. И бих искала и тримата да спрете да ме гледате така, сякаш съм извършила престъпление. Той е просто мъж като всички останали, ясно ли е? Един мъж, който беше достатъчно любезен, за да предложи помощта си. Съвсем искрено — раздразнено отвърна тя. — Държите се като гладни котки, които са уловили последната мишка в града.

— Не беше нужно да те докара чак до тук — каза Мег.

— Просто беше любезен.

— Куца. Чудя се какво ли му се е случило — замислено се обади Клиф.

— Това не ни влиза в работата. Повече няма да го видим. И татко, по-добре се обади в гаража и се погрижи за колата. Искаш ли да ти помогна с вечерята, мамо?

Познаваха я добре. С този напрегнат, рязък тон започна да говори преди няколко месеца, когато искаше да покаже, че вече е превъзмогнала скръбта си след загубата на Ричард. Опитваше се да им внуши, че е излишно да ходят на пръсти около нея или пък да говорят с приглушени гласове, сякаш са на погребение. Явно демонстрираше, че няма да търпи да бъде глезена. По този тон разбираха, че трябва да я оставят на мира.

— Не, скъпа, благодаря ти — каза Мег. — Вървете с Арон горе и смени дрехите му. Ще вечеряме сандвичи и мога да се справя сама. Ще останеш ли Бабс?

— Не тази вечер, благодаря. Имам среща.

Кайла излезе от кухнята и понесе Арон нагоре по стълбите. Бабс я последва.

— Мислех, че имаш среща — подхвърли Кайла и влезе в спалнята, която сега беше превърната в стая за Арон.

— Имам време.

— Някого, когото познавам? Или някой нов?

— Няма да мине, Кай — Бабс се отпусна в люлеещия се стол и кръстоса крака.

— Кое няма да мине? — Кайла припряно разкопча тирантите на Арон и му свали панталоните.

— Опитът ти да избегнеш темата за това твое високо, мургаво и привлекателно парче.

— Не е мое...

— Мислиш ли, че е женен?

— Откъде да знам? И какво значение има?

— Искаш да кажеш, че ще се забъркаш с женен мъж?

— Бабс! — извика Кайла и се извърна към нея. — Нямам намерение да се „забърквам“ с когото и да било. За Бога, той просто ми предложи да ме докара вкъщи. Как мина денят в магазина?

— Долу-горе добре. Не мисля, че е женен — додаде Бабс замислено. — Не носеше венчална халка.

— Това не значи нищо.

— Така е. Но и не приличаше на женен, знаеш ли?

— Не, не зная. Не съм го оглеждала толкова внимателно.

— Е, аз пък го направих. Всеки сантиметър от неговите метър и осемдесет и аз не знам колко още. А като заговорихме за сантиметри, забеляза ли как са изпълнени панталоните му отпред?

— Престани! — Бабс засегна болно място и Кайла продължаваше да стои все така с гръб към нея. Криеше порозовялото си лице. — Ужасна си!

— Какво мислиш за превръзката над окото му?

— Нищо не мисля.

Бабс потръпна.

— Пък аз си мисля, че е див и секси. Тази брада го прави да изглежда толкова порочен!

— Див и порочен? Четеш прекалено много исторически романи.

— И това единствено синьо око.

— Зелено е — неволно се отрони от устните ѝ и тя почувства, че е казала повече, отколкото би искала. Надяваше се, че Бабс няма да долови неволната ѝ грешка и хвърли предпазлив поглед през рамо. Усмивката на Бабс беше ангелска, но в очите ѝ проблясваха дяволити пламъчета.

— Мисля спомена, че не си го оглеждала толкова внимателно — подразни я тя.

— Ще си тръгнеш ли? — Кайла вдигна Арон, вече съвсем разсъблечен. — Искам да го изкъпя, защото ще го сложа да си легне, веднага след като му дам вечерята. Имаш среща. Пък и... — тя пое дълбоко дъх — нямам желание повече да разговарям за господин Рул. Дори и не искам да мисля за него.

— Но той мисли за теб — каза Бабс и се изправи. Раздразнителността на Кайла не ѝ направи ни най-малко впечатление.

— Не ставай смешна. От къде на къде ще мисли за мен?

— По дяволите, защото изобщо не му се искаше да тръгне. Ако не беше реагирала така, сякаш седна върху габърче, когато майка ти го покани на кафе, обзалагам се, щеше да приеме поканата ѝ като извинение да остане. При това и той забеляза влажната ти блуза.

— Не е вярно! — Кайла не можеше да се побере в кожата си от възмущение.

— О, да, забеляза я. Чао — преди Кайла да успее отново да възнегодува, Бабс вече слизаше по стълбите.

По време на вечерята родителите ѝ бяха също толкова любопитни за мъжа, който беше „спасил“ — както Мег предпочиташе да говори за случилото се — Кайла и Арон. Въпросите им не бяха толкова прозрачни, нито пък със сексуален подтекст, но целяха същото.

Когато повече не можеше да понася недомлъвките им, Кайла стана от масата.

— Бих предпочела да бях извикала такси. Не знаех, че един мъж е в състояние да ви развълнува толкова. Повече никога няма да го видим. А сега, лека нощ!

Отнесе Арон горе и го сложи в леглото. После, когато се прибра в спалнята си, почувства се прекалено изморена, за да чете, но продължаваше да мисли за Тревър Рул.

— Не е чудно, че през цялата вечер всички говорят за него — промърмори тя и шумно затвори книгата си. — И каквото и да казва Бабс, той не гледаше мократа ми блуза — опита се сама да се убеди. — Не гледаше! — промърмори отново и свали сутиена си — но мисълта, че би могъл да го направи, дълго не ѝ позволи да заспи.

— Не мога да повярвам — извика Бабс и рязко се изправи.

— Какво не можеш да повярваш — прозя се Кайла. Лежеше на един от шезлонгите на верандата с отпусната назад глава и притворени очи. Неделният следобед беше слънчев и топлината я изпълваше със сладостна нега.

— Той е.

Кайла отвори едното си око и когато видя за кого говори Бабс, стреснато отвори и другото. Тревър Рул паркираше една кола пред къщата.

— Какво ти казах? Отново ще дойде.

— Ако кажеш нещо, с което да ме поставиш в неудобно положение — ще те убия — заплаши я Кайла и изнурено се усмихна на Тревър, който вървеше към тях по пътеката.

— Здравейте.

— Здравсти.

Погледът му се плъзна покрай Бабс и се спря върху Кайла.

Тя с неудобство си помисли, че краката ѝ са боси. Сандалите ѝ бяха захвърлени встрани, но ако сега се опиташе да стигне до тях, щеше още повече да привлече вниманието му върху небрежното си облекло.

— Притеснявах се за колата ти, но виждам, че си я прибрала — посочи той към паркирания в алеята фургон.

— Да. Баща ми се обади в гаража, който посещава. Срецнаха се с механика на паркинга и заредиха акумулатора. Колата запали, но вероятно трябва да взема нов.

— Няма да е лошо. Е, радвам се, че вече всичко е наред.

— И аз.

Кайла нервно прибра кичур коса зад ухото си и си помисли, че навярно изглежда така сякаш е фризирана с тел за разбиване на яйца.

Явно Тревър също се почувства неловко заради настъпилото мълчание, защото нервно плъзна ръце в задните джобове на джинсите и дланите му изпънаха плата върху ханша му. Кайла би предпочела да не си припомня онова, което Бабс каза за телосложението му. Споменът я наведе на неподобаващи за една благовъзпитана дама мисли.

А на Бабс ѝ идваше да удуши Кайла, че се държеше като пълна глупачка. Затова взе нещата в свои ръце.

— Защо не седнеш, Тревър? Искаш ли нещо за пиене?

— А, не — измъкна той ръце от джобовете си. — Всъщност дойдох, защото се надявах, че ще мога да поканя Кайла и Арон да отидем заедно на сладолед. Зная, че той обича сладолед.

Кайла понечи да отклони поканата, но Бабс я изпревари.

— Колко жалко! Точно сега Арон спи — после широко разтвори очи, сякаш внезапно я осени нова мисъл. — Но ти би могла да отидеш, Кайла.

— Аз не... — замлъкна Кайла объркана.

— Да не ви попречих? — Тревър погледна Бабс въпросително.

— Не се тревожи за мен — разсмя се тя. — Не живея тук, но и не се нуждая, от някого, който да ме забавлява. С Кайла сме стари приятелки. Всъщност родителите ѝ ме отгледаха. Днес следобед работихме върху тена си. Виждаш ли покрива там, до спалнята ѝ. Пекохме се в пълно уединение — намигна Бабс, — ако разбираш какво имам пред вид.

Разбираше. Ако ставаше дума за подобни игри на думи, можеше да накара дори и вечно готовата да флиртува Бабс да изглежда като пълна аматьорка. По дяволите, и той знаеше някои игри. Можеше да се наклони към тях, да се ухили безочливо и като нищо да изгърси куп остроумни, неприкрити намеци по повод слънчевите бани без бански костюм. Но усмивката върху лицето на Кайла беше толкова напрегната, че предпочете да замълчи.

— Обаче стана прекалено горещо — продължи Бабс, — затова влязохме да вземем един душ и сега просто си почиваме тук на сянка. Аз тъкмо се готвех да поспя малко, така че няма причина Кайла да не излезе.

Тревър премести погледа си върху нея и се усмихна.

— Какво ще кажеш?

— Аз всъщност...

— Кайла, кой... о, господин Рул — баща ѝ приближи вратата към верандата. Отвори я и излезе по чорапи и пусната над панталоните старомодна долна риза.

— Здравейте, сър — любезно се поклони Тревър и пое ръката му. — Надявам се не съм ви събудил.

— Не, не — излъга Клиф. — Още не съм дочел неделния вестник. Мислех да изляза на верандата.

— Тревър е дошъл да покани Кайла на сладолед. Много е мил, нали? — оповести Бабс с широка усмивка, сякаш току-що бяха достигнали и скрепили с подпис паметно решение.

— Да, наистина — съгласи се Клиф.

— Но мисля, че е по-добре да не отивам, защото Арон...

— Всичко е наред. Той още спи. Току-що проверих. Върви. Няма да е зле да се разсееш малко.

Кайла вече не си спомняше кога за последен път ѝ беше позволено да довърши изречението. С удоволствие би удушила и тримата. Баща си заради това, че е толкова сговорчив, дрънкалото Бабс и най-вече Тревър Рул, задето я поставя в деликатно положение.

— Добре. Само ще вляза да се преоблека — скочи тя от стола и се насочи към вратата.

— Не е необходимо — заговори Бабс с авторитета на старшина. Знаеше какво щеше да направи Кайла. Щеше да се качи, да събуди Арон и да го използва като извинение да не излезе. Но това нямаше да мине. Официално беше вдовица, но беше млада и жизнена и Бабс не искаше повече да я гледа как се затваря в черупката си. Тревър Рул беше първият мъж, който си позволи да бъде по-настоятелен, въпреки студенината ѝ. Независимо дали Кайла искаше или не, Бабс щеше да се погрижи, за да не бъде обезсърчен и отблъснат и в крайна сметка да си тръгне. — Нужно ли е да се преоблича, Тревър? Няма да ходите на някое място, за което трябва специално да се приготвя, нали?

— Едва ли. Кайла?

Тонът, с който той произнесе името ѝ беше толкова подкупващ, че Кайла нямаше сила да се противопостави.

— Ами добре — усмихна се тя и нервно придърпа ръба на шортите си, — ако няма да се забавим много — извърна се към стола и

обу сандалите си. Хвърли към Бабс унищожителен поглед и отново се изправи. — Мисля, че съм готова.

Тревър обви лакътя ѝ с длан и я поведе към колата.

— Не се притеснявай. Забавлявай се — подвикна Клиф след тях.
— Ние ще се погрижим за Арон.

— Приятно прекарване — махна Бабс с ръка.

Полумъртва от притеснение, Кайла се сви върху предната седалка. Потисна желанието си да захлупи лицето си в длани, когато Тревър се качи и запали мотора. Но щом свиха зад ъгъла, той най-изненадващо спря до тротоара. Превключи автоматичните спирачки, обви с ръка гърба на седалката ѝ и се извърна към нея.

— Виж, знам, че те ужасно те притесниха, а аз не искам да се чувстваш неудобно — върху устните му затрептя лека усмивка.

Кайла сведе глава и се разсмя.

— Притесниха ме.

— Разбрах. Съжалявам.

— Не си виновен. Държаха се така, сякаш искаха да вържат краката и ръцете ти, за да не побегнеш.

— Предполагам след смъртта на съпруга си, не излизаш често.

— Изобщо не съм излизала. И не бих искала.

За Тревър думите ѝ бяха като неочакван удар под пояса. Извърна глава и впери поглед през стъклото в капака на колата. От една страна, приятно беше изненадан, че тя не се среща с други мъже. От друга, поставяше условия, които изглежда не бързаше да променя. Но беше в колата му, нали? Това поне вече постигна.

Кайла си мислеше, че навярно искреността ѝ е оскърбителна и тъкмо се готвеше да се извини, когато той отново я погледна и каза:

— Дори и за сладолед ли не искаш да отидеш? — тя изведнъж се разсмя и той прие това като съгласие. Отново запали мотора на колата.
— Между другото, сладоледът е като пиенето.

— Как така?

— Ако си сам не е забавно.

Тръгнаха по Чандлър Стрийт, с която тя естествено беше свикнала, но която като че ли той познаваше по-добре и от нея.

— Купих това парче земя тук.

— Преди да направят новия търговски център, тук беше пощата.

— И аз така чух. Както и да е, мисля да построя малък комплекс от офиси. Много приятен. С двор с растения и фонтани в средата. Надявам се да привлека лекари, адвокати — хора професионалисти — после, когато отминаха по-надолу, той продължи: — Хвърлил съм око и на този терен, но не зная дали ще го получа. — Тук ще има нов супермаркет.

— Но това е пасбище.

— Е, след около година — разсмя се той — смятам, че ще има и киносалон.

Изглежда той разполагаше с вътрешна информация за града, в който тя беше живяла цял живот. При това, сякаш беше един от онези, от които зависеше осъществяването на всичко.

— Може би с Бабс трябва да помислим за ново място за магазина.

— Не, на добро място сте.

Тя хвърли бърз поглед към него.

— От къде знаеш на кое място сме.

— Минах покрай магазина, преди да дойда да те взема — спокойно каза той след кратка пауза. — Бях любопитен да видя магазин, наречен „Цветни тичинки“. Откога сте в бизнеса?

— Вече почти година. Шест месеца след смъртта на Ричард... на съпруга ми — тя разсеяно прокара ръка по подгъва на панталоните си. — Както и да е, когато бяхме малки, с Бабс много харесвахме „Моята прекрасна лейди“ и като Елиза Дулитъл винаги мечтаехме да работим в цветарски магазин. Така че когато нямаше какво да правя, Бабс не ме оставяше на мира. По онова време тя работеше, но не беше доволна. Родителите ми решиха, че идеята си струва. Трябваше ми нещо, с което да запълня живота си, пък и да осигуря бъдещето на Арон. Ето защо... — тя млькна за момент — изтеглихме спестяванията си и преди да разбере, вече бях съсобственик на цветарски магазин.

— Добре ли се чувстваш сега?

— Засега добре. Другият цветар в града предлага отживели идеи и никакво въображение. Почти го съсипахме — дяволито се усмихна тя, а Тревър почувства, че би дал целия свят, ако можеше да докосне устните ѝ. Гънките на късите панталони, набрани върху гладките ѝ, намазани с лосион с дъх на цветя бедра, го привличаха неудържимо. С

огромно нежелание премести поглед върху шосето. Излезе от магистралата и сви по една още непавирана алея. Пътят беше неравен.

— Отиваме към някой павилион за сладолед, който аз не зная ли? — попита Кайла.

— А може би те отвличам вдън горите? — усмихна се широко той и намигна. Усмивката ѝ стана неуверена и това го разсмя. Протегна ръка и потупа коляното ѝ. — Спокойно — докосвам коляното ѝ! Чувствам кожата ѝ под дланта си. Господи! Само да не насилвам нещата! Трябва да си отдръпна ръката. Спокойно, Рул, спокойно. — Рискувах и започнах строежа на тази къща. Дърводелците работят днес за извънредни надници и искам да се уверя, че няма да си хвърля парите на вятъра. Имаш ли нещо против, ако спрем за няколко минути?

Не, нямаше нищо против. Но ѝ беше невъзможно да остане „спокойна“. Не и когато все още чувстваше допира на ръката му върху голото си коляно.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Алеята лъкатушеше през гора от бор, дъб и орех. В дъното беше строежът. Но дори и оттук Кайла можеше да се убеди във внушителната и съвременна архитектура на къщата. Парцелът беше с лек наклон и в дъното бълбукаше плитък поток.

— Красиво е, Тревър — възкликна Кайла, без дори да забележи колко лесно името му се отрони от устните ѝ.

— Харесва ли ти? — усмихна се той и спря колата.

— Мястото е великолепно.

— Хайде, ела да те разведе.

— Може би не бива да слизам — мислеше за оскъдното си облекло и за любопитните погледи на работниците, които, когато колата се появи в сечището, до един спряха да работят.

— Тук аз съм шеф — рече Тревър и отвори вратата си. — Щом казвам, че трябва да слезеш, значи трябва.

Почувства топлината на слънчевите лъчи и леката ласка на летния бриз. Но още по-осезаеми бяха погледите, насочени към нея, когато Тревър я поведе през строителната площадка и купчините материал. Тревър хвърли мрачен поглед към къщата и работата веднага продължи. Чуковете закънтяха, чу се пронизителният шум от електрическия трион и оглушителното бръмчене на дрелката.

— Внимавай за гвоздеи — предупреди я той. Отново беше обвил пръстите на едната си ръка около лакътя ѝ. С другата докосваше кръста ѝ. Когато преминаха повечето от препятствията, свали ръцете си. — Входната врата ще бъде тук. Мисля си за матово стъкло.

— Ще бъде красиво.

— Влиза се във фоайе с висок остъклен таван.

— Харесвам остъклените тавани.

— Нали? — знаеше го от едно от писмата ѝ.

„... и влязох. Винаги съм мечтала за такава къща. Модерна. Заобиколена от дървета и с остъклен таван.“

— Веднъж видях една такава къща и много я харесах.

— Внимавай къде стъпваш — Тревър галантно ѝ подаде ръка и я поведе към съседното помещение, разположено на друго ниво. — Това е всекидневната. Съвсем обикновена. На тази стена ще има камина. Трапезарията е тук, а ето и кухнята — Тревър разгърна плана и Кайла се опита да си представи как ще изглежда всичко с изградени вече стени. Разглеждаше скицата и в същото време си мислеше за топлината на широката длан около ръката ѝ.

— Можеш ли да минеш?

— Разбира се — с облекчение щеше да се възползва от възможността да отдръпне ръката си. Но не излезе точно така, защото, докато се провираха през лабиринт с размери два на четири, пръстите му пак здраво подкрепяха лакътя ѝ. — Това е спалнята на домакините. Разбира се, скоро тук ще има стени. Ще трябва да се използват коридорите.

— Жалко е да се затваря пространството.

„Стаите бяха толкова просторни, че човек добиваше усещането, че е на открито.“

— И аз съм на същото мнение. Стените на почти всеки коридор са от високо до тавана стъкло, така че пространствата няма да са напълно изолирани.

През тавана се процеждаха слънчеви лъчи и падаха върху му. Кичурите тъмна коса заблестяха в разноцветна дъга. Брадата ограждаше устните му, толкова чувствени, че изглеждаха нацупени. Кайла отдръпна ръката си и едва устоя на изкушението да сплете пръстите на другата си ръка в дланта му. Всяко негово докосване изглеждаше сякаш неволно, но не беше така. Невъзможно беше мъж с лице и тяло като неговото, да не бъде покорител на женските сърца.

Представи си тези сърца окачени на колана му като трофеи. Колкото по-скоро разбереше, че тя не е подходяща плячка, толкова по-добре.

— Какво ще има тук? — попита тя и отстъпи встрани.

— Друга камина.

— Наистина ли?

— Да, защо не.

В мечтите ѝ, в спалнята на домакините винаги имаше камина, но сега предпочете да не споделя това с Тревър.

— Да, разбира се, просто си помислих, че ще бъде великолепно тук да има камина.

— И романтично.

— Предполагам — отмести тя поглед встрани.

— Господин Рул — един от дърводелците се приближи към тях, — извинявайте, ама след като сте тук, искам да ви попитам нещо. Става дума за къта за закуска.

— Разбира се. Идвам веднага.

Отново се върнаха към кухнята.

— Казахте, че тук, в трапезарията, искате прозорец. На коя стена да бъде?

Тревър кръстоса ръце пред гърдите си и се завъртя на токовете на обувките си към Кайла.

— Изглежда ти имаш усет към тези неща. На коя стена би сложила прозореца?

— Но аз нищо не разбирам от строителство.

— Просто те питам за мнението ти.

— Ами — поколеба се тя, — да видим. Тук е юг, нали? А това — изток?

— Да — потвърди дърводелецът.

Тя за миг прецени разпределението.

— А защо не и на двете? — видя изненадата, изписана върху лицата им и побърза да обясни: — Могат ли да се срещнат в ъгъла? Може би ако се сложи едни от онези ъглови покриви от стъкло? Тогава човек ще има усещането, че се храни на открито, заобиколен от дървета.

Дърводелецът скептично почеса главата си.

— Виждал съм такива сглобяеми елементи. Мисля, че може да свършат работа.

Тревър прецени идеята и го потупа по рамото.

— Утре се посъветвай с архитекта и ме уведоми. Идеята ми харесва — после се извърна към Кайла. — Благодаря.

Кайла почувства, че по лицето ѝ плъзва червенина. Той оцени идеята ѝ и това ѝ достави удоволствие.

— Не мисля, че на архитекта ще му бъде приятно, че развалям плана му.

— Архитектът трябва да се тревожи по-скоро за онова, което би харесало на мен.

Излязоха навън и се отправиха към паркираната кола.

— Мисля, че къщата ще бъде много ефектна — гласът ѝ прозвуча искрено. — Завиждам на щастливците, които ще живеят в нея.

— Знае ли човек? Може би това ще бъдете вие с Арон — думите му бяха толкова неочаквани, че тя се препъна в един чувал с циментов разтвор. Тревър рязко протегна ръка, обви кръста ѝ и я привлече към себе, си миг преди да падне. — Внимавай. Добре ли си?

Чувстваше се чудесно, като оставим това, че изведнъж остана без дъх и голата ѝ кожа пламна. Забравила беше колко е приятно да бъде прегръщана от мъж. Ноздрите ѝ се изпълниха с ароматите му — пяна за бръснене, тоалетна вода и пот. Чувстваше твърдостта на силните му мускули. Топлият му дъх погали лицето ѝ, когато той се наведе загрижено над нея.

— Добре съм — заекна тя и отстъпи.

— Сигурна ли си?

— Да. Просто съм много несръчна.

От рязкото движение връзките на единия ѝ сандал се бяха разхлабили. Наведе се да ги оправи и някой от работниците изсвири. Тя рязко се изправи и извърна глава към тях. Всички съсредоточено работеха. И всички изглеждаха прекалено безобидни, за да бъдат невинни. Вдигна поглед към Тревър, който се усмихна притеснено.

— Маниерите им са ужасни. Готова ли си?

На всичко беше готова, за да се махне от това място. Съгласи се да излезе с него, за да успокои Бабс и баща си. Мислеше си, че няма да се забави повече от половин час. Колко време беше нужно, за да отидат до павилиона за сладолед и да купят две фунийки? Но те прекосиха

целия град и дохода тук. Какво търсеше на строежа? Не беше нейна работа да дава идеи за къщата му. За каква се мислеше?

— По-добре ме заведи вкъщи — каза тя, когато той насочи колата към неравната алея. — Арон ще се събуди всеки момент.

— Обещах ти сладолед.

— Няма значение.

— Но за мен има.

Изглежда наистина беше така. Поне ако съдеше по стиснатите му челюсти. Сега Кайла виждаше един нов Тревър Рул. Той можеше да бъде достатъчно любезен, за да влезе във фонтана и извади оттам едно малко момче, да тика бебешка количка през претъпкания търговски център в съботния следобед, след което да се погрижи тя да се прибере спокойно вкъщи. Но не му липсваше и типичното за мъжете твърдоглавие. Това, присъщо за тях желание да доминират на всяка цена, необяснимо я плашеше и объркваше. Колата също ѝ се струваше странна. Нямаше да се изненада, ако караше мощна, ниска, лъскава и дори вносна кола. Вместо това той шофираше една типично американска, консервативна, обикновена семейна кола, с дълбока задна седалка, която би била удобна за Арон, например.

Господи! Какви мисли ѝ идваха само в главата!

— Какъв предпочиташ?

Тя подскочи, стресната от въпроса му и собствените си мисли.

— Какъв предпочитам?

— Сладолед. Аз — шоколадов с бадеми.

— И аз.

Той я погледна и се ухили.

— Наистина ли?

— Когато става въпрос за моя шоколадов сладолед с бадеми, ставам ужасно сериозна.

През този, пръв за сезона, неделен следобед салонът за сладолед беше претъпкан с хора. Тревър настани Кайла на един висок стол до прозореца, после търпеливо се нареди на опашката.

— Никога няма да мога да изям това — възкликна тя, когато той се върна при нея с двойна порция сладолед.

— Покажи на какво си способна. Да излезем навън на терасата. Тук си е студено.

Климатичната инсталация в салона за сладолед работеше на пълни обороти и кожата на ръцете и краката ѝ настръхна. Сега тя не знаеше дали да бъде очарована от грижите му или обезпокоена от прекаленото внимание, което той обръщаше на тялото ѝ. Отправиха се навън и при вратата се сблъскаха със семейство с три деца. Малкото момиче на около шест години извика:

— Тате, какво има този човек върху окото си?

Родителите смутено побутнаха децата към салона и с нервен шепот им забраниха да гледат.

— Съжалявам — промърмори Тревър.

Кайла не знаеше какво да каже. Почувства се неудобно и заради Тревър и заради родителите. Разбира се, не можеше да вини децата и тяхното детско любопитство.

— Притеснява ли те, че те виждат с мен? — въпросът му прозвуча рязко и в тона му се прокраднаха нотки на самозащита.

— Не — извика тя и извърна лицето си към него.

— Зная, че превръзката отблъсква някои хора.

— Но привлича други — той я погледна изненадан и тя побърза да поясни. — Бабс казва, че приличаш на разбойник.

— Разбойник ли? — разсмя се той и поклати глава. После усмивката му се стопи. — Разбойник, който плаши децата.

— Арон не беше изплашен — предпазливо каза тя.

— Е, да — напрежението, което го сковаваше сякаш започна да изчезва. — Съжалявам, ако думите на малкото момиче те притесниха.

— Не ме притесниха. Само си помислих, че в такива ситуации ти навярно се чувстваш неловко.

— Започвам да свиквам — той близна от фунийката и прокара език по горната си устна. Изведнъж Кайла се запита какво ли е усещането от докосването на брадата му. Дали беше мека или драскаше? — Понякога дори забравям как изглеждам в очите на другите хора. Като днес. Отначало си сложих къси панталони, после промених решението си и обух тези джинси.

— Защо?

— Ако мислиш, че това тук може да изплаши някого, трябва да видиш левия ми крак — разсмя се той. — Сигурно щеше да се

отвратиш от мен.

— Не ставай глупав. Когато си с мен, винаги можеш да носиш къси панталони.

Тревър предпазливо се взря в очите ѝ и се усмихна замислено.

— Ще запомня това — каза той с нисък глас. Развълнуван беше.

По дяволите! Да не би да мислеше, че тя намеква, че биха могли отново да се видят? За да смени темата на разговор тя запита:

— Катастрофа ли си преживял?

— Нещо толкова.

Отново сгреши. Явно предпочиташе да не обсъжда причината за състоянието си и с тази тема също беше приключено. Помъчи се да открие за какво друго биха могли да разговарят, но нищо не ѝ идваше наум. Пък и какво ли имаше помежду им, като оставим онзи безумен половин час в търговския център? Но Тревър сякаш не забелязваше това, че нищо не ги свързваше. Уверено я поведе към оградената с решетки сенчеста тераса. Седнаха на дългата пейка, която я опасваше.

— По-добре ли е тук? — попита той след дълго мълчание и огледа ръцете ѝ. — Още ли ти е студено?

— Чувствам се много по-добре — ако отново настръхнеш, причината за това щеше да бъде бедрото му, сега прекалено близо до нейното. Понякога, дори чувстваше допира на меката памучна тъкан до крака си.

— Носиш други обувки — забеляза тя и впи зъби във фунийката.

Той хвърли поглед към краката си, сега наистина обути в леки обувки от гущерова кожа. Кайла можеше само да гадае цената им.

— Доскоро не носех такива високи обувки. Сега си мисля, че никога вече няма да сложа нещо друго.

Около салона за сладолед имаше дълга редица магазини и бутици. Предприемачът, построил пазарния комплекс, по преценка на Тревър, бил един от най-способните наоколо. Той беше създал истински парк в открития търговски център. Върбите свеждаха клони към изкуствения поток, който бълбукаше около речните камъни. Огромни туфи цветя препълваха, срязани на две, бъчви от уиски. Това беше идилично място, където човек можеше да седне на тревата, да нагази във водата, да се разхожда и държи ръката на някого, когото обича. Друга една двойка се приближи към терасата. Очевидно те бяха така погълнати един от друг, че не забелязаха Тревър и нея самата,

седнали навътре в сянката. Разговаряха тихо и стояха прегърнати като всички влюбени в света.

— Ти очевидно не си израснал в тази част на страната — тя прочисти неловко гърлото си и се зачуди дали и Тревър ги е забелязал.

Той не отговори веднага и тя вдигна очи към него. Стоеше, вперил поглед в мъжа и жената. Когато почувства, че тя го гледа, виновно изви глава към нея.

— Не, във Филадельфия. Завършил съм училище на североизток.

Мъжът сега галеше ръката на жената. Дланта му се плъзна по лакътя и рамото и се спря върху шията ѝ.

— Затова не говориш с акцент — каза Кайла.

Мъжът леко целуна жената.

— Сигурно.

Жената изви главата си назад и каза нещо, което разсмя мъжа.

— Имаш ли семейство? — задъхано прошепна Кайла, сякаш жадните мъжки устни докосваха нейната шия.

— Семейство? — безизразно повтори Тревър. — А, семейство. Да, имам баща. Адвокат е.

Устните на мъжа погалиха кожата ѝ под яката и той зарови лице в шията ѝ. Тревър прокара език по устните си.

— И това е всичко? Само баща ти?

Жената сподавено извика и постави ръката си върху гърдите на мъжа. Ръцете му бавно галеха гърдите ѝ.

Тревър неудобно се раздвижи върху пейката и се изкашля.

— Това е всичко. Майка ми почина преди няколко години. Нямам братя или сестри.

Мъжът и жената до тях се целунаха. Жадно. Устните им се сляха. Ръцете и краката им инстинктивно се раздвижиха, изпълнени с копнеж, двете тела се притиснаха едно към друго. От тях се изтръгнаха въздишки на удоволствие и възбуда. Кайла почувства, че мускулите на бедрото, което сега плътно се допираше до крака ѝ се стегнаха.

— Оближи го.

Кайла стреснато вдигна очи и срещна настойчивия му поглед.

— Какво?

— Оближи го. Бързо. Преди да е потекъл — с разтворени устни и разширени очи тя стоеше безмълвна, вперила очи в него. — Сладоледът ти.

Сякаш събудена от сън, тя рязко се отдръпна.

— О! — Разтопеният сладолед се стичаше по пръстите ѝ.

Тревър се изправи с болезнен израз на лицето.

— Свърши ли?

Тя погледна надолу и с изненада забеляза, че е смачкала фунийката на топка в дланта си.

— Да.

Пое дълбоко дъх, но сърцето ѝ все така лудо биеше. Устата ѝ пресъхна. Господи, защо не можеше да си поеме спокойно дъх? Кислород, от това се нуждаеше, за да спре виенето на свят, което я обзе за пръв път, когато той спомена възможността тя и Арон да заживеят в къщата.

Тревър отнесе отпадъците до кошчето за боклук недалеч от изхода на верандата. Кайла се изправи, и макар че коленете ѝ трепереха, го последва. Той с удоволствие я наблюдаваше заобиколена от цветята, които растяха покрай решетката. Слънцето падаше върху косите ѝ, които сякаш ограждаха лицето ѝ с огнен пламък. Разтворените ѝ устни бяха червени и влажни. Погледна към слънцето и извитите ѝ ресници се сплетоха около кадифените ѝ очи.

— Тревър? Нещо не е наред ли?

— Не — отвърна той с дрезгав глас. — Просто си мислех за слънчевите бани, които правите на покрива — по шията ѝ плъзна ярка червенина и се разля нагоре по страните ѝ. Не отвърна нищо. Но не можеше да откъсне поглед от лицето му. Стоеше като омагьосана. — Гледката сигурно си заслужава.

Тя мъчително преглътна.

— Да, Бабс има страхотна фигура.

Измина сякаш цяла вечност, преди той меко да добави:

— Не мислех за Бабс.

Когато спряха пред къщи Кайла знаеше, че на всеки прозорец има чифт очи. Прииска ѝ се да скочи от колата и да се спусне към предната врата, но знаеше, че джентълмен като Тревър няма да допусне това. Той заобиколи колата, отвори вратата и ѝ подаде ръка. Тя се престори, че не я забелязва. Не можа да си наложи да го докосне.

Само вдигна объркан поглед към него. Не смееше да го погледне от мига, в който той така недвусмислено заговори за слънчевите ѝ бани.

— Благодаря, Тревър. Прекарах чудесно.

Колко си досадна, Кайла! Навярно той няма търпение да се отърве от теб.

Нямаше как да не си покажа рогата и да пропусна да изкоментирам слънчевите ѝ бани. Сигурно това провали всичко, мислеше си Тревър.

— Аз също — изведнъж почувства, че новите обувки му убиват и той престъпи от крак на крак. — Е, довиждане.

— Довиждане.

Извърна се към вратата и едва не се блъсна в майка си, която пък толкова бързаше да излезе на терасата, че почти се спъна в собствените си крака.

— О, божичко — пламна Мег. — Радвам се да ви видя отново господин Рул.

Изненадата беше прекалено фалшива. Тревър знаеше това и Кайла знаеше, че той знае. Искаше ѝ се земята под краката ѝ да се разтвори.

— Здравейте, госпожо Пауър — поздрави Тревър.

— Току-що направих сандвичи и лимонада. Ще вечеряме навън, в задния двор. Защо не се присъедините към нас?

Тревър хвърли поглед към Кайла. Усмиваше се нервно. Реши, че е по-добре да не приема поканата. Днес и без това насили нещата повече, отколкото трябваше. Поне да си беше спестил репликата за слънчевите бани... Но по дяволите! Тя ядеше сладоледа си сякаш правеше еротично упражнение и той трябваше да понася това! И май че провали всичко. В кожата си не можеше да се побере, но трябваше да отклони поканата на Мег.

— Звучи великолепно, но ме чака работа.

— Колко жалко — усмивката на Мег се стопи. — Е, може би някой друг път.

— С удоволствие — Тревър се усмихна и към двете, после с бързи крачки прекоси алеята. В момента, в който колата му изчезна от поглед, Бабс и Клиф се изсипаха пред вратата.

— Как беше? — попита Бабс. — Покани ли те пак?

— Ще се видите ли отново?

— Помоли ли за разрешение да те потърси отново?

— За Бога! — нервно възкликна Кайла. — Кога най-после ще пораснете и ще ме оставите на мира — тя рязко се извърна и влезе в къщата.

Но на кого се сърдеше? На Тревър? На родителите си? Та техните намерения бяха най-добри. На Бабс? Или на себе си? Защото все пак съжаляваше за отказа на Тревър, нали?

— Не, Арон, не — повтори Кайла за стотен път. — Не докосвай цветята.

Бяха в задната стая на „Цветни тичинки“. Мег, която се грижеше за Арон, докато Кайла беше на работа, трябваше да отиде на зъболекар. Някаква поръчка бавеше Клиф и затова тя взе Арон в цветарския магазин. Надяваше се, че няма да се забави. Сега се опитваше да приключи месечното счетоводство и в същото време не сваляше поглед от Арон. Когато си разпределиха ангажиментите в магазина, Бабс сама предложи да поеме цялата работа с клиентите, ако Кайла се справи с аранжирането, сметките и счетоводството. Бабс обичаше да общува с хората, но аранжираните от нея букети бяха истинска катастрофа. А Кайла можеше да си позволи сама да избира времето, в което да оправя счетоводството и това беше важно за нея, защото трябваше да се грижи за детето.

Приключваше с поредната сметка, когато до слуха ѝ достигна звука от камбанката на входната врата. Не обърна внимание, докато Бабс не я извика.

— Да? — разсеяно отвърна тя, без да вдига поглед от счетоводната тетрадка.

— Имаш клиент.

— Кли...

Въпросът замря върху устните ѝ, когато Тревър Рул разтвори пред себе си летящите врати между магазина и задната стая и влезе.

— Здравсти.

Зад него пристъпи Бабс, ухилена до ушите.

— Помислих си, че навярно ще пожелаеш лично да обслужиш клиента.

Кайла хвърли унищожителен поглед към приятелката си. Неделната вечер беше истинско мъчение. Вечеряха на масата под дърветата в задния двор. Боята на старата маса беше напукана и се лющеше. Откакто Кайла се помнеше, тя стоеше навън.

— Няма ли да кажеш нещо? — бе попитала Бабс с пълна уста.

Ядяха от прочутия печен фасул на Мег.

— Няма нищо за казване — отвърна Кайла. — И защо и тримата не ме оставите на мира?

— Не можеш да ни излъжеш — не спираше Бабс. — И не е спортсменско да ни държиш в неизвестност.

Кайла остави вилицата си до чинията, впери поглед надолу и бавно преброи до десет, преди отново да вдигне глава.

— Добре. Отведе ме в гората, паркира, разкъса дрехите ми и се любихме страстно и до забрава на задната седалка на колата му. Приличахме на диви животни, обзети от похот и сласт.

Кайла беше единствената, която се усмихваше, когато свърши.

— Не е много смешно — кисело забеляза Мег. — Вече месеци наред ти повтаряме, че си прекалено млада и хубава, за да се затваряш. Насърчавахме те да започнеш да се срещаш с мъже. Господин Рул е първият, от когото не избяга. Просто се притесняваме за теб.

— Това се опитвам да ви кажа, мамо — уморено въздъхна Кайла. — Няма за какво да се притеснявате. Имах съпруг. Казваше се Ричард Страут. Той ще остане мой съпруг до смъртта ми. Никога вече няма да се влюбя, няма да обикна друго, освен Ричард и не търся никого, когото да обичам по този начин.

— Любов, любов, любов — раздражено извика Бабс. — Винаги ли трябва да намесваш любовта? Защо не излезеш просто така. Да се забавляваш. Не е необходимо да бъдеш влюбена в някого, за да се забавляваш, когато си с него.

— Може би при теб е така, но при мен не е. А и ти, Бабс, много добре знаеш, че мъжете не извеждат жените просто така, без да очакват нищо в замяна. Извинявайте — обърна се тя към Мег и Клиф, когато лицата им преbledняха, — но днес нещата са такива. А сега да се разберем. Не искам да чуя повече и дума за Тревър Рул или за когото и да е друг мъж. Не съм стока за продан. Ясно ли е?

Молбата ѝ беше удовлетворена и всички смениха темата, но Кайла знаеше, че въпросът с Тревър Рул не е приключен. В понеделник родителите ѝ скачаха всеки път, когато телефонът иззвънеше. В магазина беше същото с Бабс. Кайла беше благодарна, че никое от обаянията не беше от онзи, за когото те се надяваха. Благодарна, но и малко разочарована. Той поне трябваше да се опита да се свърже с нея и тя да му каже, че не иска да го вижда повече. Това щеше да ѝ достави удоволствие. Но въпреки усилията, които полагаше, мислите ѝ често се връщаха към него.

А сега, когато го видя на вратата, сърцето ѝ подскочи.

— Здравей, Тревър.

Помисли си, че някой умен дизайнер го е наел да представя джинсите му. Стояха му великолепно. А гърдите и раменете му изпълваха памучната риза. Косата му беше разрошена от вятъра. Превръзката на окото създаваше усещане за опасност около него, правеше го да изглежда като наемник, като мъж, който живее на ръба и с когото трябва да внимава. Много да внимава.

Но в явно несъответствие с усещането, което внушаваше, Тревър се наведе към Арон, който стоеше пред хладилния шкаф с цветя.

— Поздрав на каубоя!

Арон възторжено заудря с длани по студеното стъкло. Тревър го потупа по гърба и той издаде висок гърлен звук. Явно това беше поздрав. Отправи към неочаквания посетител щастлива усмивка, която разкри всичките му зъби.

— Имам работа. Извинете — обади се Бабс и изчезна.

Без да знае защо, Кайла стана от стола, на който седеше. После, когато Тревър също се изправи, тя пък седна. Ако можеше да се погледне отстрани, би се разсмяла.

— Изглеждаш чудесно — опита се той да наруши мълчанието.

Тя погледна семплата си рокля. Беше с цвят на шампанско, цвят, който ѝ стоеше добре. Но не беше нищо особено и тя се зачуди защо той изобщо прави въпрос от това. После се сети, че досега винаги беше небрежно облечена.

— Благодаря — трябваше ли да му каже, че и той изглежда добре? Но това не беше точно така. Той беше направо... секси. А подобно нещо нямаше да му каже, защото подозираше, че той добре го съзнава.

— Тук мирише хубаво.

Тя се застави да пусне химикалката, която стискаше здраво.

— Това е едно от предимствата на работата в цветарски магазин. Винаги ухае приятно.

— Мислех, че е от теб. Парфюмът ти.

Кокалчетата на пръстите ѝ отново побеляха. Откъсна очи от лицето на Тревър и погледът ѝ попадна върху Арон.

— Не, Арон — заобиколи бюрото и се спусна към него, за да спаси карамфилите. Те стояха в кофа с вода. По-късно трябваше да изпълнят една поръчка за венец. Коленичи и се опита да отвлече вниманието на немирния си син. — Ето, играй с Мечо Пух.

Когато отново се изправи, едва не се блъсна в Тревър. Бързо отстъпи назад.

— Не спира и за минута — нервно подхвърли тя и докосна златната верижка на врата си, която като че ли привлече вниманието на Тревър. Навярно и граф Дракула не се е взирал толкова настойчиво в нечия шия.

— Арон винаги ли е в магазина с теб?

— Не — Кайла обясни за ангажимента на майка си. В този момент не беше много сигурна дали предпочита майка ѝ да се върне и да я избави от необходимостта да бъде сама с Тревър. Разбира се, на Бабс не можеше да се разчита. Или може би беше по-добре майка ѝ никога да не разбере за посещението на Тревър в магазина. Но защо сама правеше такъв проблем от това? Той беше просто още един клиент.

— Мога ли да направя нещо за теб?

— О, да. Искам да поръчам малък букет. От онези, които се носят на колана.

Разбирам.

Изведнъж я обзеха противоречиви мисли. На първо място, за кого беше букетът. После, ако това беше единственото, което желаше, защо не направи поръчката при Бабс? После си помисли, че той може би изобщо не иска да я види. Може би Бабс го е довела тук, когато единственото, което той е искал, е да даде поръчка в „Цветни тичинки“.

— Да, сега. Ето сега ще напиша поръчката — тя издърпа бележника и взе химикала. Попълни името му. — Какво точно би

искал?

— Не съм съвсем сигурен. Какво ще ми предложиш? — той застана зад нея. Краката му докоснаха полата ѝ и кой знае защо тя си спомни за френския филм, на който Бабс я заведе преди няколко месеца. Притвори за миг очи, за да прогони еротичното видение. После пое задавено въздух и попита:

— Какъв е поводът?

— Банкет. Неофициален.

Какъв банкет? Къде? За кого беше букетът?

— Банкет. Добре.

— Харесвам орхидеи — каза той.

— Орхидеи?

— Да. От онези големите, пухкави и бели.

„Никога няма да се сетиш какво намерих на следващия ден в кутията. Онзи първи букет от орхидеи, който ми подари за пролетния бал в колежа и който аз сложих на рамото си. Помниш ли? Бях го запазила. Тогава се влюбих едновременно в теб и в Боу белс.“

Кайла вдигна смаян поглед към него.

— Боу белс?

— Моля?

— Боу белс. Описа тях. Рядък хибрид са — тя замълча за миг и после продължи: — Много са красиви. Имат големи бели набрани венчелистчета и дълбока златна чашка.

— Точно това имах пред вид.

— Аз... Ще ги поръчам в Далас. За кога ти трябва букетът? — защо той я гледаше с този гладен поглед и защо тя потръпна?

— Събота вечерта — приближи се той към нея.

— Да, разбира се — задъхано рече Кайла и си помисли, че в магазина е необичайно тихо, а те са толкова близо един до друг. Наведе се над бюрото си.

— Един цвят или два?

— Два.

— Скъпи са.

— Няма значение.

— В колко часа искаш да бъде изпълнена поръчката?

— Ти ли ще ги доставиш?

— Да.

— Тогава моля те, донеси ги в събота следобед.

— Адресът?

— Ийст Стратън, двеста дваайсет и три.

Пръстите ѝ изведнъж омекнаха и тя изпусна химикалката. Тя се плъзна по бюрото и падна. Кайла се извърна и вперил поглед в привлекателното, смугло лице, което сега са наклони към нея.

— Но това е моят адрес.

— Ще дойдеш ли на банкет с мен?

Тя поклати мълчаливо глава, без да откъсва поглед от него. После се чу да казва:

— Не, не мога.

— Не те каня на среща — побърза да уточни той. — Това е банкет за банкери и политици. Група предприемачи ще представим на кинолента проекти за бизнес перспективите пред общността тук.

— А аз какво общо имам с това?

— Цял живот си живяла тук. Аз все още съм чужденец в града. Бих искал да ме представиш на някои хора.

Ако имаше нещо, за което Кайла можеше да бъде сигурна, това беше фактът, че Тревър не се нуждае да бъде представян. Само една усмивка като тази, която сега се изписа върху лицето му и всички, особено жените, щяха да втурнат към него. С тази усмивка той можеше да продаде всичко — от паста за зъби до бренди. Той беше от хората, които привличаха еднакво и мъжете, и жените. Всеки би искал да бъде негов приятел.

— Не, Тревър, съжалявам, но не мога.

Ако не се страхуваше толкова от него, може би щеше да приеме. Но той беше прекалено привлекателен. Само ако я видеха, че е с най-новата и добра партия в Чандлър, клюките щяха да започнат. До неделя сутринта приятелките на майка ѝ вече щяха да планират сватба.

Той въздъхна разочаровано и разтърка врата си.

— Никога не съм мислил, че трябва да стигна до тук, за да поканя красива жена на среща, но нямам избор.

— До къде да стигнеш?

Той я погледна изпод вежди и нежно се усмихна. Зеленото око блестеше.

— Дължиш ми услуга.

— И двамата ли забравихте за този малък разбойник? — на вратата, Бабс явно разгневена, държеше Арон на ръце.

Той стискаше в мокрия си юмрук три смачкани карамфила. Стъпкани карамфили бяха разпилени по пода на стаята и магазина. От стъблата им капеше вода. С другата си ръка Арон протягаше към тях друг увехнал цвят.

— О, Господи! Бабс, съжалявам! — Кайла се втурна напред и измъкна Арон от ръцете ѝ.

— Няма нищо. Той само унищожи карамфили за около десет долара. Е, и една ваза, в която се опита да натъпче своя Мечо Пух. Явно много сте били заети тук — премести тя шеговит поглед от Тревър към Кайла.

— Ние... Господин Рул тъкмо поръчваше... цветя.

Бабс ги погледна многозначително, после се усмихна лукаво и отново се върна в магазина.

— Е? — попита Тревър. — Какво ще кажеш за събота вечер?

— Не зная — Кайла и Арон воюваха за карамфилите. Тя се страхуваше, че той ще се опита да ги сдъвче, а не беше сигурна дали не са отровни. Когато накрая изгуби схватката, Арон посегна към обиците ѝ.

Как можеше едновременно да се бори с него и да вземе подобно решение? Трябваше хладно да откаже поканата на Тревър, независимо, че беше така мило отправена. Досега не ѝ се беше случвало да пише поръчка за цветя, предназначени за нея. Смущаваше я това внимание от страна на мъж, когото едва познаваше.

Но му дължеше услуга и ако за него това беше делова среща...

— Не е лична среща? — предпазливо попита тя.

— Не.

— Не искам да ме разбереш неправилно.

— Вярвам ти.

— Мисълта ми е, че съм вдовица и не приемам покани за лични срещи.

— Вече ми го каза.

Наистина ли? Защо тогава толкова се съпротивляваше? Дали не правеше прекалено голям въпрос от нищо? Би било смешно.

— Добре тогава, ще дойда.

— Великолепно! Ще се видим в събота към седем. И не забравяй букета.

— Наистина ли искаш това от мен?

— Разбира се. Довиждане, Арон — той погъделичка момчето под брадичката. — До събота, Кайла.

Само миг след като излезе през летящите врати, Бабс връхлетя при нея.

— До събота, Кайла. Правилно ли чух?

— Да. Отивам на банкет с него.

— Страхотно! — каза Бабс и плесна с ръце. — Какво ще си сложиш?

— Нищо няма да си сложа — но когато устните на Бабс се свиха и заприличаха на малко „о“, Кайла примирено въздъхна. — Искам да кажа, че няма значение какво ще облека, защото това не е интимна среща.

— О, да.

— Не е. Става дума за бизнес и той ме помоли да изляза с него, за да го запозная с хората тук.

— Тъхъ.

— Това е!

— Тъхъ.

— Не е интимна среща.

— Тъхъ.

— Сам го каза. Не е интимна среща.

ПЕТА ГЛАВА

Чувстваше се така, сякаш наистина ѝ предстоеше среща. Не си спомняше да е била толкова нервна, дори когато се обличаше за първата си разходка с кола, за срещите, на които по-късно ходеше, или за сватбата си. Сега не искаше да си спомня за това. Не искаше да си спомня нищо, свързано с Ричард. Но да не мисли за него означаваше само, че тази „среща“ с Тревър Рул означава нещо, а тя вече за хиляден път си повтори, че не е така.

Но, когато се опита да се гримира, беше странно непохватна. Нищо не ставаше. Три пъти трябваше да започва единия си клепач. Арон, на когото сякаш междувременно му бяха пораснали още две ръце, искаше да пипне всичко. През няколко минути майка ѝ и баща ѝ надничаха в стаята. Уведомяваха я за времето, за часа, задаваха ѝ въпроси или ѝ предлагаха помощта си. Истинска напаст!

За щастие Бабс имаше „важна среща“ и поне нейното присъствие ѝ беше спестено. Бабс настояваше Кайла да си купи нова рокля за случая, а Кайла твърдеше, че това не е „случай“.

В крайна сметка се предаде, но това само стана повод за нов спор каква да бъде новата рокля. Без покана, Бабс предприе истинска експедиция по магазините.

— Харесва ми тази жълтата — каза Кайла.

Бабс направи гримаса и докосна челото си с показалец.

— Много мило — саркастично каза Кайла.

Бабс сложи ръце на добре очертаня си ханш.

— На Мата Хари ли искаш да приличаш, или на Слънчицето Мери?

— Бих предпочела да приличам на себе си.

— Пробвай отново една от онези черни рокли.

— Прекалено... прекалено е...

— Точно така — каза Бабс тогава и нетърпеливо разгърна роклята пред нея. — Страхотна е и е направена сякаш специално за

теб. Нали така? — обърна се тя към продавачката, която я погледна стреснато и сервилно се усмихна.

— Наистина.

Кайла излезе от магазина с черната рокля, убедена, че е направила грешка. Жълтата щеше да ѝ прилича много повече. Черната беше прекалено изискана. Тревър ще си помисли... Един Бог знае какво щеше да си помисли Тревър.

Но когато застана пред огледалото в къщи и вдигна ципа на гърба на роклята, безпокойството ѝ се разсея. Великолепната коприна обгръщаше тялото ѝ и се стелеше на елегантни гънки. Черното съвършено подчертаваше тена ѝ, сребристите сенки върху клепачите ѝ и перленото прасковено червило. Меките кичури блестяща коса падаха в изящно безредие. Единствените бижута бяха наниз перли и малки перлени обици.

Звънецът на входната врата иззвъня. Тя взе орхидеята и припряно се опита да я прикрепи за плата. Убоде се и тихо изруга. Добре че Арон, който тези дни се вреше навсякъде, не беше наоколо.

Днес следобед букетът стана повод за нов спор между нея и Бабс.

— Четири и половина е, а ти още не си направила поръчания от Тревър букет.

— Ще го направя — отвърна Кайла.

— Кога? Вече му изпратих сметката.

— Какво си направила?

— Той е клиент, Кайла. Поръча орхидеи и аз му изпратих сметката. Сега му дължим букет орхидеи.

Кайла хвърли гневен поглед към приятелката си и се зае с орхидеите.

— Няма да стане — Бабс надничаше зад рамото ѝ. — Той поръча два цвята.

— Откъде знаеш?

— Случайно чух. Каза, че няма да се скъпи, така че сложи повече от тази дантела.

— По време на целия разговор ли подслушваше?

— Разбира се. Или поне се надявам да е така. Някой от вас спомена ли нещо, което те притеснява?

— Не, естествено — Кайла се разгорещи.

— Защо тогава се дразниш толкова?

Сега Кайла хвърли последен поглед в огледалото. Трябваше да признае, че всичко е съчетано много добре — роклята от черна коприна, перлите и екзотичните цветя. Самата тя се чувстваше така. Като екзотично цвете, отгледано с много грижи и внимание и което за пръв път щеше да бъде изнесено от оранжерията.

Каза си, че обзелото я безпокойство е белег на нейната незрялост. Но да съзнава това усещане и да се освободи от него бяха две различни неща. Преди време беше омъжена. Сега беше и майка. А се чувстваше като възпитано в манастир момиче от едно време, което се приготвя за първата си среща с мъж.

Раздразнено си каза, че това е смешно, после взе черната вечерна чантичка и загаси светлината. Нали не отиваше на интимна среща. Повтори си го няколко пъти, докато слизаше по стълбите.

Тревър стоеше във вестибюла и държеше Арон в ръце. Подхвърляше го нагоре-надолу и разговаряше с Мег и Клиф.

— ... трябва да бъде завършена след около две седмици — той се извърна, защото почувства, че нещо върху стълбите е привлякло вниманието на семейство Пауър.

Кайла положи неимоверно усилие да се овладее и да не се строполи върху стълбите, когато Тревър я погледна. Наложил си да се движи спокойно. Но сърцето ѝ продължаваше все така лудо да бие.

— Здравей, Тревър.

— Здравсти.

Арон дърпаше брадата на Тревър, но изглежда той не забелязваше нищо. Погледът му неотлъчно следваше Кайла. Тя също не можеше да откъсне очи от него. Носеше антрацитносив костюм, толкова тъмен, че изглеждаше почти черен. Бялата риза контрастирала с черната брада и загорялата от слънцето кожа. Строгата вратовръзка на сребристи и черни райета на много мъже би изглеждала обикновено, но Кайла осъзна, че Тревър никога не би могъл да изглежда обикновен. Може би черната превръзка го правеше различен, но тя вече толкова беше привикнала, че дори не гледаше на нея като на нещо по-особено.

— Орхидеите са красиви.

— Да — отвърна тя и притаи дъх. Леко докосна цветята върху гърдите си. — Благодаря. Харесват ли ти?

— А на теб?

— Да.

— Добре.

Нищо друго ли не можа да измислиш, глупачка такава, каза си тя. Арон ѝ се притече на помощ. Неочаквано реши, че сега е моментът да се хвърли в нечия друга прегръдка. Изведнъж се наклони към нея и Кайла едва успя да вдигне ръце, преди да е паднал. Но Тревър го държеше здраво. И ръката му остана притисната между тялото на Арон и бюста на Кайла. Отдръпна се, едва когато беше сигурен, че Кайла вече го държи добре. Настъпи момент на объркване и за да прикрият чувството на неловкост, изведнъж всички се разприказваха.

— Дай ми детето — каза Мег.

— По-добре тръгвайте, за да не закъснеете — обади се и Клиф.

— Готова ли си? — попита Тревър.

— Да, мисля, че взех всичко. Лека нощ, Арон.

— Ние ще сложим го да спи, така че не бързай да се прибиращ.

— Карайте внимателно. Имате много време — извика Клиф след тях.

Кайла изскърца със зъби. Всеки щеше да си помисли, че за пръв път излиза с мъж. Нямаше да се изненада, ако Клиф ги беше подредил във фойето, а майка ѝ потърсеше фотоапарат.

Тревър отвори вратата на колата пред нея. Не я докосна и тя му беше благодарна за това. Не можеше да забрави усещането за силната му ръка, притиснала гърдите ѝ. Беше я обляла гореща пот. Тревър седна зад кормилото и се извърна към нея.

— Зная, че това не е среща, но позволено ли ми е да ти кажа колко добре изглеждаш?

Опитът му да се пошегува я успокои донякъде и тя вдигна очи към него.

— Да, и ти благодаря.

— Няма защо.

Протегна ръка към клавишите на радиото и в колата се разнесе лека и приятна музика. Ръкавът на сакото му леко се повдигна и под него се подаде маншета на ризата му, закопчан с изящни копчета. Малки плочки абанос, вградени в елегантен златен обков. Вкусът му беше безупречен.

— Не сме се виждали от вторник. Как премина седмицата ти?

— Претоварена — чувстваше се благодарна, че предлага някаква тема. Изглежда беше загубила способността да води светски разговори. Все пак, явно с Тревър не беше така, но преди да има възможност да се увери в това, вече пристигнаха.

Преди около две години в Чандлър беше построен нов клуб с игрище за голф извън града. Паркът все още беше незавършен, но съвременната сграда от дялан камък не можеше да бъде забравена лесно. Тревър я придружи по пътеката към главния вход. Около тях шумяха пръскачки, които напояваха тревата на игрището. Кайла почти беше свикнала, когато върви до нея, пръстите му да обвинят лакътя на ръката ѝ, но не очакваше той да забави крачка, да се наведе към нея и почти да зарови глава в шията ѝ, преди отново да отстъпи назад.

— Този път зная, че уханието не идва от цветята, а от теб. И ухаеш великолепно.

— Благодаря.

Гърлото ѝ пресъхна. Той я объркваше. Беше толкова висок, толкова мъжествен. Разбира се, когато беше с нея, той се превръщаше в съвършен джентълмен. И въпреки това, с него тя се чувстваше уязвима. Не се страхуваше, просто се чувстваше уязвима. Всеки път, когато ѝ се усмихнеше, както правеше това сега, тя си спомняше разговорите си с Бабс за целувката и за усещането да се целуваш с мъж с брада. Брадата на Тревър беше гъста и добре оформена. Обрамчваше горната му устна и подчертаваше долната. Под нея блестяха изненадващо белите му зъби. Лицето му беше мъжествено и чувствено.

Кайла се опита да се убеди, че интересът ѝ е съвсем повърхностен, по-скоро любопитство. Но дори и цяла нощ да привеждаше доказателства, пак нямаше да си повярва.

Когато влязоха в салона с изглед към игрището за голф и плувния басейн, коктейлът преди банкета вече беше започнал. Високият смях почти заглушаваше музиката, която идваше от подиума в ъгъла.

— Искаш ли нещо за пиене? — Тревър трябваше да се наведе и почти да долепи устни до ухото ѝ, за да го чуе.

Тя се извърна, повдигна се на пръсти и каза в ухото му.

— Сода с лимон, моля.

Той кимна, усмихна се и се отправи към бара. След него остана да витае ароматът на одеколона му. Харесваше ѝ. Беше свеж и остър, с нотка на цитрусов плод. Не можеше да не забележи колко добре подчертава елегантният му костюм широките рамене и...

— Не може да бъде! Кайла Страут! Тъкмо казах на Хърби, че това си ти. Толкова се радвам да те видя тук, скъпа.

— Здравейте, госпожо Бейкър. Господин Бейкър.

— Как са родителите ти?

— Добре, благодаря.

— А твоето малко момченце?

— Арон расте — меко се засмя тя. — Вече почти не мога да се справя с него.

— Кайла, питието ти — тя се извърна и прие чашата със сода от Тревър. Върху лицата на по-възрастната двойка се появи точно този израз на изненада, който тя очакваше и от който се страхуваше.

— Благодаря, Тревър. Приятно ми е да те запозная с господин и госпожа Хърб Бейкър. Госпожа Бейкър беше моя учителка по английски в прогимназията. Господин Бейкър е собственик на застрахователна компания. Тревър Рул — представи им го тя.

— Рул, Рул — замислено повтори Бейкър, докато двамата се здрависаха. — Разбира се, „Рул Ентърпрайзис“! Навсякъде виждам ваши подписи. Предприемач, нали?

— Да, господине. Току-що основах своя компания.

— Не можехте да се спрете на по-подходящо място, за да започнете. Доскоро Чандлър беше заспало малко градче. От десетилетия не произведеше друго, освен памукочистачни машини. Постепенно променяме всичко това. Миналата седмица се присъединихте към търговската камара, нали?

— Да, наистина.

— Радвам се да чуя това. Аз съм в управителния съвет.

Докато двамата разговаряха, погледът на госпожа Бейкър неспокойно се местеше между Кайла и Тревър. Явно се задушаваше от нетърпение да се добере до повече подробности около тях.

— Двамата познавахте ли се преди?

„Преди“ кое Кайла така и не узна, защото се намеси Тревър.

— Моля да ни извините, но Кайла има среща. Господин Бейкър, госпожо.

Тревър кимна учтиво, Кайла се усмихна смутено и се остави да бъде отведена встрани.

— Зная кое те кара да се чувстваш неудобно.

— Кое?

— Да те виждат с мен.

— Всеки си мисли, че това ме безпокои — съгласи се тя.

— За какво предполагаш, че мислят?

— Ами нали знаеш — неща като: „Време е малката вдовица отново да влезе в обръщение“ или „О, прекалено скоро е за нея отново да влезе в обръщение.“ Родителите ми се държат така, сякаш се опитват да пробутат най-възрастната дъщеря, за да могат да омъжат останалите шест.

— Не беше чак толкова лошо — разсмя се Тревър.

— Наистина ли?

— Наистина. Ти си много по-чувствителна на тази тема от мен.

— Нямах да ти се разсърдя, ако просто се беше обърнал и побягнал.

— Но не го направих. Още съм тук.

Той говореше толкова убедително, че притеснението напълно напусна Кайла. За да избегне погледа му, тя впери поглед в претъпканата стая.

— Имам чувството, че хората, които съм познавала цял живот са станали доносници и клюкари.

— Много време и сили ще са ти нужни, за да стигнеш до това кой какво мисли и говори зад гърба ти.

— Зная — въздъхна Кайла. — Предполагам, че и за теб не е много приятно. Нямах ли усещането, че си като витрина на магазин и всички те гледат.

— Не мисли за мен — лицето му изведнъж стана сериозно. — Наистина не ме интересува какво мислят хората за мен. Не искам да се чувстваш неудобно. Това е единственото, което ме тревожи.

— Ние заем, че това не е интимна сеца. Бих предпочела и останалите да го знаят.

— Освен да обявя по микрофона?

Като начало можеше да дръпне ръката си от кръста ѝ. Вече бяха стигнали другия край на стаята, а ръката му, силна и топла, продължаваше да лежи там.

После можеха да разсеят клюките, ако разговаряха с други хора. А така както стояха — Тревър, привел замисленото си лице към нейното, навярно създаваха у всички впечатлението, че нещата, за които говорят, са интимни и лични.

Тя се отдръпна, привидно да отпие от чашата си. Всъщност искаше да се отдалечи поне няколко сантиметра от него. Тревър също отпи то уискито си.

— Ще се почувстваш ли по-добре, ако ти кажа, че изглеждаш фантастично?

Тя прокара пръст по ръба на чашата си.

— Не, не мисля така.

— Добре. Тогава може би не трябва да споменавам, че от роклята ти ми се завива свят.

Тя вдигна поглед към лицето му и видя, че се усмихва дяволито. Собствената ѝ скована, предназначена за останалите усмивка, стана несравнима.

— Благодаря, че не го спомена.

— Може би трябва да се насочим към трапезарията — каза той.
— Някои хора вече тръгнаха натам, за да запазят маса.

Миг по-късно към тях се присъединиха млад banker и съпругата му. Лин и Тед Хаскел бяха отскоро в града и не знаеха нищо за Кайла и миналото ѝ. Тревър я представи като своя „близка“. Разговорът по време на вечерята ѝ достави истинско удоволствие. Тревър отгатваше всяко нейно желание. Вниманието му я стопляше, защото часовете за храна вкъщи с Арон приличаха повече на битка. Атака и отстъпление. Понякога след това тя дори не си спомняше какво е яла. Успяваше да сложи някоя хапка в устата си само ако навреме се справеше с разлятото мляко и с Арон, който винаги успяваше ужасно да се изцапа.

— Хареса ли ти вечерята? — попита Тревър, когато сервитьорът отнесе празната ѝ чиния.

Кайла пламна и се усмихна смутено.

— Да. Освен всичко останало, можах да се нахраня на спокойствие. Когато вечеряме с Арон това не ми се отдава. Едва се спрях да не ти нарежа месото. Ако разгъна кърпата в скута ти, моля те, опитай се да не забележиш.

Той премигна озадачен. После върху лицето му се разля широка усмивка. Приведе се към нея и каза:

— Кайла, ако поради някаква причина скута ми стане обект на вниманието ти, едва ли ще ми бъде възможно да не го забележа.

В този миг ѝ се прииска да е мъртва. Улови се дори, че се моли да бъде споходена от внезапна смърт. Страните ѝ горяха. Едва ли някога е била толкова смутена.

— Аз... исках да кажа...

— Зная какво искаше да кажеш — Тревър почувства объркването ѝ и стисна ръката ѝ. — Още кафе?

Кайла се зарече вече да не допуска подобни словесни недоразумения. Облегна се на високата седалка. Започваше програмата. Видеокасетата беше представена и после следваха безкрайните, монотонни изказвания на ораторите във възхвала достойнствата на Чандлър в частност и на северен Тексас като цяло.

— Отегчена ли си — прошепна Тревър и се приведе към нея.

Тя неуспешно се опитваше да скрие прозявката си.

— Не. Много е интересно.

— Ужасна лъжкия си — изръмжа той до ухото ѝ. Кайла се усмихна и поклати глава. — Искаш ли да тръгваме?

— Не! — възкликна тя, защото знаеше, че вечерта е важна за него. Той беше тук, за да види и да бъде видян.

— Можем да се измъкнем.

— Не. Добре съм. Наистина.

— Сигурна ли си?

Тя отново кимна.

— Великолепна си, Кайла.

Тя рязко вдигна глава и срещна погледа му. Властен и изгарящ. Тревър бавно се отдръпна и отново се облегна на стола си. Кайла мъчително преглътна и отмести очи. Предпазливо се огледа наоколо. Срещна дебнешото лице на госпожа Бейкър и бързо се извърна. Неволно съзря банкера и съпругата му. Ръката на Лин лежеше върху бедрото на Тед. Пръстите му небрежно галеха гърба на дланта ѝ. Кайла се усмихна. Приятна беше тази взаимна размяна на съпругеска интимност. Явно съвсем неволно, съвсем несъзнателно. Един от онези жестове, които говорят толкова много, но за които човек никога не си спомня. Някога с Ричард непрекъснато го правеха. Изведнъж, Кайла седна изправена на стола си. За пръв път не беше мислила за Ричард с часове. Чувството за вина я прониза до мозъка на костите ѝ. Какво

ставаше с нея? Не биваше да забравя лицето му, усмивката му, начина, по който се смееше...

Най-после ораторът привърши речта си. Двамата с Тревър набързо се сбогуваха и бяха сред първите, които си тръгнаха. Едва излязоха и навън заваля. Когато вече бяха на сигурно място в колата, Тревър попита:

— Искаш ли да отидем някъде и да си поръчаме десерт?

— Забрави ли сладкиша със сирене и череши?

— А, да — замълча за миг и отново я погледна: — Кафе?

— Не, благодаря.

— Едно питие?

— Не, Тревър, благодаря. Трябва да се прибирам.

— Добре.

Стори ѝ се разочарован, но вероятно грешеше. Навярно той също се радваше, че вечерта е свършила.

Говориха малко. По покрива на колата почукваха дъждовни капки и чистачките ритмично потракваха по стъклото.

Явно Тревър не беше свикнал да шофира с двете ръце, защото докато лявата държеше кормилото, с дясната той вършеше какво ли не. Първо търсеше някаква станция по радиото, след това усили звука, после пък го намали.

— Добре ли се чувстваш? — попита той и протегна ръка към климатичната инсталация.

— Да, чудесно.

Отдръпна ръка, но миг по-късно я вдигна към възела на вратовръзката си и го разхлаби. Прокара пръсти по косата си. Най-после ръката му застина неподвижно. Върху седалката. Помежду им. Съгълчето на окото си Кайла следеше тази ръка, сякаш тя представляваше голяма заплаха.

Ако я протегнеш към нея? Щеше ли да каже нещо?

Ако я протегнеш и я притиснеш към себе си? Щеше ли да изкрещи?

А ако я протегнеш към ръката ѝ? Щеше ли да позволи да я задържи в дланта си?

Ако погалеше бедрото ѝ? Щеше ли да го отблъсне?

Сърцето ѝ лудо биеше и дланите ѝ овлажняха. Едва ли ѝ се беше случвало къщата, в която живееше с родителите си и Арон да ѝ се е

струвала по-сигурна и желана.

Ръката не направи нищо, освен че завъртя ключа на стартера и спря колата пред дома ѝ.

— Стой така — каза той, когато тя поиска да отвори вратата. — Имам чадър. — Тревър се извърна, посегна зад седалката и взе чадъра. Сакото му се разтвори и силните мускули на гърдите му изпънаха финия плат на ризата.

Той слезе и разтвори чадъра. Отвори вратата и ѝ подаде ръка. Кайла така и не разбра какво се случи после. Може би защото и двамата не искаха да се измокрят, но когато тя застана на тротоара, по някакъв начин, той се оказа неочаквано близо до нея. Тя инстинктивно наклони глава назад и изведнъж лицето му се оказа неочаквано близо до нейното. Тревър държеше чадъра с лявата си ръка, и предпазливо обви тила ѝ с дясната.

Господи, чувстваше се толкова добре!

Кайла рязко се отдръпна и наведе глава. Ръката му се отдръпна. Едва я беше докоснал, но тя сякаш още чувстваше допира на пръстите му върху кожата си.

Дъждовните капки почукваха по коприната на чадъра и се стичаха към ръба. Те стояха под този оскъден подслон застинанали, смълчани и притиснати един към друг.

— Извинявай — Тревър наруши дългото мълчание. — Никакви целувки при първата среща.

— Това не е среща.

— А, да. Непрекъснато го забравям.

Той се извърна и двамата се отправиха към входната врата. Беше тъмно и предпазливо се отправиха към верандата. Когато най-последно бяха на сухо, Тревър сгъна чадъра и изтръска водата от него.

— Благодаря ти за вечерта, Тревър — Кайла се насочи към вратата.

— Зная, че се уговорихме това да не бъде среща — Тревър остави чадъра на верандата.

— Да. Така се уговорихме.

— Добре. Съгласихме се, че това няма да е среща, само...

— Какво?

— Не настоявам. Не искам да мислиш, че настоявам.

— Не, не мисля.

— Но... — той направи крачка към нея. После още една. — Ако това беше среща...

— Да?

— Би ли...

— Какво?

Той вдигна ръце и нежно обхвана лицето ѝ с длани. Кайла притвори очи. Устните му докоснаха нейните. Но сега не се отдръпнаха. Бяха топли. И настоятелни. Докато нейните се разтвориха. Върхът на езика му колебливо докосна зъбите ѝ, устните ѝ, опита се да проникне в нея. После се отдръпна. Той вдигна глава и отпусна ръце.

— Лека нощ, Кайла.

— Лека нощ.

Сама не разбра как намери сила да изрече тези думи. Не откъсна поглед от него, когато той разтвори чадъра си и се качи в колата. После като на сън се извърна, отключи вратата и влезе.

Отправи се нагоре по стълбите. Непрекъснато си повтаряше, че след като това не е истинска среща и целувката не е била истинска.

Но някакъв друг глас в нея ѝ нашепваше, че това е било целувка и нищо друго. Дори и Бабс със своето въображение не можеше да си представи такава целувка. Ако потърсеше в речника думата „целувка“, описанието на онова, което почувства под устните на Тревър щеше напълно да съвпадне с дефиницията.

Свали орхидеите и ги остави върху тоалетната си масичка. Небрежно пусна перлите сред флаконите с парфюм. Досега винаги внимателно ги поставяше в кутията от кадифе. Захвърли черната рокля върху стола и струпа бельото върху нея.

Отправи се към леглото като упоена. Гола. За пръв път от дълго време насам. Протегна ръка към ключа на нощната лампа и съзря портрета на Ричард. И избухна в сълзи.

ШЕСТА ГЛАВА

— Глупак! Истински глупак! — тихо повтори той. Дъхът му замъгли охладеното от дъжда стъкло. Стаята зад него беше тъмна, така че поне не беше нужно да гледа отражението си в стъклото. Отново отпи от чашата.

— Глупак — въздъхна той. — Лъжец.

Всеки път, когато я видеше, той лъжеше. Премълчаваше кой е и лъжеше. Знаеше, че греша, но не можеше да се застави да каже:

— Аз съм онзи, за когото съпругът ти пишеше. От ония мъже, за които казваше, че ненавиждаш. Егоист, който се мисли за дар от Бога за жените. Онзи, който може да съсипе всяка репутация.

В писмата си тя го иронизираше и всяка оскърбителна дума беше напълно заслужена. Заради него съпругът ѝ загина.

Тревър стисна зъби и притисна чело в стъклото с притворени очи. Той беше измамник и лъжец. Наистина, имаше извинение, но кой щеше да повярва? Кой щеше да повярва, че се бе влюбил в жена, само като е чел писмата ѝ? Той сам не си вярваше. Със сигурност и тя никога нямаше да повярва. Рязко се извърна от прозореца и остави чашата върху лепкавата масичка в тон със занемарения мебелиран апартамент, в който се надяваше, че живее само временно.

Знаеше каква ще бъде реакцията ѝ, когато ѝ кажеше. Гняв. Презрение. Ненавист. А той не искаше да прочете тези чувства в кафявите ѝ очи.

Отиде в спалнята и се разсъблече. Изпълнен с отвращение към самия себе си, си помисли, че напълно заслужава синкавите белези, които покриваха лявата страна на тялото му. Заслужаваше да бъде окачен на бесилото, заради това, че не ѝ се представи, когато се запознаха. А щеше ли да ѝ каже следващия път, когато се срещнеха? Не. Излишни бяха обещанията, които знаеше, че няма да изпълни. Нямахте да ѝ каже. Все още не. Не докато...

Лежеше сам в леглото и гледаше сребристите потоци дъжд, които се изливаха върху стъклото. Мислеше за нея. За целувката.

— О, Господи, целувката — изстена той.

Устните ѝ бяха толкова изящни. Топли, влажни и нежни. Знаеше, че зад привидното ѝ безразличие кипеше неутолима страст.

„Знаеш колко обичам дъжда. Днес вали. От небето се сипят потоци вода, слънцето е скрито и изглежда, че ни е забравило. Не харесвам този дъжд. Потисната съм. Това не са щастливите блестящи капки, които танцуват в локвите. Тези са тежки, злокобни... Ако паднат върху ми биха ме смазали. Разбрах защо е така. Дъждът е нещо, което трябва да бъде споделено. Едва ли мога да мечтая за по-голямо щастие от това да търся подслон от дъжда с някого, когото обичам. Но сега, когато съм сама, се чувствам безкрайно самотна.“

Тревър си припомни това писмо и изстена. Още чувстваше вкуса на целувката ѝ върху устните си.

— Ако беше тук с мен, Кайла, бих споделил дъжда с теб. Всичко бих споделил.

— Но това е лудост!

— Не желая да говорим повече, Бабс!

— Защото съзнаваш, че не си права. Защото знаеш, че това твоето е твърдоглавие.

— Не е твърдоглавие — гневно отвърна Кайла, — а здрав разум.

Миеха чиниите след закуска. Приятелката на Кайла беше прозрачна като целофана, който обвиваше бисквитите. Съвсем неочаквано се беше появила на закуска рано в събота сутринта. От момента, в който прекрачи прага на вратата започна да разпитва Кайла за срещата с Тревър.

— Не мога да повярвам, че няма да излизаш повече с него.

— Можеш да бъдеш убедена в това.

— И защо?

— Това си е моя работа.

— А ти си най-добрата ми приятелка, така че мога да си позволя да я приема и като моя.

Кайла окачи кърпата за съдове и се извърна към Бабс.

— Престани. Не ти ли стигат проблемите в собствения ти живот? Защо трябва да се бъркаш в моя? — тя излезе от кухнята и се отправи към стълбите. Бабс я последва.

— Интимният ми живот е наред. А твоят е в критичен момент.

Кайла внезапно спря и се извърна.

— Не говорим за интимен живот. Аз нямам такъв.

— Точно това искам и аз да кажа.

— И не искам да имам такъв — подчерта Кайла.

— Добре, махни „интимен“ и сложи „сексуален“. Да поговорим за сексуалния ти живот.

— Това е отблъскващо — Кайла отново се отправи нагоре по стълбите.

Бабс хвана ръката ѝ, за да я задържи.

— Отблъскващо ли? Отблъскващо? Откога нормалният сексуален живот е отблъскващ? Преди ти водеше такъв.

— Да — измъкна ръката си Кайла. — С мъжа, когото обичах, с моя съпруг, който ме обичаше и уважаваше. Така и трябва да бъде — очите ѝ се изпълниха със сълзи и тя се втурна нагоре по стълбите, преди Бабс да ги е видяла.

Семейство Пауър вече бяха тръгнали за неделното училище. Взеха и Арон със себе си. Кайла щеше да се присъедини към тях за службата.

Когато Бабс влезе в спалнята, Кайла събличаше халата си. Извади рокля от гардероба и я навлече. Бабс седна на ръба на леглото. Изглеждаше потисната.

— Наистина така трябва да бъде — примирено каза тя. — Но не всички имаме този късмет, Кай. Вземаме каквото можем.

— Аз не правя това. Онова, което имах, беше свършено. Нямам нужда от нищо друго.

— Добре, по дяволите, защо не погледнеш на нещата реално? Тревър Рул е почти също толкова свършен.

Дори само името му я накара да трепне. След безсънната нощ лесно можеше да бъде извадена от равновесие. Снимката на Ричард върху нощното ѝ шкафче ѝ напомни за предателството ѝ. Беше се

заклепа да пази спомена за него жив в сърцето си. А снощи откри, че срещите ѝ с Тревър я изкушават да изневери на клетва си.

— Как мога да знам, че е толкова съвършен? Изобщо не го познавам. Срегнах го само преди седмица.

— Знаеш колко добре изглежда. Внимателен е, кара хубава, макар и малко старомодна кола, знаеш, че е амбициозен, че е мил с по-възрастните и малките деца, че...

— Добре, разбрах. Като оставим настрана, че изглежда добре, по същия начин можеш да опишеш още поне трийсетина мъже. А аз не искам да се омъжа за нито един от тях.

— Кой ти говори за брак? — извика Бабс. — Става дума за това, че трябва да се забавляваш. Да излизаш — хвърли бърз поглед към Кайла. — Да спиш с някого.

Целувката, целувката, целувката. По дяволите тази толкова възбуждаща и съкровена целувка! Защо я допусна? Защо не можеше да я забрави? Кое я накара да се почувства толкова добре?

— Не ставай глупава — с разтреперани ръце Кайла сложи тоалетни кърпички в чантата си. Разбира се, след детската градина в църквата, ръцете на Арон щяха да лепнат. — Вече дори и не мисля за това.

— Лъжкия! — Кайла извърна глава. — Скъпа, може би съвсем несъзнателно, но не можеш да не мислиш. Кай, заради нечия смърт ти не можеш да потиснеш сексуалността си. Не можеш да се отървеш от нея като чифт чорапи, които вече не ти стават. Това е част от теб и ще ти се наложи да решиш по някакъв начин този въпрос.

— Вече съм го решила.

— Не съм убедена.

— Защо?

— Защото току-що си сложи неподходящи обици.

Кайла погледна в огледалото с невярващ поглед. После ги свали раздразнена.

— Това не доказва нищо.

Бабс се доближи до нея.

— Зная, че обичаше Ричард. Не те карам да го забравиш.

— Никога няма да го забравя.

— Зная — Бабс се опита в гласа ѝ да прозвучи топлина и разбиране. — Но той е мъртъв, Кай. Ти си жива. А да бъдеш жива не е

грях.

— Ще закъснея за църква — в думите ѝ прозвуча ненужна острога.

— Ще го направиш ли или не? — настигна я Бабс на външната врата.

— Какво да направя? — попита Кайла и хвърли последен поглед към косата си в огледалото в коридора.

— Отново да излезеш с него.

— Не. Край на разговора.

Бабс насочи пръста си към Кайла и я погледна с присвити очи.

— Прекарала си добре. По дяволите! Зная, че си прекарала добре.

Прекалено добре, помисли си Кайла.

— Това беше услуга, с която му се отплатих за друга услуга. Сега сме квит. При това — допълни тя и отвори вратата — той едва ли някога отново ще ме покани.

Но той отново я покани. В четвъртък същата седмица. След съботата не се бяха виждали, нито пък чували. В четвъртък телефонът в „Цветни тичинки“ иззвъня. Бабс беше ангажирана с клиент и Кайла отговори.

— „Цветни тичинки“.

— Кайла? Здравсти.

— Здравей.

— Тревър е.

Сякаш беше нужно да се представя. Тя веднага позна гласа му и по тялото ѝ се разля сладостна топлина.

— Как си — прииска ѝ се гласът ѝ да звучи както обикновено.

— Добре. А ти?

— Добре съм. Заета. Тази седмица нямам време и да дишам. Дори не разбрах как се изнизаха дните — не искаше да си помисли, че тя стои до телефона и чака да ѝ се обади. Сама не знаеше защо беше толкова любезна.

— Как е Арон?

— Нервен е. Мисля, че му никне нов зъб.

До слуха ѝ достигна смехът му.

— Тогава има основание да бъде раздразнителен.

Тя омота жицата на телефона около пръста си. Дали трябваше отново да му благодари за съботната вечер? Не, това ще му припомни срещата им. И целувката.

— Обаждам ти се, защото...

— Да?

— Малко неочаквано е, зная, но семейство Хаскел... Спомняш ли си Тед и Лин?

— Да, разбира се.

— Е, поканиха ме утре на вечеря. Скара на открито. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Не мисля, че ще ми бъде възможно.

— Линда предложи — побърза да уточни той. — Искам да кажа, че ме попита дали не бих искал да доведа някого и когато споменах името ти, тя се зарадва. Изглежда вие двете добре се разбирате.

— Да, така е. Много е мила. Но петък вечер е проблем. Арон...

— Той също е поканен. Лин каза, че имат плитък басейн. Мисли, че децата — те имат две — могат да играят в басейна — той отново се разсмя и Кайла си помисли, че този смях започва много да ѝ харесва. — Всички знаем колко много обича водата Арон.

— Не зная, Тревър.

— Моля те.

Кайла прехапа нерешително устната си. Да приеме ли? Не. Не трябваше да създава погрешно впечатление у него. От една страна, как можеше да остане с погрешно впечатление, щом и Арон е поканен? Не звучеше като вечер, която щеше да се превърне в романс. И дали нямаше да бъде неучтиво да откаже поканата на семейство Хаскел? Те наистина ѝ харесваха. Едно ново запознанство с банкери никога нямаше да ѝ е излишно. Тя имаше свой бизнес и след време този контакт можеше да се окаже от полза. Някой ден с Бабс можеха да решат да разширят бизнеса и щяха да се нуждаят от заем.

Господи, кого се опитваше да заблуди?

Истината беше, че ѝ се искаше да отиде, ако не за друго, то поне да докаже, че съботната вечер и особено онази целувка не значат нищо. Тревър беше отскоро в града и не познаваше много хора. Търсеше компанията ѝ. В крайна сметка, това беше всичко.

Виновни са тези нейни спомени, в които целувката изглеждаше толкова еротична. Виновна беше Бабс, която непрекъснато я влачеше по филми, в които изобилстваше гола плът, пот и страст. И виновна ли беше тя, че повече от две години не беше чувствала докосването на мъжки устни върху лицето си?

Това не значеше нищо. Защо тогава му придаваше такова голямо значение? Защо просто не отидеше и не приемеше гостоприемството на семейство Хаскел?

— Това звучи чудесно, Тревър. Благодаря ти за поканата към мен... към нас. С Арон ще се радваме да дойдем. В колко часа?

— Точно седем часът е.

— Всъщност цифровият часовник показва шест и петдесет и осем, но ние сме готови.

Кайла отстъпи встрани и Тревър влезе. Не го беше виждала няколко дни и почти беше забравила колко е висок. Или само изглеждаше така, защото беше много силен?

Внушителните бицепси изпъваха късите ръкави на бялата риза със затворена яка. Ако Бабс беше тук и можеше да го види, нямаше да пропусне някой коментар по повод съдържанието, което изпълваше късите му панталони.

— Вашите в къщи ли са?

— Не. Помолиха ме да те поздравя от тяхно име. В повечето петъчни вечери те се срещат с приятели. Ядат риба и играят домино. Ходят си на гости по ред.

— Заради това ли толкова се колеба дали да приемеш поканата ми?

Една от причините, помисли си Кайла. По-маловажната.

— Да. Трудно е да намеря момиче, което да остане с Арон. Когато станат на възраст, в която можеш да им се довериш не мислят за друго, освен за момчета.

— А ти?

— Какво? Дали мисля за момчета? Разбира се — тихо се засмя тя и отметна глава. Той харесваше начина, по който косата ѝ се разпиляваше по раменете. — С приятелка като Бабс нямам избор. В гимназията прогресивно подлудявахме момчетата.

— Виждам, че вие двете прогресивно работите върху тена си.

Бялата рокля с гол гръб подчертаваше това. Поколеба се, преди да я облече, защото не знаеше дали не е прекалено предизвикателна. След душа втри в кожата си лосион, който придаде мек блясък на тена ѝ. Напудри и носа си. С изрусяла от слънцето коса сега изглеждаше сякаш обвита в златист облак.

— Следобедите — отвърна тя, доволна от погледа, който Тревър плъзна по нея. — Когато се прибера вкъщи все още има слънце и винаги мога да се пека, дори и за половин час.

— Изглеждаш великолепно — гласът му прозвуча дрезгаво. Също както тогава, преди да я целуне.

— Арон е горе — бързо се отдръпна тя.

— Да ти помогна да го свалиш долу?

— Не е нужно.

— С четири ръце е по-лесно, отколкото с две — каза той и я последва по стълбите. — Когато става дума за Арон, не съм сигурен дали и те са достатъчни.

Намериха Арон прав в детското креватче. Когато видя Тревър, протегна показалец към него, заподскача нагоре-надолу и заломоти нещо, което единствено той можеше да разбере.

— Мисля, че ме позна — Тревър явно беше доволен. Вдигна го над главата си и го залюля. — Здравсти, скаут. Успя ли да влудиш всички тази седмица? Колко карамфила изяде?

Ръкавът на ризата върху протегнатата му ръка се вдигна и Кайла видя белега. Започваше от китката, извиваше се около лакътя и се скриваше под ризата. Все така разсмян, Тревър се извърна към нея, за да ѝ каже нещо и видя погледа ѝ. Изведнъж помръкна.

— Казах ти, че е грозно.

Кайла сепнато вдига очи към лицето му.

— Трябва ужасно да си страдал.

— Не чак толкова — вдигна той рамене. — Готова ли си? — той понесе бебето, а тя взе чантата с пелени. Тревър я изгледа колебливо, когато прехвърли презрамката през рамо.

— Зная, че изглеждаме сякаш се местим — разсмя се Кайла, — но свикнах вече навсякъде да ходя така и вярвам, че Лин ще разбере.

Той ѝ помогна да заключи къщата.

— Трябва да прехвърлим седалката на Арон от твоята кола в моята.

— Далеч ли отиваме? Не може ли да седи в мен?

— Нека го настаним удобно.

— Защо поне веднъж не се компрометиращ и не вземем моята кола?

— Ще ме оставиш ли аз да карам?

Кайла се усмихна и пусна ключовете в свободната му ръка.

— Как върви строежа? — попита тя, когато Арон вече беше настанен в своята седалка и те тръгнаха по улиците, над които падаше здрач.

Тревър трябваше да изтегли предната седалка назад, за да направи място за дългите си крака. Шофираше както преди, с небрежно отпусната върху кормилото лява ръка.

Само че сега дясната му ръка обвиваше облегалката на предната седалка. Пръстите му почти докосваха рамото ѝ.

— Добре. Идеята ти за трапезарията се оказа страхотна. Дори и архитектът я хареса и се ядосваше, че не се е сетил сам.

— Мястото е много хубаво. Жалко би било дърветата да останат скрити.

— Затова и аз реших да строя там.

„... че къща без нито едно дърво не струва нищо. По-скоро бих живяла в къща от дърво като онова шведско семейство Робинсън, отколкото в заобиколен с цимент дворец.“

Тед и Лин Хаскел бяха очаровани от пристигането им. Кайла и Арон бяха посрещнати възторжено и шумно. Къщата им беше великолепна. Кайла дори изпита лека завист, когато Лин я разведе из уютните стаи.

Тед и Лин имаха две деца, мили и очарователни като тях самите. По-голямото — момиче на седем, пое Арон под своите грижи и го

забавляваше, докато мъжете се погрижиха за скарата на терасата. Лин с удоволствие прие предложението на Кайла да ѝ помогне в кухнята.

— Тревър ми каза, че си вдовица.

Кайла застина. Говорил им е за нея? Явно Лин долови неудобството ѝ.

— Не сплетнича, Кайла. Нито пък Тревър. Аз попитах. Той ми каза, макар че не спомена нищо конкретно. Ако това те кара да се чувстваш неудобно, можем да говорим за нещо друго.

Тревър не би могъл да спомене каквото и да е друго, защото не знаеше нищо за смъртта на Ричард. Странно, че никога не е разпитвал за това. Тя погледна Лин.

— Ричард загина на следващия ден след раждането на Арон.

— Господи! — Лин остави на масата купата с картофената салата, която току-що беше извадила от хладилника. — Как стана това?

Кайла ѝ разказа.

— Беше преди близо две години.

Лин погледна през прозореца към верандата, където мъжете пиеха бира, докато обръщаха пържолите и наблюдаваха децата в басейна. Точно в този момент Арон се наведе и пъкна главата си във водата. Явно остана по-дълго, отколкото можеше да издържи, защото когато отново се изправи, започна да кашля. Тревър бързо коленичи до него, попи лицето му с кърпа и го потупа по гърба.

— Тревър и Арон изглеждат много привързани един към друг. Откога се срещате?

— Отпреди около седмица. Просто сме приятели. Какъв сос ще сложиш на салатата? — Кайла се извърна и видя, че Лин се усмихва. — Какво има?

— Само това, че ако всичко, което Тед каза за Тревър Рул е истина, по-добре да внимаваш.

— Защо? Какво е казал Тед?

— Че Тревър е амбициозен, че обича да рискува, че се впуска във всякакви начинания и досега всички са успешни. С други думи, винаги постига целите си — тя се усмихна и хитро намигна към Кайла. — Ако съдя по вниманието, с което те обграждаше онази вечер на банкетa, бих казала, че си е поставил някаква цел. И ако това не ти харесва, по-

добре бързо се спасявай — тя извади две кутии от хладилника и ѝ подаде едната. — Хайде. Мисля, че вече е време за втората бира.

Тревър беше извадил Арон от басейна и сега подсушаваше косата му с хавлия сякаш всеки ден правеше това. Кайла отвори кутията и му я подаде.

— Ще дойда веднага щом на теб ти омръзне.

Тревър погледна към нея с усмивка, която можеше да разтопи и айсберг. Отпи от бирата и облиза пяната от мустаците си.

— Ние се справяме добре, но благодаря за бирата.

Странно развълнувана Кайла се извърна тъкмо навреме, за да види усмивката, с която Тед прие бирата от съпругата си.

— Благодаря ти, скъпа — каза той и плъзна ръка по ханша ѝ. Лин се наведе и леко докосна с устни изтънялата коса върху темето му.

Изведнъж Кайла почувства, че я обзема чувство за самота, каквато досега не беше изпитвала.

— Къщата е тъмна — каза Тревър, когато спря колата до тротоара пред дома ѝ.

— Предполагам, че мама и татко още не са се върнали — странно наистина, беше това тяхно закъснение. Обикновено партиите домино не продължаваха дълго след единайсет, а сега минаваше полунощ. Не без основание Кайла си помисли, че закъснението им не е случайно.

— Тед и аз трябваше да настояваме за реванш.

— Мъжете никога не могат да победят жените на игра с думи.

— Как така?

— Жените са по-интуитивни.

— Добре. Сега чувствам интуитивно, че Арон дяволски ти тежи.

— Този път интуицията ти не те лъже.

Арон, който заспа на канапето във всекидневната на Тед и Линда, ни най-малко не остана очарован, когато на тръгване го събудиха. За да не нададе рев, който би събудил и мъртвите, този път Тревър отстъпи от желязното си правило и се съгласи да пътува в скута на Кайла, а не както досега — на седалката си.

Тревър слезе, заобиколи колата и отвори вратата пред нея.

— Ключът в чантата ти ли е?

— В страничния джоб.

Когато стигнаха входната врата, той вече го беше намерил. Справи се с ключа, с дамската ѝ чанта, с чантата с пелените и успя да отключи вратата.

— Благодаря ти, Тревър. Прекарах добре.

— Ще те изпратя вътре. Няма да ви оставя двамата с Арон да влезете сами в празна къща толкова късно през нощта.

Изглеждаше безсмислено да спори, макар че се почувства неудобно, че той я последва нагоре по стълбите. Стигна стаята на Арон, а лампата върху бюрото вече беше запалена. Тя остави спящото дете в детското креватче.

Можеш ли да го съблечеш, без да го събудиш?

— Предпочитам да го оставя с ризата. Страхувам се, че ако се събуди, ще реши, че е време за закуска.

Тревър се изкиска и остави чантата с пелените върху люлката до леглото. Остана очарован от сръчността, с която Кайла събу обувките и чорапите на Арон. Все така, без да го събуди, свали панталоните, посегна към пелената и изведнъж застина. Осъзна близостта на мъжа до себе си. Неочаквано стаята сякаш се смали. Задушен и потискащо влажен, въздухът натежа от напрежение. Къщата съвсем притихна.

Глупаво беше. Смешно. Арон беше бебе, полово неразвито бебе, но мъжът до нея беше зрял и заради присъствието му тя се смущаваше да свали дрехите му. Гледката на разсъблеченото дете би била интимност, която Кайла не би искала да допусне.

Явно той забеляза, че иначе сръчните ѝ пръсти са станали странно тромави и бавни, защото прочисти гърлото си и се отдръпна. По-бързо, отколкото всякога досега, Кайла смени мокрите пелени. Като по чудо, той не се събуди. Покри го с леко одеяло, загаси светлината и се извърна. Тревър стоеше облегнат на рамката на вратата.

— Всичко наред ли е?

— Да. Тази нощ добре се забавлява. Мисля, че трябва да му взема един от тези басейни.

Тя тръгна надолу по стълбите. Сама не знаеше защо, но гърлото ѝ беше свито. Изведнъж я обзе необяснимо желание да говори високо. Сякаш се страхуваше, че надвисналата над къщата тишина ще ги задуши. Дъската на едно от стъпалата изстена под тежестта на Тревър. Той тихо се засмя и заговори с приглушен глас:

— Тук има едно стъпало, което скърца издайнически.

— Боя се, че са повече от едно — тя въздъхна при спомена за един проблем, който никога не излизаше от ума ѝ. — Родителите ми мечтаеха да продадат къщата след пенсионирането на баща ми. Искаха да купят луксозен фургон и да пътуват из цялата страна.

— Защо не го направиха?

— Ричард беше убит — Тревър не каза нищо, макар тя да почувства, че се поколеба, преди да продължи надолу по стълбите. — Отново се почувстваха отговорни за мен.

— Убеден съм, че не гледат по този начин на нещата.

— Но не и аз — стъпките му зад нея замряха.

Тя също спря и се извърна към него. Той стоеше няколко стъпала по-горе.

— А защо не я продадат сега?

— Не искат с Арон да живеем сами. При това, няма кой знае какъв пазар за къщите в тази част на града, както това беше преди. Страхувам се, че няма да спечелят много от една такава продажба.

— Това те тревожи, нали? Не искаш да чувстват отговорност за теб.

Тя се усмихна тъжно.

— Просто съжалявам, че заради мен не могат да осъществят една своя мечта.

Погледите им се срещнаха. Тишината ги обгърна като плътна завеса. Макар че Тревър запали лампата във фойето, къщата тънеше в мрак. Не се докосваха, а тя почувства напрежението, обхванало тялото му. Тъмната коса се стелеше на вълни по раменете му и хвърляше сянка върху лицето му. Слаб, мургав и напрегнат, той ѝ заприлича на мрачен герой от някой готически роман. Не излъчваше усещане за физическа заплаха, но все пак ѝ се струваше страшен. Караше я да трепери.

— Ще те изпратя — задъхано каза тя и се извърна.

Успя да направи само крачка, когато почувства пръстите му в косите си. Сепнато пое дъх и вдигна поглед към него. Преди да разбере какво става, ръцете му я обгърнаха плътно и тя почувства твърдите му устни върху своите. Безплодни останаха опитите ѝ да го отблъсне. Сякаш свитите ѝ в юмруци ръце се удряха не в гърдите му, а в стена от бетон. Сърцето ѝ лудо биеше и кръвта пулсираше в слепоочията ѝ. Или

може би това не бяха ударите на сърцето ѝ? Единственото, за което можеше да бъде сигурна, беше допирът на острата му брада и принудата на твърдите му устни. Тревър рязко вдигна глава и тя изстена:

— Не, Тревър, не, моля те.

— Целуни ме.

— Не мога.

— Можеш.

— Не, моля те.

— От какво се страхуваш?

— Не се страхувам.

— Тогава ме целуни.

Отново наклони глава към нейната. Сега тя не се опита да се изтръгне от прегръдките му. Устните му се разтвориха. Тя, подвластна на воля, по-силна от нейната, му отвърна. После почувства езика му. Търсец и ненаситен, както преди. Задълго останаха така, със слети устни, задъхани и обзети от изгаряща страст. После Тревър притисна лице към извивката на шията ѝ.

— Не, не — възпротиви се Кайла и едва позна гласа си.

— Не мога да повярвам, че те целувам.

— Моля те, недей.

— И че ти също ме целуваш.

Не, не го правя.

— Да, правиш го.

Устните му погалиха шията ѝ.

— Каква кожа, Господи, каква кожа! — пръстите на ръката му се плъзнаха по голия ѝ гръб и я привлякоха. Кайла почувства върху стомаха си твърдостта на онова, за което си каза, че е токата на колана му. В този момент той беше единственото истинско нещо на света. Вплете пръсти в косата му и се притисна към него. Устните им отново жадно се сляха.

— Дори не мога да повярвам, че ме желаяш.

— Тревър.

— Защото аз те искам.

Изплашена, Кайла се отдръпна.

— Не, дори не мисли...

Той обгърна лицето ѝ с длани.

— Не искам просто секс, Кайла. Искам много повече. Знам, че това е неочаквано, но аз се влюбих в теб.

СЕДМА ГЛАВА

Неочаквано?

Неочаквано? Това ли каза той? „Зная, че това е неочаквано, но аз се влюбих в теб.“ „Неочаквано“ едва ли изразяваше потресаващата същност на това изявление. На следващата сутрин, когато Кайла отново си припомни случилото се, не можеше да повярва, че го е казал той.

Трябваше да благодари на родителите си, защото само секунди по-късно те се появиха на външната врата. Все още безмълвна и поразена от думите на Тревър, Кайла положи отчаяни усилия гласът ѝ да звучи нормално и обясни, че току-що са се прибрали и са били горе, за да сложат Арон да спи и че не, пристигането им ни най-малко не е неочаквано.

Тревър разговаряше любезно с родителите ѝ, без да откъсва поглед от нея. Кайла направи всичко, за да избегне този поглед, когато го изпрати до външната врата и небрежно му пожела лека нощ. Дори когато Клиф и Мег се качиха горе и затвориха вратата зад себе си, той не си тръгна и все така настоятелно я гледаше. В този момент Кайла се закле никога повече да не го види.

Сега, на следващия ден, когато споменът за случилото се предната вечер беше все така ярък в паметта ѝ, тя отново си повтори, че не може, че няма да го вижда повече.

Но това не беше толкова просто. По време на закуска той позвъни.

— Кайла — чу тя гласа му в телефонната слушалка, — съжалявам, че е толкова рано, но трябва да говоря с теб. Снощи...

— Не мога да говоря точно сега, Тревър. Храня Арон и той отново обърна наопаки всичко около себе си.

— Ще обядвате ли с мен? Ти и Арон?

— Благодаря, но не можем. С баща ми мислим днес да боядисаме старата ми люлка.

— Кога? Ще дойда да ви помогна.

— Не, не, не прави това — бързо каза тя. — Не зная точно кога ще го правим и не искам да провалиш целия си ден.

— Няма значение. Аз искам...

— Трябва да вървя, Тревър. Довиждане.

Все пак, късно следобед, той дойде. Тя се престори, че има главоболие и дори не слезе, за да го види. Тревър си тръгна и в погледите на родителите си тя прочете неодобрение, но те не казаха нищо.

Що се отнасяше до личното ѝ мнение, Бабс не страдаше от излишни задръжки. Но Кайла пренебрегна и не дотам любезните забележки, и сърдитите коментари. Към края на седмицата тя стана много по-несдържана.

— Но през последните няколко дни той звъня по няколко пъти.

— Това е негов проблем.

— Също и мой. Вече изчерпах всички причини, заради които не можеш да дойдеш до телефона.

— С твоето въображение, Бабс, убедена съм, че ще измислиш нещо. Ако изобщо позвъни отново.

— Ще позвъни. Не е глупак като теб.

Кайла рязко се извърна.

— Не съм глупачка.

— Не? Защо тогава си създаваш толкова проблеми, само и само да го избегнеш? Защо? Защото е стигнал дотам, че да ти държи ръката? Непростимо, наистина!

— Моля те, спести ми сарказма си.

— Искаш ли да знаеш какво си мисля?

— Не.

— Мисля си, че е отишъл по-далеч от това да ти държи ръката.

В този момент камбанката на вратата меко звънна и Тревър влезе в „Цветни тичинки“. Двете инстинктивно се извърнаха към него, но той не откъсваше поглед от онази, чието лице сега внезапно пребледня, която нервно прекара език по долната си устна и сплете пръстите на ръцете си.

— Извинете — каза Бабс и се измъкна през летящите врати към задната стая. Промърмори нещо за Мохамед и планината.

Кайла заби поглед в пода. Може би той беше дошъл да поръча цветя, да поговорят за времето, а може би е дошъл заради онова, от което тя най-много се страхуваше.

— Отбягваш ли ме?

Добре, щом предпочиташе да говорят за нещата направо. Тя вдигна глава и го погледна открито.

— И защо предполагаш, че го правя?

— Заради онова, което казах в петък.

— Каква интуиция!

— Обидих ли те?

— Обидно е да ръсиш думата „любов“ просто ей така.

— Не го казах просто така. Мислех го.

— Не ти вярвам. Не мога да ти вярвам.

— Защо?

Тя го изгледа поразена.

— Защо! Защото сме се виждали само четири пъти, преди да ми кажеш, че ме обичаш.

— Броиш ли ги? — той се усмихна лениво. После устните му се извиха в шеговита усмивка и зъбите му заблестяха, заобиколени от черната брада.

— Само защото това, което каза беше толкова нелепо! — по дяволите усмивката му, по дяволите брадата му, по дяволите стомахът ѝ, който сякаш се обърна!

— Понякога се случват и такива неща.

— Не и с мен.

— Но с мен — да. Обичам те, Кайла.

Тя се извърна с гръб и се опря на плота на високия бар с вдървени ръце.

— Престани да го повтаряш! Моля ти се!

Приблужи се до нея. Потръпна от близостта му, преди той да сложи ръце върху раменете ѝ. Топлината на тялото му се разля по гърба ѝ.

— От какво се страхуваш, Кайла?

— От нищо.

— От мен ли?

— Не.

— Плашиш се от чувствата си ли?

— Не чувствам каквото и да е.

— Не, чувстваш нещо — той повдигна косата ѝ и плъзна пръсти по тила ѝ. — И все пак отвърна на целувката ми.

Тя наведе глава и брадичката ѝ почти допря гърдите ѝ.

— Това не значеше нищо.

— Наистина ли?

— Просто отдавна не съм се целувала.

— Приятно ли ти беше?

— Да... Не... Моля ти се. Не мога да говоря за това с теб.

— Защото за мен беше приятно. Дяволски приятно. И съвсем в реда на нещата.

Тя си извърна с лице към него.

— Но това не е в реда на нещата, Тревър.

— Защо?

— Защото аз обичам съпруга си.

— Но той е мъртъв!

— Тук той е жив — гневно извика тя и сложи ръка върху сърцето си. — Жив е вътре в мен. И аз искам да го запазя жив.

— Но това е лудост! Неестествено е.

— И не е твоя работа — тя го отблъсна и сама се отдръпна встрани. Когато го погледна отново, гърдите ѝ развълнувано се повдигаха. — Не съм те подвела. Бях почтена. Още на втория ден ти казах, че не търся друга връзка. Вече имах една. Чудесна любовна връзка, споменът за която ми стига до края на дните ми. Едва ли някога ще изпитам нещо подобно, а не съм склонна на компромиси — тя нетърпеливо избърса сълзите от лицето си с длани. — Въпреки че бях толкова категорична, ти продължи да ме търсиш. Съжалявам, ако ти е приятно да си мислиш, че си влюбен в мен, но това е нещо, с което трябва сам да се справиш. Не искам да те виждам повече, Тревър. Сега те моля да ме оставиш.

Тревър я слушаше със стиснати челюсти. Един мускул върху скулите му нервно затрептя. Устните му изтъняха в права, тънка линия. Пръстите му се свиха в юмруци. Кайла не знаеше, дали иска да я удари или целуне, не знаеше и от кое да се страхува повече.

Най-накрая той се завъртя на токовете на обувките си и излезе. Вратата се затръшна след него и камбанката лудо заби.

Останала без сила, Кайла се опря на бара. Едва сега почувства колко изтощителен е бил разговорът им. Прониза я остра мигренна болка. Когато най-после се съвзе, тя се изправи и извърна. Видя Бабс застанала на вратата с кръстосани пред гърдите ръце и кисело изражение на лицето.

— Ти да мълчиш! — предупреди я Кайла.

— О, разбира се — гласът на Бабс прозвуча неочаквано ведро. — Ти каза всичко, което можеше да бъде казано. Браво на теб! Навярно всеки друг мъж би побягнал с подвита опашка, но не и нашият господин Рул. Убедена съм в това.

— По дяволите!

Кракът му яростно натисна спирачките на джипа. Колата излезе от главния път и се насочи към покрития с чакъл банкет. Под колелата изхвърчаха камъни и облаци прах. Тревър изключи мотора и обхвана кормилото с ръце. Опря глава върху дланите си. Какво всъщност очакваше? Че ще влезе в живота ѝ без за това да губи излишно време или усилия и тя ще падне просто ей така в ръцете му, в леглото му? Трябваше да признае, че точно това очакваше. Несъзнателно се беше надявал. Защото синът на Джордж Рул беше свикнал всичко да му пада отгоре. Спорт. Училище. Популярност. Жени. Винаги беше пръв във всичко.

За Тревър животът беше безкраен празник, поднесен на сребърен поднос. Лесно му се удаде дори да обърка плановете на баща си за собственото му бъдеще. Винаги правеше онова, което му харесваше. Като оставим настрана злополуката в Кайро, той не си живееше зле. Но дори и тогава късметът не го изостави. След атентата той остана с тежки травми, но не напълно осакатен, както това можеше да се случи.

Тревър вдигна глава и подпря брада на дланите си. Впери поглед през прашното предно стъкло на джипа. Накъдето и да обърнеше поглед равнините на северен Тексас се простираха до хоризонта. Безкраен беше и плетът от бодлива тел.

Тук ли щеше да мине животът му? И никъде другаде?

Отказът на Кайла беше горчив хап, който трябваше да преглътне. Дали мъчителната празнота, която го изпълваше не е просто реакция на един твърде разглезен мъж, комуто животът досега поднасяше само сладкиши? Нима щеше да му бъде отказано единственото стойностно нещо? Дали боговете не се шегуваха с него, не му се присмиваха, защото веднъж в живота си и той поиска да направи благороден жест и сега те му отнемаха тази привилегия?

Обичаше я.

Тя вече не беше само думи, изписани върху листи евтина хартия за писма, думи, които изпълваха часовете на самота, облекчаваха болката и му даваха сила да продължи, когато всичко изглеждаше безнадеждно.

Тя беше истинска. Имаше свой глас. Ухание. Усмивка.

И все още обичаше съпруга си, тъжно си припомни той.

Ричард Страут беше страшно момче. А сега беше страшен призрак. А призраците си имаха начин да бъдат по-опасни дори и от живите. Защото човек забравяше слабостите на мъртвите и помнеше само добрите им страни. Но Ричард не беше негов враг и той не биваше да мисли по този начин за него. Навярно трябваше да се откаже от цялата тази безумна идея. Тя пазеше спомена за него. Каза му го с ясен, прост език.

Трябваше да се откаже докато нещата още бяха в негови ръце. Тя просто не го искаше. После си припомни страстната ѝ целувка, вкуса на устните, уханието на косите ѝ, допира на кожата ѝ, когато обгърнеше лицето ѝ в длани и разбра, че не е склонен да се откаже.

Все още не. Решително запали мотора и отново се върна на прашния път. Щеше да ѝ даде свобода, време, възможност да избира. Тя го заслужаваше.

Междувременно дните му щяха да бъдат ангажирани. Имаше много работа да свърши. А нощем, в леглото си, когато тялото му закопнееше за нея, щеше да чете писмата ѝ. Вместо нея, те щяха да нашепват най-съкровени тайни в нощта.

— Какво е това, татко? — попита Кайла, когато влезе в кухнята.

— Това ли? О, нищо — бързо каза Клиф и започна да събира разпилените по масата документи.

— Не е нищо — тя не можеше да не забележи стремежа на баща си да скрие колкото се може по-бързо листите от нея, нито бързия поглед, който размениха двамата с Мег. Изглеждаха виновни почти колкото и Арон, когато го залови, че е изкоренил любимия ѝ бръшлян.

Кайла сложи ръце на кръста си и каза:

— Добре, сега трябва да ми кажете всичко. Какво става?

— Защо не седнеш и не пийнеш нещо студено, скъпа? — предложи ѝ Мег.

— Не искам нищо студено. Искам да разбера какво е онова, което вие двамата така усърдно се опитвате да скриете.

— Ами, да ѝ кажем, Мег — въздъхна Клиф.

Кайла седна срещу баща си и кръстоса ръце върху масата.

— Слушам.

— Отправено е заявление към кметството тази улица да бъде прерайонирана в търговски център. Ние, майка ти и аз, оспорихме решението, но никой от останалите собственици не ни подкрепи. Снощи проектът е бил одобрен в кметството.

Кайла се опита да си представи последиците за бъдещето на родителите си.

— А вие защо оспорихте. Това няма ли да вдигне цената на собствеността?

— Да, така е, скъпа, но ние не искаме да напуснем тази къща — каза Мег. — Никой не ни кара да бързаме. Имаме време, но...

— Не искате да напуснете мястото заради Арон и мен? — Кайла разбра причината за притеснението им. — Ние ще се справим. Винаги съм ви го казвала.

— Знаем, но не искахме да продадем къщата заради теб.

— Да, но сега изглежда кметството е взело решение вместо вас. Радвам се за това. Нещата се подреждат както искахте. Ще продадете къщата, ще купите фургон и ще пътувате.

— А вие с Арон...

— Аз съм зряла жена, мамо. Арон е дете, което лесно се приспособява. Ще си намерим свой дом. Така ще бъде по-добре и за двама ни.

— Но след смъртта на Ричард ние ти обещахме, че никога няма да те изоставим — възрази Клиф.

Кайла докосна ръката му.

— Благодаря за загрижеността ти, татко. Ти си чудесен. Но и вие с мама имате свой живот. Заслужили сте тези години. Не трябва сега да живеете оковани за мен — тя погледна сгънатите документи. — Вече сте получили предложение да продадете собствеността, нали?

— Всъщност, да — призна най-после Клиф. — Но разполагаме с осемнайсет месеца, за да помислим. Не е нужно да приемем първото предложение.

— Но знае ли човек какво ще стане след осемнайсет месеца? Възможности като тази не идват всеки ден. Ако предложението е добро, приемете го.

— Не — каза Мег и упорито поклати глава. — Обещахме ти, че няма да те оставим.

— Но, мамо...

— Докато двамата с Арон не се установите, дори и няма да помислим за продажба на къщата. И това е всичко, млада госпожо — Мег се изправи. Темата беше приключена. — Искаш ли да пийнеш нещо студено или не?

Няколко часа по-късно Кайла лежеше в леглото и се взираше в сенките, които лунните лъчи хвърляха върху тавана на стаята ѝ. Разтревожена беше заради нежеланието на родителите ѝ да продадат къщата. Продажбата щеше да ги осигури финансово до края на дните им. Не искаше да я отлагат, докато станат прекалено възрастни и немощни, за да се порадват от пенсиите си.

Сега, заради нея, те се колебаеха и не искаха да се възползват от този шанс. Нима не разбираха колко виновна се чувстваше заради саможертвата им? Вече почти две години отлагаха да реализират мечтите си. Благодарна им беше и те щяха да ѝ липсват. Щеше да ѝ бъде тъжно да види старата къща разрушена, за да отстъпи място на нови кантори и бензиностанции. Но всяко израстване е болезнено. Дошло беше време и тя да поеме своя дял. Независимо дали родителите ѝ продадат къщата, или не, време беше тя да се погрижи за дом за Арон и себе си. Само не знаеше как да убеди Клиф и Мег в това.

Кайла уморено въздъхна и се опита да притвори очи.

И то отново се случи. Под клепачите ѝ са появи образът на Тревър Рул. Всяка вечер този образ я преследваше, докато накрая не заспеше разстроена и напълно изтощена. Не разбираше какво става.

Сякаш той общуваше с нея на някакво друго, духовно ниво. Тази история започваше да я изнервя.

Мина цял месец от разговора им в магазина. Би искала да забрави гнева, изписан на лицето му тогава. Още повече би искала да забрави как изглеждаше последната седмица, когато неочаквано се срещнаха.

Денят беше в разгара си. С Бабс изпълняваха една поръчка в търговската част на града. Поръчката беше голяма и Бабс нямаше да се справи сама, затова Клиф предложи да остане в магазина докато се върнат.

— Виж — каза Бабс.

— Какво? — От саксиите течеше вода и Кайла тръсна ръце.

— От другата страна на улицата. Господи!

Кайла заслони очи с все още мократа си ръка и проследи погледа на Бабс. Тревър тъкмо излизаше от железарския магазин и се отправи към паркирания до тротоара джип. Носеше чувал цимент на рамото си. Отвори вратата на джипа и го стовари в багажника. Отдалеч никой не би казал, че е преживял ужасен инцидент и че тялото му е покрито с белези. Всяко негово движение беше изпълнено с усещане за сила, увереност и лекота. Бабс зацъка високо:

— Господи, Боже мой, да ослепея дано, ама е страхотен.

— Моля...

— Здравсти, Тревър! — пропя Бабс.

Задавена Кайла отключи колата, влезе и шумно затръшна вратата.

— Ще те убия — изсъска тя към Бабс през отворения прозорец.

— Ако се държиш като идиот, аз ще убия теб.

Тревър веднага ги забеляза и махна с ръка към тях. Докато изчакваше една кола да мине, вдигна широкополата сламена шапка и обърса с ръкав потта от челото си. Запъти се към тях, преди още колата да се е отдалечила достатъчно и едва не се блъсна в задния капак. Тичешком прекоси останалата част от улицата.

— Здравсти.

Бог беше безмилостен. Защо трябваше да дарява който и да е мъж с толкова сексапил, че да превръща в своя злочеста жертва всяка жена, която се изпречи на пътя му!

Той прокара пръсти през гъстата си черна коса и отново сложи сламената шапка върху главата си. Около почернялата си шия беше завързал бяла памучна кърпа. Ръкавите му бяха високо навити и пристягаха силните му бицепси. Синята работна риза беше разкопчана. Кайла си помели, че е работил без риза и когато е станало време да тръгне към града, набързо я е облякъл. И заради топлината я е оставил разкопчана. Раменете му бяха внушителни. Единствено един извит белег прорязваше гладката кожа от лявата му страна и се спускаше под ръката му.

Джинсите елегантно обгръщаха тесния му ханш и слабите бедра. Сега не носеше елегантни обувки от крокодилска кожа, а ботуши, с които сякаш беше прекосил море от кал.

Ръцете му бяха покрити с работни кожени ръкавици.

Най-странно от всичко изглеждаше широкия дърводелски колан, около кръста. Приличаше на колан с кобур, от който обаче се подаваха строителни инструменти.

— Защо сте навън? Дяволски горещо е.

— Дори вече говориш като тексасец — разсмя се Бабс. — Нали, Кай?

В нажежената до червено кола Кайла стоеше неподвижна като статуя.

— Да.

Той се облегна с лакът на покрива. Ризата му се разтвори още по-широко. Върху косъмчетата на гърдите му блестяха капчици пот. Наведе се към прозореца и я погледна.

— Как си?

— Добре. А ти?

— Добре. Как е Арон?

— И той е добре.

— Радвам се.

— Изглежда здравата работиш, Тревър — каза Бабс. По напрегнатия ѝ глас Кайла разбра, че е раздразнена от начина, по който тръгна разговора. Ами, нейна си работа! Тя беше тази, която се провикваше като уличница. Нека сега да разговаря с него!

— Нали, Кай?

Кайла подскочи.

— Какво? — Бабс я питаше нещо, на което тя не беше в състояние да отговори.

— Казах на Тревър, че ще отидем да видим къщата му веднага щом я завърши.

— О, да, ще ми бъде приятно — каза тя и в същото време непрекъснато си повтаряше, че не бива да гледа повече към него, че на всяка цена трябва да извърне поглед.

Сега и тя беше покрита с пот и лятната топлина не беше единствената причина. Искаше ѝ се Бабс да се качи в колата и да тръгват. Но Тревър беше онзи, който се сбогува пръв.

— Време е да вървя. Зидарите ме чакат. Радвам се, че ви видях.

— Чао, Тревър — сбогува се Бабс.

— Довиждане, Бабс, Кайла.

— Чао — отвърна тя с изтънял глас.

Вдигна поглед, едва когато беше уверена, че той се е върнал в джипа. После ѝ се прииска да не го беше правила. Ризата му беше полепнала по кожата и очертаваше широките му рамене.

Седмица по-късно, докато се бореше да заспи, той отново изплува пред погледа ѝ. Лекото накуцване само подчертаваше гъвкавата му походка. Кайла въздъхна примирено и се извърна настрана.

Сутринта се събуди като болна.

Настроението ѝ не се подобри, когато протегна ръка над каната за кафе и в този миг телефонът иззвъня.

— Здравей, Тревър е.

Хвърли бърз поглед към родителите си. Единственият път, когато се осмелиха да попитат защо Тревър вече не идва, тя рязко ги прекъсна:

— Казах ви, че сме просто приятели. Навярно вече си е намерил любовница.

Сега ѝ се прииска да скрие с кого говори и затова само го поздрави, без да назовава името му.

— Вече свърших.

— Свършил си?

— Къщата.

— О! Поздравления.

— Благодаря. Ще дойдеш ли да я видиш?

Родителите ѝ гледаха любопитно към нея.

— Кой е? — попита Мег само с върха на устните си.

Кайла се престори, че не е разбрала безмълвния въпрос.

— Не зная дали ще успея — предпазливо каза тя.

— Обеща ми — напомни ѝ той.

— Зная, но съм ужасно заета.

— Бих искал да чуя мнението ти за обзавеждането.

— Липсва ми нужната квалификация, за да ти дам такъв съвет.

— Но си жена, нали?

Да, жена беше. В противен случай сърцето ѝ нямаше да бие така, сякаш щеше да изхвъркне от гърдите, нямаше да чувства бедрата си сякаш от разтопен восък, ръцете ѝ нямаше да лепнат от пот.

— Нямам представа как би могла да се обзаведе една такава къща.

Мег предпазливо плъзна поглед към Клиф, който пък многозначително вдигна вежди.

— Все пак, нали ще дойдеш?

— Кога?

— Днес следобед.

— Днес е съботата, в която съм на ред да бъда в магазина.

— След работа. Ще те взема, когато затвориш.

Кайла нави жицата на телефона около пръста си. Чудеше се дали да не използва Арон като извинение. Тревър щеше да ѝ каже да го вземе със себе си. А родителите ѝ жадно поглъщаха всяка нейна дума, така че и те не можеха да се превърнат в предлог да откаже.

Какво я интересуваше, ако извинението ѝ прозвучеше неубедително? Веднъж вече категорично му заяви, че не иска да го вижда повече. А той беше толкова нагъл, че си позволяваше отново да позвъни и да я кани.

Но нямаше ли да бъде прекалено грубо, ако сега откажеше? Видя къщата по време на строежа. Разбира се, за Тревър беше важно всичко да е наред. Може би успехът на кариерата му зависеше от тази къща. Вероятно наистина се интересуваше от мнението ѝ за подходящото обзавеждане. Искаше да чуе просто още едно мнение от човек, на чийто вкус се доверяваше.

— Добре. Ще се видим в шест.

— Чудесно!

Целият ден беше ангажирана в магазина, но като че ли времето едва минаваше. Или може би ѝ се струваше, че часовете текат бавно заради страха, който я обземаше при мисълта, че ще го види? Или заради очакването?

Точно в шест часа той влезе в магазина. Изглеждаше великолепно със спортната си риза и леки панталони. Ухаеше така, сякаш току-що се беше къпал. Косата му още беше влажна.

— Останаха ли непродадени цветя?

Тя се разсмя, доволна от приятелския му тон и от явния факт, че се отнася към срещата с непринуденост, каквато тя заслужаваше.

— Няколко.

— Готова ли си?

Само да си взема чантата и да загася.

Когато излязоха, той я изчака да заключи вратата, после обхвана лакътя ѝ и ѝ помогна да се качи, но жестът му беше съвсем хладен. До тук добре.

Водиха лек, непринуден разговор, докато той шофираше по улиците на града, после през околностите и гората по пътя към къщата. Разпитваше я за родителите ѝ, за Арон и тя разказа за последните му лудории. Не споменаха разговора отпреди месец.

— Господи! — възкликна тя, когато къщата се появи пред тях. — Не мога да повярвам.

Той спря на извитата алея, покрай която вече бяха посадени чемширени храсти.

— Харесва ли ти?

— Как бих могла да не я харесам? — Кайла сама отвори вратата и слезе от колата, без да откъсва от къщата изпълнен с възхищение поглед. — Не ми каза, че прозорците от двете страни на входната врата ще бъдат от цветно стъкло.

— Ела вътре — покани я той.

Сякаш влизаше в страниците на скъпо списание за архитектура и обзавеждане. Елегантна, изискана и в същото време къщата беше много уютна и с всички удобства. Стаите бяха просторни, но създаваха усещане за топлина и уют.

Кайла радостно извика, когато влезе в трапезарията и видя колко сполучлива е била идеята ѝ.

— Погледни — кран за вряла вода в мивката — Тревър явно беше горд от себе си. — И вграден хладилник и фризер.

— Великолепно е, великолепно!

— Наистина ли ти харесва?

— Чудесно е!

— Да излезем навън. Искам да ти покажа задния двор.

Покритата с червено дърво тераса се простираше зад къщата и свършваше до вече добре подредена морава. Около подрязаните и оформени дървета растяха храсти азалия, а малките бурета, подредени върху терасата, бяха отрупани с ярки цветя. Заобиколен от папрат, в дъното на терасата бълбукаше извор с минерална вода, а в далечината между сенчестите дървета, като сребриста нишка проблясваше потокът.

— Не мога да повярвам на очите си, Тревър. Направил си чудеса. Красиво е. Съвършено е. Няма да бъде проблем за теб да продадеш къща като тази.

Той взе ръцете ѝ в своите и я притегли към себе си. Кайла се изненада. До този момент не я беше докосвал. Беше мил и забавен, докато я развеждаше из стаите и ѝ показваше всичко с ентузиазма на десетгодишно момче, което се перчи с новия си велосипед. Но сега в погледа му прочете настойчивост, от която сърцето ѝ бързо заби.

— Не те търсех, защото ти поиска това.

— Беше за доброто и на двама ни.

Той поклати глава.

— Правех го, но това не значи, че ми харесваше или че не мислех за теб — Кайла преглътна мъчително. — Напротив. През цялото време мислех за теб.

— Тревър, моля те, нека не се караме.

— Не бих искал.

— Тогава не говори повече.

— Остави ме да довърша — той замълча за миг и когато тя не го прекъсна, продължи. — Знаеш чувствата ми към теб, нали?

— Ти... Ти каза...

— Че те обичам. И това наистина е така, Кайла.

— Моля те, не ме притеснявай. Не мога.

- Какво не можеш?
- Да започна нова връзка.
- Зная. Затова те моля да се омъжиш за мен.

ОСМА ГЛАВА

— Мога ли да седна?

Върху устните му се появи широка усмивка.

— Изненадах те, нали?

Той я поведе към старомодната люлееща се пейка, прикрепена с вериги към напречните греди на верандата, подобна на онази, която държаха на терасата вкъщи. При други обстоятелства тя щеше да забележи това, но сега едва движеше краката си.

Тревър седна до нея, но не я докосна. Останаха безмълвни, заслушани в поскърцването на веригата и в песента на щурците, които започнаха своя вечерен концерт. Кайла не знаеше какво да мисли. Чувстваше се обърквана. В главата ѝ напиреха отделни думи или фрази, но тя нямаше сила да ги подреди.

— Не зная какво да кажа.

— Кажй „да“.

Тя го погледна в падащия полумрак.

— Тревър, защо си останал с впечатлението, че аз бих искала да се омъжа за теб? Да се омъжа за когото и да било?

— Нямам такова впечатление. Вече няколко пъти ясно ми показва, че не си на лов за съпрузи.

— Защо тогава ми предлагаш да се омъжа за теб?

— Защото те обичам и искам да бъда твой съпруг. Искам да се грижа за теб и Арон, да бъда негов баща.

— Но това е безумие!

— Защо?

— Защото знаеш, че не те обичам.

Той погледна ръцете си, обърна дланите си и се втренчи в тях сякаш ги виждаше за пръв път.

— Да, зная — каза накрая той. — Все още обичаш Ричард.

Прииска ѝ се да го докосне и плахо сложи длан на коляното му.

— Или може би се надяваш, че ще се променя, че след време ще дойде и любовта?

— Невъзможно ли е?

Тя отдръпна ръката си.

— Никога не съм обичала друг мъж така, както обичах Ричард.

— И въпреки това искам теб.

— Как изобщо можеш да си пропиляваш живота по този начин?

Как можеш да искаш да се омъжиш за жена, за която знаеш, че не те обича и никога няма да те обикне?

— Защо не оставиш на мен грижата за причините и последствията? Ще се омъжиш ли за мен?

— Ти си много привлекателен мъж, Тревър.

— Благодаря — засия той.

Кайла започна да губи търпение.

— Искам да кажа, че след шест месеца или още след седмица, или дори утре, може би ще срещнеш жена, която ще те обикне.

— Но аз няма да търся такава жена.

— А трябва.

— Виж — търпеливо каза той, — тази въображаема жена може да дойде, да опре нож в гърба ми и това няма да има значение. Вече открих тази, на която бих искал да дам името си.

— Но ти едва ме познаваш.

Не можеш да си представиш колко добре те познавам, помисли си той. Зная, че обичаш люлеещи се пейки на терасата, остъклени тавани, прозорци от цветно стъкло и заобиколени от дървета къщи. Зная, че в десети клас си ходила с някой си Дейвид Тейлър и това копеле ти е разбило сърцето. Имаш лунички под дясната ръка и мислиш, че са ти белег по рождение. И си потисната заради гърдите си, защото ти се струват малки. Но аз ги намирам прекрасни и нямам търпение да ги видя, да ги докосна с върха на пръстите, с езика си, да ги възбудя с устните си.

Тревър прочисти гърлото си и неудобно се раздвижи.

— Аз също не вярвах в любовта от пръв поглед, докато онзи ден не те видях в търговския център. Знаех, че си красива, но ти се оказа не просто хубава жена, която привлече вниманието ми. Хареса ми начинът, по който говореше на Арон. Хареса ми движението на ръцете ти, когато се грижиш за него — той се усмихна накриво. — Ако не си беше наумил да скочи в басейна, щях да намеря начин да се запозная с

теб — Тревър се премести към нея. — Омъжи се за мен, Кайла. Заживей с мен в тази къща.

— Тази къща! — меко възкликна тя. — Построил си тази къща с намерението да я превърнеш в наш дом?

Доволен, че е успял да я изненада, той попита:

— А защо мислиш, че обръщам толкова внимание на всяка подробност?

Ако сега се извърнеш и погледнеш през стените от стъкло, Кайла можеше да види добре подредените стаи. Сякаш сама я беше обзавеждала.

— Вкусовете ни странно съвпадат. Къщата е великолепна, Тревър, но това едва ли е повод, достатъчен за един брак.

Точно сега, това е къща. Аз искам да я превърна в дом. За Арон. За теб. За нас.

Тя остана загледана в него за миг, после поклати глава.

— Просто няма смисъл.

— Защо? Искам да бъдем семейство. Искам да се грижа за теб и Арон.

Изведнъж я порази неочаквана мисъл. Той искаше съпруга и дете. Но защо мъж с външността и чара на Тревър, мъж, който можеше да има всяка жена, която пожелае, предлагаше брак на вдовица с дете? Освен ако нямаше друга някаква причина.

Разбира се! Всички негови недъзи бяха скрити. Нима той можеше да бъде привлечен от жена, която не желаше и не можеше да върне любовта му? Дали не се нуждаеше от жена, която да не предявява изисквания към външността му? За да има дете, трябваше ли да склучи брак с жена с дете? Звучеше старомодно, наистина, но нима това не беше брак по сметка?

— Тревър — колебливо започна тя, — твоите... когато беше ранен...

— Да?

— Ти...

— Какво аз?

— Искам да кажа... Дали ти...

— Дали аз... Какво?

Тя пое дълбоко дъх:

— В състояние ли си да водиш полов живот? — имаше усещането, че ще потъне в земята от срам. Сякаш се задушаваше. Събра всичкия кураж, който ѝ беше останал и вдигна очи към него.

— Ти ме целуна, нали? — попита той и гласът му прозвуча изненадващо развълнувано.

— Да.

— Аз те държах в прегръдките си.

— Да.

— Притисках те към себе си.

— Да.

Тя отмести поглед встрани.

— Тогава какво? — настоя той.

Кайла неспокойно вдигна глава.

— Мислех, че навярно защото съм вдовица с дете и ако... това ти се е случило...

Той обхвана брадичката ѝ с пръсти и повдигна главата ѝ.

— Не само, че мога, но и нямам търпение да спя с теб.

Всяка негова дума събуди в тялото ѝ усещане, което отекна в нея като отглас на мелодия, изтръгната с изкусни пръсти от струните на арфа.

— И за да си спестим евентуални недоразумения по-късно, още сега искам да ти кажа, че очаквам от тази връзка всичко, което един брак предполага. Искам да бъда твой съпруг в пълния смисъл на думата. Искам те в леглото си, Кайла. Искам да се любя с теб. Много! Не разбираш ли?

Тя механично кимна с глава. Чувстваше се като хипнотизирана, сякаш волята ѝ беше парализирана. Никой от тях не си спомни как пръстите му обвиха шията ѝ, но и двамата изведнъж осъзнаха близостта помежду им. Застинаха неподвижни. После Тревър се наклони към нея, без да откъсва погледа на единственото си зелено око от лицето ѝ. Когато почувства докосването на брадата му, тя притвори клепачи.

Колко нелепо, помисли си Кайла, когато Тревър прокара пръсти по косата ѝ. Колко нелепо, че тя, която не го обичаше и не би могла да го обикне, трябваше да бъде целувана по този начин. Жалко беше, че устните му, настойчиви, но и достатъчно нежни, за да я накарат жадно

да разтвори своите, не можеха да целуват жена, която би отвърнала на страстта му.

Леко положи ръце на раменете му, сякаш търсеше опора на тази люлееща се пейка, в този люлеещ се свят.

Тревър обгърна кръста ѝ с другата си ръка и я привлече към гърдите си. Когато езикът му проникна между устните ѝ от гърдите му се изтръгна тихо стенание.

Кайла трябваше да положи усилия, за да не застане. Отново си помисли, че на нейно място, влюбена в него жена би се чувствала наистина щастлива. После изведнъж се сети, че се държи така, сякаш самата тя е наистина щастлива. Гърдите ѝ бяха притиснати към него, а пръстите на ръцете ѝ бяха вкопчени в тъканта на ризата му. Езикът ѝ отвърщаше на ласките му.

Рязко се отдръпна и задъхана се изправи. Коленете ѝ застрашително се прегъваха и така трепереха, че едва успя да се задържи права.

— Трябва да тръгвам.

Ако съдеше по острия звук, който излизаше през устните му със свистене, Тревър също дишаше трудно.

— Добре — съгласи се той примирено.

Трябваше му доста време, за да се изправи. Тя хвърли бърз недискретен поглед и прехапа устни, за да не се разсмее. Толкова абсурдни бяха доскорошните ѝ опасения.

Почти побягна назад към къщата и се спря едва пред входната врата. Предпазливо се качи в колата, докато той държеше вратата отворена пред нея. Не беше сигурна, че краката ѝ няма да ѝ изневерят.

По обратния път към къщи, Тревър не направи опит да продължи разговора. Кайла почувства облекчение. Навярно предложението му беше просто лятна лудост. Може би просто се е шегувал. Сигурно сега съжаляваше за предложението си.

Но съмненията ѝ се разсеяха, когато той рязко натисна спирачките пред дома ѝ, извърна се към нея и обхвана с ръка облегалката на седалката ѝ.

— Кайла? — въпросът му звучеше съвсем недвусмислено.

Тя нервно облиза устни и с изненада забеляза, че почувства вкуса му върху тях.

— Излишно е да обсъждаме повече този въпрос. Не мисля, че предложението ти е сериозно.

— Кайла — той изчака, докато тя извърна глава към него и любопитно го изгледа. — Предложението е съвсем сериозно. Мислиш ли, че ако се шегувах, бих могъл да те целуна по този начин?

— Не зная — в гласа ѝ прозвуча отчаяние.

Той тихо се разсмя. Явно се забавляваше.

— Целувал съм много жени, но никога не съм правил предложение на някоя. Или поне никога не съм предлагал брак — вдигна ръката ѝ към устните си и целуна дланта ѝ. — Зная, че те изненадах. Не очаквам отговора ти още тази вечер. Но ми обещавай, че ще си помислиш. Помисли какво би означавал този брак за теб и Арон. И за родителите ти.

Когато за хиляден път тази вечер погледна цифрите на часовника върху нощното шкафче, Кайла си помисли, че Тревър Рул е нечестен играч. Отброяваше дългите часове на нощта. Той беше виновникът за безсънието ѝ.

Тялото ѝ отказваше да се отпусне. Неспокойна беше, реагираше възбудено на всеки физически допир. Нима никога досега краката ѝ не бяха усещали допира на ленените чаршафи? И защо тогава докосването на хладната им тъкан ѝ доставяше такава наслада? И защо старата памучна нощница така притискаше гърдите ѝ? За кой ли път се закле, че това ѝ състояние няма нищо общо с целувката му. Сигурно приближаваше цикълът ѝ. Това би могла да бъде и причината за болезненото напрежение между бедрата ѝ. Дали не е попаднала на отровен бръшлян? Дали заради това чувстваше кожата си болезнена и заковняла за ласки? — Не съм възбудена.

Но тялото ѝ отричаше това. Тялото ѝ говореше друго.

Проклет да е! И той, и подлите му номера. Знаеше какво прави. Намекна ѝ, че ще бъде себично да откаже да се омъжи за него.

Добре, щом трябва и адвокат на дявола ще да стане.

Този брак щеше да бъде добре дошъл за родителите ѝ. Щяха да се успокоят, че двамата с Арон са в сигурни ръце и биха могли да правят свои планове. Всяко малко момче има нужда от баща. Досега Клиф Пауър играеше тази роля в живота на Арон, но докога би могъл

той да откликва на нуждите на сина ѝ? Дали след няколко години би бил достатъчно здрав и силен, за да се присъедини към спортните му занимания, да ходи на риба и на лагер с него, да прави всички онези неизброими неща, които обикновено бащите правят за синовете си?

Но Арон имаше баща! Ричард Страут беше неговият баща. Беше се заклела да запази жива паметта му за сина им и сега трябваше да остане вярна на обета си. Едва ли добрите маниери и жарките ласки на Тревър бяха достатъчни, за да я отклонят от решението ѝ.

При това, никоя жена не се съгласява да приеме един брак, само защото това ще бъде от полза за близките ѝ, независимо колко привлекателен беше мъжът, от когото получаваше предложението. Реално погледнато, Тревър Рул беше привлекателен и от него щеше да стане добър съпруг. Съзнаваше успеха му в града. Името му не слизаше от бизнес страниците на местните вестници. Очевидно той беше човек, който умее да създава контакти, почтен беше в деловите сделки и ценен заради новаторските си идеи. Физически...

Не. По-добре да не мисли за физическите му качества. Трябваше да се абстрахира от външността му, от онова, което я караше да губи разсъдъка си и да изневерява на преценките си. Трябваше да погледне прагматично на нещата.

Цялата нощ правеше това, докато накрая взе решение. Щеше да намери дом за Арон и себе си, щеше да се премести от тази къща и родителите ѝ щяха да бъдат свободни да осъществят плановете си.

Бракът с Тревър не беше необходим. Беше финансово независима. Когато пораснеше достатъчно, щеше да се погрижи Арон да има контакт с други момчета на неговата възраст и с бащите им. Нямахме нужда от мъж в живота си.

Все пак, неволно благодари на Тревър за предложението му и за това, че я подтикна да вземе решение, което отлагаше след смъртта на Ричард. Колкото по-скоро направеше това, толкова по-добре.

На следващата сутрин, докато родителите ѝ се обличаха за църква, тя се обади по телефона. Той веднага вдигна слушалката.

— Здравей, Тревър, надявам се не те събудих.

— Не, не.

— Взех решение. Аз...

Той затвори, преди да чуе края на изречението. Кайла раздразнена остави слушалката. Щеше да бъде по-лесно ако се бяха

разбрали по телефона и така — спестили неудобствата на една среща очи в очи.

Двамата с Арон вече бяха готови. Тя взе надуваемата топка за плаж и го изведе навън. Ако сега Тревър се появише на моравата пред къщата, щеше да приключи с въпроса преди родителите ѝ да са разбрали каквото и да е.

Тревър трябва да беше стоял до телефона с ключовете в ръка, защото само след броени минути се озова при нея. Кайла се изненада, като видя, че слиза от колата облечен в тъмен костюм. Слънчевите лъчи хвърляха тъмни отблясъци върху косата му. Ритна голямата плажна топка и Арон тромаво се завтече да я догони.

— Добро утро — каза той.

— Добро утро.

Нервна беше. Щеше да бъде по-трудно, отколкото очакваше. Непрекъснато си повтаряше колко е абсурдна идеята да се омъжи за него, а в същото време не можеше да спре да мисли колко добре изглежда. Спомни си чувството, което изпита при допира на брадата му върху дланта си, начина, по който целуваше врата ѝ и галеше раменете ѝ с пръсти, които сякаш знаеха как да ѝ доставят истинска наслада.

— Тревър — започна тя и притеснено навлажни устните си. Ноктите на пръстите ѝ се впиха в дланите ѝ. — Аз...

Белият пудел сякаш падна от небето. Просто изведнъж се появи, шумно залая и затанцува около Арон. Подскачаше бързо и оживено размахваше опашка, а в очите на едно петнайсетмесечно бебе това навярно беше ужасно. Арон изпищя, но викът му като че ли още повече въодушеви кучето. То закръжи около него като бяла топка, а лаят му зазвуча като картечен откос.

Арон объркано пристъпи напред. Явно се опитваше да избяга. Пуделът се изправи на задните си крака и той падна назад. После бързо, доколкото можеше, отново се изправи и заслепен от сълзи, побягна да търси спасение. Или може би не беше толкова заслепен. Явно почувства от кого може да очаква закрила. Но това не беше майка му. Детето се втурна към огромния, силен мъж, който се наведе и го вдигна миг преди да се вкопчи в панталоните му.

Пълничките малки ръце се обвиха около врата на Тревър и Арон зарови обляното си в сълзи лице в гърдите му. Тревър притисна брада

към главата му и успокоително го погали по гърба.

— Спокойно, спокойно, скаут. Всичко е наред. Вече си в безопасност. Аз те държа и няма да допусна каквото и да е да те нарани. Това кученце само искаше да си поиграе с теб. Хайде, всичко е наред.

Надолу по пътеката към тях бързаше собственичката на кучето — внушителна дама на средна възраст. Грабна кучето и го плесна по задницата.

— Непослушно куче. Защо изплаши така детето?

Пъхна пудела под мишница и запъхтяна се приближи към тях.

— Добре ли е синът ви? — обърна се тя към Тревър.

— Добре е. Просто е изплашен — Тревър отново го поглади успокоително по гърба. Арон остана неподвижен. Лицето му беше все така притиснато към него, но вече не плачеше.

— Съжалявам. Свалих му каишката и той излетя като стрела. Не хапе. Искал е само да си поиграе.

— Предполагам Арон просто е бил силно изненадан — Тревър обви главата му със силната си длан.

— Съжалявам — жената продължи по тротоара и отново смъмри кучето.

Тревър потупа Арон по гърба. Погъделичка бузата му с мустак и го целуна по слепоочието.

— Ще се оправи. Мисля, че само...

Думите замряха върху устните му, когато забеляза изражението, изписано върху лицето на Кайла. Тя стоеше безмълвна, вперила поглед в него. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Устните ѝ трепереха. Гледаше го така, сякаш го виждаше за пръв път.

Задълго останаха вперили погледи един в друг, без дори да осъзнават присъствието на Мег и Клиф, които, явно дочули суматохата, бяха изтичали на верандата, за да видят какво става. Мег се запъти надолу по стълбите, но Клиф я хвана за ръката и я задържа.

Все така прегърнал Арон, Тревър протегна лявата си ръка и погали Кайла по брадичката. Плъзна пръст по долната ѝ устна.

— Прекъснаха ни. Какво искаше да ми кажеш?

В този миг тя осъзна какъв ще бъде отговорът ѝ. Арон имаше нужда от баща. Жив баща. Споменът за Ричард щеше да остане съхранен, но той нямаше да го защити от злото в този свят.

Тревър явно се безпокоеше за сина й. Арон инстинктивно потърси закрила от него. Той беше нежен, любещ, мил и щедър. Къде другаде щеше да открие мъж, готов да се нагърби с отговорността да отгледа чуждо дете, мъж, готов да се ожени за нея, въпреки че знаеше, че тя не го обича?

— Исках да ти кажа, че ще бъда щастлива да се омъжа за теб. Ако... ако още ме искаш.

— Ако все още те искам? — повтори той с пресипнал глас. — Господи, да, все още те искам.

Без да пуска Арон, той се приближи и я прегърна. Кайла не знаеше на какво се е надявала. Не би трябвало да очаква ръкостискане, с което да скрепят сделката, нали? Нито пък предбрачен договор за подпис. Но целувката, която получи я завари неподготвена. Неделя сутрин беше. Стояха, облени от яркото слънце пред погледите на съседите или на всеки случаен минувач.

Но явно Тревър нямаше навик се съобразява с хорските представи за благоприличие. Той наклони глава на една страна и жадно задържа устните си върху нейните. Когато най-после се отдръпна, тя леко се олюля. Силната му ръка все така здраво я обгръщаше. Двамата се извърнаха и отправиха към верандата, където родителите й, явно смутени, не откъсваха поглед от тях. Тревър се усмихна широко.

— Госпожо Пауър, господин Пауър, Кайла ме удостои с висока чест. Прие да се омъжи за мен.

Мег изведнъж избухна в радостни сълзи. Клиф забърза надолу по стълбите и сграбчи ръката му.

— Това е чудесно. Много сме щастливи. Много... да, много сме щастливи. Кога? — обърна се той към дъщеря си.

— Кога? — повтори Тревър.

— Аз... не зная — сега, когато вече беше взела решение, имаше чувството, че се носи на гребена на приливна вълна.

— Нямах време да помисля за това.

— Какво ще кажеш за следващата събота? — предложи Тревър. — Облякох се, за да ви придружа до църквата. Можем да се уговорим с пастора след службата.

— Мисля, че това е чудесна идея — Мег беше очарована.

— Разбира се церемонията ще бъде тук, у дома.

— Да, защо да чакаме? — добави Клиф.

Защо, наистина? Запита се Кайла. Защо ѝ се искаше да отложи всичко? Само преди миг прие предложението за брак, а сега осъзна огромното значение на това решение. То вече беше направено. Тя щеше да бъде госпожа Тревър Рул. Какво ли ще си помислят другите?

В това отношение от Бабс не можеха да се очакват изненади. Както обикновено тя присъстваше на неделния обед. Когато позвъни, Тревър отиде да отвори вратата. Клиф беше зает с фризера за домашен сладолед, който Мег настоя да приготвят, за да отпразнуват случая. Кайла хранеше Арон, за да го приспи, преди да седнат на обяд. Мег приготвяше своя прочут зелен фасул. Единствен Тревър не беше зает.

За миг Бабс остана с вперен в него поглед. После го последва мълчаливо. Кайла не ѝ беше казала за срещата си с него. А Бабс не го беше виждала от онзи следобед в града, когато Кайла се държа като последна глупачка. Сега, вместо широкия кожен колан около кръста му беше завързана бяла домакинска престилка. Той настоя да помогне на Мег с обяда. Бабс застана на прага на кухнята и впери очи в Кайла.

— Какво става тук?

Кайла плъзна поглед по изпълнените с очакване лица около себе си, но видя, че никой няма желание да отговори.

— С Тревър решихме да се оженим.

Бабс се извърна към Тревър с разширени от изненада очи. Той се ухили.

— Изненада!

— Ще се ожените! — възкликна Бабс. Той кимна и тя импулсивно сграбчи лицето му в дланите си и го дари със звучна целувка по устата. — След като ще се жениш за най-добрата ми приятелка, имам това право.

Тревър се разсмя, обви кръста ѝ с ръка и сам положи звучна целувка върху устните ѝ.

— И аз съм на същото мнение — каза той и отпусна ръце.

Всички се разсмяха, заедно с Арон, разбира се, който нищо не разбираше, но с удоволствие се присъедини към всеобщото веселие и шумно заудря лъжицата по подноса.

По време на обяда се смяха много. Уговаряха сватбата и сипеха шеги. Кайла не можеше да свикне с мисълта, че след по-малко от

седмица ще бъде младоженка. Нито пък с проявите на привързаност от страна на Тревър.

Той седна близо до нея и не пропусна нито една възможност да я докосне. Често обвиваше ръка около раменете ѝ. Обсипваше я с ласки и целувки. Кайла не се притесняваше от тези демонстрации на привързаност. Напротив. Откри, че започва с нетърпение да ги очаква. И нетърпението се превърна в чувство за вина. Все пак, що се отнасяше до нея, това беше брак по сметка.

Тревър прекара следобеда с тях. Разказа им за себе си.

— Израснал съм във Филадельфия. Завърших колеж, после и Харвард.

— Майка ти починала ли е? — попита Мег.

— Да, почина преди няколко години. Ще уведомя баща си за сватбата, но се съмнявам, че ще успее да дойде за толкова кратко време.

— Той е адвокат, нали? — попита Клиф.

— Прочут при това. Остана разочарован, че не наследих професията му и не можа да преименува фирмата „Александър, Рул и Рул“.

— Но разбира се, горд е от успеха ти в твоята област — каза Клиф.

— Надявам се — замислено отвърна Тревър.

Изглежда още същата вечер в града не остана човек, който да не разбере за предстоящия брак.

— Госпожа Бейкър предложи да подготви сватбен прием.

Ужасена, Кайла се извърна от масата в кухнята и подноса със сандвичите, които приготвяше.

— О, не, мамо. Не искам такива неща. Моля те, благодари на всеки, който се обади с подобни предложения и откажи.

— Но Кайла, всички се радват заради теб.

Тя упорито поклати глава.

— Не искам никакви празненства. Нищо. Моля те. Веднъж вече преживях това и тогава беше прекрасно. Този... този брак не е като първия.

Върху лицето на Мег се изписа неприкрито разочарование.

— Както кажеш, скъпа.

Родителите ѝ бяха романтични и никога нямаше да разберат причините, поради които тя прие да се омъжи за Тревър. Кайла не беше сигурна, че и Тревър я разбира.

Вечерта, когато той се сбогува с родителите ѝ, тя го изпрати. В мига, в който излязоха през външната врата и стъпиха на верандата, той обви ръце около нея и я целуна. Устните им се сляха в дълга, възбуждаща целувка. Дланите му погалиха гърба ѝ и се плъзнаха по ханша ѝ. После обвиха гърдите ѝ.

— Не зная как ще издържа до събота — изстена той и отпусна ръце. — Знаеш ли колко много искам да те докосвам? Но сега не мога. Ако го направя, няма да мога да се спра, докато върху ни не останат дрехи и аз не обсипя с целувки устните ти, гърдите, корема, навсякъде. — Последната дума беше прошепната в ухото ѝ. После устните му се плъзнаха по шията ѝ и останаха върху рамото ѝ. Допирът на брадата му ѝ достави неизказано удоволствие, подчини мислите ѝ, накара я да забрави всичко останало и я остави разтреперана. Ако беше по-настоятелен, щеше да отстъпи.

— Лека нощ, скъпа.

Тъмнината го погълна. Кайла изпрати с поглед светлините на колата и остана на терасата, тръпнеща при мисълта за първата им брачна нощ. Опита се да си внуши, че страхът е причина за тръпките, които пробягваха по тялото ѝ. Но не беше много сигурна в това.

През следващата седмица всички бяха в празнично настроение. Родителите ѝ бяха оживени като никога след смъртта на Ричард. Обожаваха Тревър и се надяваха той да направи дъщеря им и внука им щастливи. Ентузиазмът на Бабс беше неудържим.

— Но аз нямам нужда от подобни неща — опита се Кайла да я разубеди, когато Бабс разгърна един много секси пенъоар пред нея.

— Всяка младоженка има нужда от нещо такова. Не че ги носи кой знае колко дълго — лукаво намигна тя.

Намекът накара стомахът ѝ да се свие.

— Имам достатъчно нощници — глухо каза тя.

— Виждала съм ги. Не стават. Не и за медния месец.

— Ние няма да имаме меден месец. Поне не веднага. Ще организираме преместването в къщата на Тревър.

— В твоята къща и ти много добре знаеш какво имам предвид като казвам меден месец. Не е нужно да напускате града, за да

изживеете подобно нещо. Нито пък да напускате спалнята — разсмя се тя. — Аз лично съм имала няколко. Така че коя ще бъде — прасковената или синята?

— Все ми е едно — намръщено отвърна Кайла и се отпусна на канапето в пробната на бутика. — Ти си тази, която настояваше, че имам нужда от такава нощница, ти я избери.

— О, Господи — на Бабс явно не ѝ достигаше търпение. — Какво ти става?

— Дори и да ѝ кажеше, Бабс нямаше да ѝ повярва. Безсмислено беше. Когато си си изгубила ума рядко оповестяваш това на всеослушание.

— Нищо.

— Наистина нямаш настроение. Но само няколко дни в прегръдките на Тревър Рул и всичко ще бъде наред — тя се извърна към продавачката, без да обръща повече внимание на изражението, изписало се върху лицето на Кайла.

На Кайла ѝ се искаше да се остави да бъде завладяна от всеобщото въодушевление, но не можеше да си го позволи. Това би означавало да изневери на Ричард. Дни наред никой не споменаваше името му. Изглежда тя единствена не го беше забравила. Ревностно се вкопчваше в спомена за него и странно, но той винаги ѝ се изплъзваше. Забеляза, че тези пропуски в паметта ѝ са най-чести, когато е с Тревър, който пък напълно се беше отдал на ролята на младоженец.

Всяка вечер пазаруваха за вкъщи. Той държеше да вземат всичко необходимо. Сякаш четеше мислите ѝ и нито веднъж не избра нещо, което тя не би харесала. Вкусовете им напълно съвпадаха. Кайла често имаше чувството, че е Пепеляшка, чиито желания се изпълняват мигновено. Тревър не правеше сметка на парите. Когато обзавеждането на къщата вече беше почти завършено, понякога ѝ се приискваше да се ошипе, за да се увери, че не сънува.

Така се чувстваше и вечерта, когато той я поведе към апартамента на домакините, за да ѝ покаже резултата от съвместните им усилия.

— Днес донесоха столовете и леглото — каза той и включи лампона с форма на лотос. — Мисля, че всичко е съчетано много добре.

Стаята беше прекрасна. Дори и не беше сънувала такава спалня. Бавно плъзна очи по мебелите и накрая спря поглед върху мъжа, който напрегнато я наблюдаваше. Светлината хвърляше отблясъци върху косата ѝ и тялото ѝ прозираше под тънката материя на роклята.

— Какво има? — попита тя притаила дъх.

— Защо не опитаме леглото?

Сърцето ѝ изведнъж се сви, тя пое дълбоко дъх и сведе поглед. Той протегна ръка към нея и само след миг, тя вече лежеше на леглото, притисната под тежестта на тялото му. Без да откъсва поглед от очите ѝ, той плъзна ръка по шията ѝ и притисна гърдите ѝ. Пръстите му разкопчаха първото копче на блузата ѝ, после второто, третото...

Кайла остана неподвижна. Дори и когато той плъзна ръка под корсажа ѝ. Задиша учестено и неволно притвори очи.

Той пхна пръсти под презрамката на сутиена ѝ и я плъзна по раменете и ръката ѝ. Надолу, надолу, докато дантелата се смъкна.

— Прекрасна си.

Дланите му обвиха гърдите ѝ и нежно ги погалиха, после устните му докоснаха зърната ѝ. Целуваше я, но не страстно и необуздано, както тя очакваше, а сладко, нежно, с много любов. После устните му се плъзнаха към ухото ѝ.

— Искам те, Кайла, искам да проникна в теб, искам да те имам.

Целувките му заглушиха стона, който се изтръгна от устните ѝ. Пръстите му галеха плътта, която сега набъбна.

— Моля те, скъпа, не го прави — изстена той, но пръстите му не спираха да гаят гърдите ѝ. — Или няма да мога да спра. А искам, когато те имам, вече да бъда твой съпруг.

Явно му беше нужно неимоверно усилие, за да се отдръпне. Оправи дрехите ѝ и ѝ помогна да се изправи. Останала без сили, тя се отпусна върху гърдите му.

Тревър зарови глава в косите ѝ и леко я залюля.

— Ще те направя щастлива, Кайла, обещавам.

Тя зарови глава във врата му. Беше обзета не от страст, а от отчаяние. Той даряваше тялото ѝ с щастие. Но тя не можеше да му отвърне със същото. Защото това би било възможно единствено, ако престъпеше един обет, даден дълго преди да го срещне.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Бабс напълни къщата с цветя. Мег приготви великолепен бюфет. Пристигна и разкошна торта. Кайла се надяваше, че ще организират малко семейно тържество, само с пастора, но сега вече всичко заприлича на истинска сватба.

— Това е излишно — неспокойно се въртеше в стаята си тя. После протегна ръка към копчетата на гърба на корсажа си.

— Но защо? Нали е сватба, за Бога! — Бабс я извърна, за да закопчае трудно достъпните места.

— Втора сватба.

— Защо се зъбиш? На някои от нас не се е случвало нито веднъж.

Кайла изумена изгледа Бабс.

— Никога не съм мислила, че искаш да се омъжиш.

Бабс изглеждаше смутена, че е казала повече, отколкото ѝ се е искало.

— Не и за който и да е от мъжете, които съм познавала. Но ако в живота ми се появи някой Ричард Страут или Тревър Рул, ще го вържа и ще го завлека пред олтара.

Кайла смутено се отдръпна и стъпи върху роклята си.

— Прости ми, Бабс. Имах късмет.

— По дяволите! Не ми обръщай внимание. Едва ли бих казала, че е голям късмет съпругът ти да бъде убит при терористичен атентат. Сега ревнувам, защото нито един свестен мъж не се е влюбвал в мен, а на теб вече двама ти пълзят в краката.

— Съмнявам се, че Тревър би могъл да пълзи — разсмя се Кайла.

— Казах го просто така — засмя се и Бабс. — Господи, Кайла, наистина си го бива. Само като си помислиш!

Кайла не искаше да мисли за мъжа, който я чакаше долу. Винаги когато се сетеше за него и за нощта, която ѝ предстоеше, започваше да трепери.

— Сигурна ли си, че роклята е подходяща? — попита тя, за да смени темата. — Имам чувството, че трябваше да сложа нещо по-просто.

— Съвършена е.

Бледожълтата искряща коприна едва покриваше раменете ѝ и плътно прилепваше към тялото до колана над широката пола. Единственото бижу бяха перлените обици.

— Не мислиш ли, че трябва да махнеш това?

Кайла проследи погледа на Бабс.

— Венчалната ми халка!

Дори не се сети за нея, защото я чувстваше като част от себе си. Мисълта да я свали напълни очите ѝ със сълзи. Не я беше махала от онзи ден, когато Ричард я постави върху пръста ѝ и тържествено се закле да я обича до смъртта си.

Сега бавно я сне. Замислено я постави върху кадифената подплата на кутията си за бижута и затвори капака.

— Готова ли си?

— Предполагам — отвърна Кайла с разтреперан глас. Раздялата с халката беше мъчителна, сякаш отново изживя спускането на Ричард в гроба. През цялата седмица се опитваше да омаловажи онова, което ставаше около нея. Омъжваше се за друг мъж. Само след минути той, а не Ричард, щеше да бъде неин съпруг. — Татко свали ли вече Арон долу?

— Ти си булка! Престани да се притесняваш за Арон. Разбира се, че ще се справим с него — Бабс посегна към голямата квадратна кутия, която по-рано беше внесла в стаята. — Тревър ме помоли да ти дам това, преди да слезеш долу.

Букет от бели орхидеи. Любимите ѝ! Гарнирани с бели розови пъпки и клончета гипсофила.

— Господи! — притаи дъх Кайла и пое великолепия букет. — Тук трябва да има...

— Дузина орхидеи най-малко. Категоричен беше — сините очи на Бабс блестяха. — Казвам ти, Кайла, този мъж е истинско съкровище и ако оплетеш конците, ще ти го отмъкна, без дори да ми трепне окото или да изпитам и най-малкото угризение на съвестта.

— Ще направя всичко възможно нещата да тръгнат добре — прошепна Кайла и тръгна като зашеметена към вратата.

Слязоха по стълбите и Бабс я въведе във всекидневната. Разговорите притихнаха. Тя пое дълбоко дъх. Погледите на всички бяха приковани върху ѝ. Мег притискаше влажна кърпичка към лицето си, но се усмихваше. Клиф преглътна развълнувано. Върху лицето на Бабс грейше усмивка — нежна и закачлива, като на горска нимфа. Том и Лин Хаскел стояха един до друг необичайно смълчани.

Най-после Кайла се осмели да вдигне поглед към Тревър. Носеше същия тъмносив костюм, който беше облякъл на банкетa. Но сега ризата му беше с цвят на слонова кост. Вратовръзката от слонова кост с тънки черни райета съвършено се съчетаваше с копринената кърпичка, която се подаваше от горния джоб на костюма му.

Тревър тръгна към нея. Но Арон, който тичаше по-бързо и от светкавица, когато човек най-малко очакваше това, хукна напред и пръв стигна до нея. Бабс и Мег едновременно се спуснаха към тях. Страхуваха се, че ще разкъса чорапите ѝ или намачка полата. Но Тревър се наведе и го вдигна на ръце.

— Майка ти е красива, нали скаут? — задъхано прошепна той, когато се изправи.

Арон избъбри нещо, което звучеше като „мама“, протегна се напред и положи звуча влажна целувка върху бузата на Кайла. Изглежда нямаше нищо против да остане в ръцете на Тревър. И слава Богу, защото Кайла не знаеше как би могла да държи едновременно и него, и огромния букет.

— Изглежда така, сякаш винаги имам повод да ти благодаря за цветя.

— Харесват ли ти?

— Красиви са. Разбира се, че ми харесват. Толкова си разточителен.

Той поклати глава.

— Това е брачният ми ден. Ти си моята съпруга. Днес нищо не е прекалено скъпо за нас, любима.

Останаха вперили поглед един в друг, докато Арон не започна да се извива в ръцете на Тревър. Той се пробуди от трансa, в който сякаш беше изпаднал в присъствието на Кайла и пое ръката ѝ. Дватама тръгнаха към дъното на стаята, където присъстващите се бяха струпали около пастора.

— Кайла, Тревър, в този щастлив ден... — започна той. Макар че беше рано следобед и слънчевите лъчи струяха през блесналите от чистота прозорци на Мег, Бабс настоя да запалят свещи. Сега пламъците им потрепваха във всеки ъгъл и изпълваха стаята с тежкия аромат на ванилия. Бабс навярно беше изчерпала запасите на „Цветни тичинки“, защото вази и кошници цветя изпълваха стаята като разноцветна дъга.

Службата мина неформално. По време на рецитацията на клетвите Арон кихна и изпръска раменете на Тревър. Кайла инстинктивно измъкна кърпичката от ръката на майка си и попи рамото му, а после и носа на Арон. Тревър се усмихна. Когато суетнята приключи, пасторът продължи. Малко по-късно поиска халките. Тревър прехвърли Арон в другата си ръка и бръкна в джоба си. Кайла сведе очи, когато той взе ръката ѝ, за да сложи диамантената халка на пръста ѝ. Тревър забеляза бледата ивица в основата му и вдигна поглед към нея. В меките ѝ очи се четеше молба за прошка. За миг върху лицето му се появи изражение, което тя не знаеше как да изтълкува, но то бързо изчезна. Той сложи пръстена на ръката ѝ и здраво стисна дланта ѝ. Изпълненият със смущение момент отмина и никой не разбра какво се случи помежду им.

Миг по-късно до тях стигна гласът на пастора:

— Тревър, сега можеш да целунеш съпругата си.

Те застанаха с лице един към друг. Кайла впери очи във възела на вратовръзката му и сякаш нямаше сила, да отмести погледа си от там. После свенливо погледна брадата му, устните, съвършената линия на носа. Плахо преглътна. Тревър наведе глава и доближи устни до лицето ѝ. Целуна я нежно, настоятелно, но и собственически. Отдръпна се и ѝ се усмихна. После целуна Арон по бузата.

— Обичам ви и двамата — тихо прошепна той и на нея изведнъж неудържимо ѝ се доплака.

Но не успя, защото миг по-късно се намери в прегръдките на родителите си. Бабс веднага се озова до Тревър и се възползва от възможността да го целуне. Тед и Лин се присъединиха към всеобщата размяна на целувки.

За да увековечи деня, Клиф извади фотоапарата си. Кайла се усмихна пред обектива, но не можеше да спре да мисли за подплатения

със сатен албум, който пазеше в шкафа си на горния етаж и който съдържаше снимки от една друга сватба.

Тя пълнеше чинията си с храна от шведската маса, когато Тревър се приближи към нея.

— Ако пръстенът не ти харесва, ще вземем нещо друго.

— Не очаквах да получа такъв подарък — каза тя и погледна към ръката си. — Но много го харесвам.

Наистина беше така. Прост и елегантен беше.

— Диамантите са от сватбения пръстен на майка ми. Миналата седмица го получих от баща си. Обковът беше прекалено пищен и си помислих, че няма да го харесаш. Затова поръчах отново да пренаредят камъните.

— Взел си диамантите на майка си и си поръчал пръстен за мен?
— слисана каза тя.

— Преди смъртта си тя ми каза да дам пръстена ѝ на съпругата си.

— Но Тревър, трябваше да го запазиш за... — Млъкна, защото щеше да каже „за жената, която те обича.“

— За кого? — свитите му пръсти допряха брадичката ѝ и повдигнаха главата ѝ. — Ти си моята единствена съпруга, Кайла — той се наведе и леко я целуна, преди да отдръпне ръката си.

— Съжалявам, нямам пръстен за теб — не можеше да признае, че просто не се беше сетила. Всъщност изобщо не беше помислила за брачните пръстени, докато Бабс, Бог да я благослови, че ѝ напомни да махне своя, минути преди церемонията. — Не бях сигурна, че ще ти е приятно да носиш пръстен. На някои мъже това не им харесва.

— Да, мислих за това — той сложи маслина в устата си и бавно задъвка, сякаш обмисляше някакъв въпрос от извънредно значение. — Помислих си, че може би нещо съвсем различно би ми харесало. Нетрадиционно.

— Например?

— Ами златна халка за ухото.

Тя остана с отворена уста и втренчен в него поглед. После разбра, че той се шегува и избухна в смях.

— Какво става — попита Тревър и се престори, че е обиден от смеха ѝ. — Не мислиш ли, че едно пробито ухо ще се връзва добре с превръзката на околото ми?

— Да — искрено се съгласи тя. — Пробитите уши са съвсем в реда на нещата за мъжете и си мисля, че можеш да се накичиш с обици.

— А защо не?

— Просто се чудех какво ли ще кажат момчетата на строителните обекти.

— Права си. Може би трябва отново да премисля нещата.

Двамата се разсмяха. После Тревър я погледна предпазливо и каза:

— Това е началото.

— Кое?

— Най-после успях да изтрия този напрегнат израз от лицето ти и да го заменя с истинска усмивка. Наистина се смееше.

— През цялото време се смях.

— Но не и когато си с мен. Искам да те виждам, че често се смееш — той се наведе и добави шепнешком. — Освен когато си сваля дрехите.

При тази мисъл тя изгуби всякакво желание за смях. Благодарна беше на баща си, че точно в този момент се доближи до тях, за да направи нова снимка. Ядоха, забравиха броя на чашите от пунша на Мег, които пресушиха, сбогуваха се със семейство Хаскел и си обещаха скоро отново да се видят. Бабс имаше среща и също тръгна.

— Бедното момче — обърна се тя към Кайла и Тревър на вратата. — Той не подозира какво го чака тази нощ. Вълненията около сватбата ме настроиха много романтично — намигна сладострастно, махна засмяно и излезе.

— Мамо, ще ти помогна да разчистиш тук.

— Не, не, не — Мег беше категорична и изведе Кайла от кухнята. — Дамата с Тревър трябва да тръгват.

— Но не всички неща на Арон са опаковани. Мислех да се преоблека и... — Кайла замълча, защото почувства погледите и на тримата върху си. Гледаха я така, сякаш си беше загубила ума. Изглежда само Тревър се забавляваше. — Какво става?

— Всъщност ние с майка ти решихме, че е по-добре да оставиш Арон тук. Поне тази нощ — притеснено се обади Клиф.

Кайла отвори уста, само да открие, че няма какво да каже. Затвори я безмълвно.

— Благодаря ви, Клиф, Мег — опита се Тревър да прекъсне неловкото мълчание. — Благодарим ви за предложението. Ако Арон няма да ви притесни, тази вечер ще го оставим. Утре ще дойдем да го вземем и ще съберем нещата му. Кайла също не е взела всичко, нали скъпа?

— Да — съгласи се тя с прегракнал глас. — Утре вечер ще съм опаковала и изнесла всичко.

След оповестяването на брака ѝ с Тревър, Клиф и Мег официално обявиха къщата за продажба. Кайла знаеше, че колкото по-бързо изнесе нещата си, толкова по-скоро ще приключи и продажбата.

Но точно сега не мислеше за това. Мислеше за нощта, която идваше и през която Арон нямаше да бъде при нея, за да послужи като извинение между нея и съпруга ѝ. Отлагаше тръгването им колкото се можеше по-дълго, без това да бъде подозрително.

— Мег умее да организира страхотни тържества — каза Тревър, когато вече бяха сами и пътуваха към къщата.

— Винаги е била великолепна домакиня.

— Задължен съм ѝ за усилията, които положи.

— За нея това е удоволствие.

— Харесва ми роклята ти.

— Благодаря.

— Коприна?

— Да.

— Харесва ми звукът, който издава, когато се движиш.

— Звукът?

— Този тайнствен шум, който ме кара да мисля за движенията на тялото ти под нея.

Тя смутено извърна очи встрани.

— Не знаех, че издава такъв звук.

— Да. Винаги, когато се движиш. Намирам, че е много секси — той протегна ръка и сложи длан на бедрото ѝ. — И вълнуващо.

Сърцето ѝ лудо заби. Задиша учестено. Опита се да си представи какво усещане би изпитала ако сложеше ръка върху плата на добре скроения му панталон.

Фаровете на колата осветиха фасадата на къщата и той спря колата.

— Имаш ли нужда от чантата тази вечер?

— Да, моля. Там е гримът ми и... други неща.

— О, да. Други неща — върху лицето му се появи недвусмислена усмивка, която отново накара сърцето ѝ бързо да забие. — А не можеш ли да минеш и без тези неща?

Остави куфара на верандата, отключи вратата и я разтвори широко. Преди Кайла да разбере какво става, той я вдигна и притисна към гърдите си.

— Добре дошла у дома, Кайла.

Внесе я вътре. Прекрачи прага, наведе глава и я целуна. После отново я целуна и отново, и отново...

Държеше я в прегръдките си. Кайла би могла да извърне глава и да сложи край на целувките, но волята ѝ сякаш беше парализирана. Устните му бяха топли и опияняващи. Отново почувства езика му между зъбите си. Ненаситен и нежен.

Задържа ръката си между коленете ѝ, но все така силно я притисна към себе си, когато тя се плъзна надолу и стъпи на пода. Устните им останаха слети. Дланите му погалиха гърба ѝ. После се спуснаха надолу, притиснаха ханша ѝ и я привлякоха към плоския му корем. Застинаха за миг, преди да се плъзнат нагоре и да докоснат зърната на гърдите ѝ.

Тя притаи дъх. Тревър отпусна ръце, но не се отдръпна. Миг покъсно отново обви ръце около нея и притисна главата ѝ към гърдите си.

— Не бих казал, че в първата си брачна нощ бих избрал да правя любов прав в коридора — Тревър тихо се засмя и леко се отдръпна. Погледна надолу към нея. — Не преди да съм затворил поне входната врата.

Извърна се и Кайла се отдалечи от него колкото може повече.

— Гладен ли си? — попита тя с надежда. — Бих могла да ти приготвя нещо.

— След пира на Мег? Имам обаче по-добра идея. В хладилника се изстудява шампанско. Не би ли искала първо да се преоблечеш?

Първо. Първо. Той неволно каза тази дума, която значеше толкова много за Кайла. Знаеше какво щеше да последва след това „първо“.

— Шампанско звучи добре — дали той видя, че ъгълчетата на устните ѝ потръпнаха, когато се опита да се усмихне?

Отправи се към кухнята и едновременно свали сакото си и разхлаби възела на вратовръзката. Небрежно ги захвърли върху столовете до масата в трапезарията. После разкопча горните копчета на ризата си, махна и копчетата на маншетите си и нави ръкавите до лактите. Изглежда се чувстваше съвсем спокоен. Кайла му завидя. С удоволствие би събула новите обувки, които вече ужасно ѝ убиваха, но се чувстваше притеснена от това, че са сами.

— А, добре е изстудено — каза той и извади бутилката от огромния хладилник. Кайла забеляза, че рафтовете му вече са запълнени с продукти. Не липсваха и любимите храни на Арон. Дали се случваше Тревър някога да забрави нещо?

— Би ли взела чашите за вино, скъпа? В скрина там са — кимна той с глава. — Аз просто прибрах нещата, но ти можеш да подредиш всичко както би ти харесало.

— Убедена съм, че всичко е чудесно — механично отвърна тя.

Откри чашите за шампанско и взе две. Подскочи, когато тапата шумно излетя от бутилката. Тревър се разсмя и наля виното. Пяната се стече по пръстите на Кайла. Тя също се усмихна. Ледените мехурчета погъделичкаха кожата ѝ. Остави чашите върху плота на бара. Тревър взе ръцете ѝ в дланите си и поднесе пръстите ѝ към устните си. Жадно изпи бисерните капчици от всеки един от тях. Кайла стоеше зашеметена, неспособна да направи каквото и да е, освен да се отдаде на сладостното усещане, което се разля по тялото ѝ. Езикът му галеше единствено връхчетата на пръстите ѝ, но тя имаше усещането, че е докосвана навсякъде, на най-интимните кътчета на тялото си. Ласките му събуждаха у нея чувства, за които тя мислеше, че са погребани заедно с покрития с покров ковчег в Канзас.

Същата слабост в слабините ѝ. Същата болка в гърдите, която я караше да копнее да почувства докосването на езика на Тревър върху тях, а не върху пръстите си. Същото учестено дишане. Същите бързи удари на сърцето.

Тревър обърна ръката ѝ и целуна дланта. Брадата му одраска кожата ѝ и когато вдигна глава, на Кайла ѝ се прииска да скрие ръката си зад гърба. Срамуваше се от тази ръка и искаше да я скрие, сякаш тя беше виновна за еротичните усещания.

— Ето шампанско — подаде ѝ Тревър едната чаша. — За нас — кристалът звънна и двамата отпиха. После той наведе глава и меко я

целуна. — Знаеш ли... — попита той, без да отделя устните си от нейните.

— Какво? — Господи, каква ли тоалетна вода използваше, разсеяно се запита тя. Опиваше я като шампанското.

— По-вкусна си и от шампанско — езикът му докосна долната ѝ устна. — По-вкусна си от всичко останало. Струва ми се, че никога няма да ти се наситя. Пак ще искам... отново... да те... вкувам — нежни целувки се сипеха върху лицето ѝ между думите. После той задържа устни върху нейните и езикът му дълбоко проникна в устата ѝ. Тревър взе чашата от ръката ѝ и разсеяно я остави върху плота на бара. Виното се разля, но той сякаш не забеляза. Все така плътно я притискаше към себе си, устните му все така обсипваха лицето ѝ с жадни целувки.

Бавно повдигна ръцете ѝ към раменете си. Несъзнателно, дланите ѝ се склучиха зад врата му. Плъзна ги надолу и обви кръста ѝ. Пристъпи напред, докато тя остана притисната между бара и тялото му. Ханшът му сладно се раздвижи и се притисна към корема ѝ.

Тя изстена, когато устните му се откъснаха от лицето ѝ и погалиха шията ѝ. Изви глава назад. Очите ѝ останаха широко разтворени и вперени в тавана, докато той обсипваше кожата ѝ с топли, влажни целувки.

Защо Бог правеше това с нея? Защо я подлагаше на такова изпитание? Бракът сам по себе си беше предателство към Ричард. Тя не обичаше този мъж, но го желаше по един съвсем плътски начин. А това беше грях! Как можеше да устои на тази страст, която я заливаше и да не ѝ се подчини?

— Би ли искала да се оттеглиш за миг в банята, преди да се присъединя към теб? — недвусмислено запита той.

Тя механично кимна с глава и той я остави. Зашеметена се извърна и като хипнотизирана се отправи към спалнята. Тревър я последва и остави куфара ѝ до вратата.

— Ще се върна след малко — вратата тихо се притвори зад гърба ѝ.

Тя отнесе куфара в банята и го отвори. Без да мисли, съвсем механично разопакова козметиката си и наслага нещата върху тоалетната масичка. Извърна се и замръзна, когато погледът ѝ неволно попадна върху отражението ѝ в огледалната стена.

Очите ѝ! Какво се беше случило с очите ѝ? В тях гореше ясен, чист пламък. Не бяха изглеждали така след вечерта, в която откри, че е влюбена в Ричард Страут.

Влюбена! Да, влюбена! Изглеждаше точно като влюбена жена. При тази мисъл погледът ѝ угасна. Така бързо, сякаш никога не е бил там. Сякаш беше светлинна илюзия, плод на въображението ѝ.

Влюбена в Тревър Рул? Невъзможно. Изключено. В сърцето ѝ имаше място само за един мъж.

Дори ако тази вечер позволеше на Тревър да се възползва от тялото ѝ, това нямаше да бъде предателство към Ричард. Все пак, това беше само тялото ѝ, материално и тленно. Тялото ѝ нямаше нищо общо с онова, което беше самата тя, с личността ѝ, със сърцето, душата и разума на Кайла Страут.

Кайла Рул, напомни ѝ едно злобничко гласче в нея.

Кайла Страут, настоя тя.

Щеше да спи с Тревър Рул, защото беше сключила сделка и трябваше да изпълни уговорката до край. Щеше да замени правото да ползва спалнята ѝ срещу грижите, които той щеше да даде на Арон. Той щеше да притежава тялото ѝ, но никога, никога сърцето ѝ. Тя беше обрела сърцето и любовта си на Ричард. Никога нямаше да допусне Тревър Рул да наруши този завет.

Снощи бяха пренесли дрехите ѝ с Бабс. Целият ѝ гардероб, дрехите ѝ за всички сезони, заемаха само малка част от огромния гардероб, който Тревър беше поставил до спалнята им. Изкъпа се, разреса косите си и облече нощницата, която Бабс беше избрала за нея. Замисли се само за миг и сложи парфюм зад ушите и шията си.

Върна се в спалнята и остави само нощната лампа до леглото. Когато на вратата прозвуча леко почукване, тя за миг застина. После се извърна и каза:

— Влез, Тревър.

Той отвори вратата и застана на прага. Меката светлина от нощната лампа падна върху него и в същия миг Кайла съжали, че не го обича. Панталоните на черната му пижама свободно висяха на него, придържани от черен шнур. Раменете му бяха красиви и силни, гърдите — засенчени от тъмните косми, които се спускаха към корема му. Белегът отляво я заинтригува както преди. Прииска ѝ се да го

докосне, някак си да го накара да забрави за него. Краката му бяха боси. Левият беше изпъстрен с плетеница от белези.

Вдигна очи към лицето му. Върху устните му трептеше усмивка.

— Красива си, Кайла — той влезе и направи крачка към нея.

Тя не можеше да се досети колко е привлекателна за него. Това беше жената от писмата, жената, която беше говорила на сърцето му, преди дори да я е срещнал. Сега тя стоеше пред него почти гола, обвита единствено в полупрозрачните ивици коприна и сатен. Най-еротичните му видения скоро щяха да станат реалност. Тя беше до него, чувстваше дъха ѝ, косите ѝ докосваха гърдите му.

Златистата светлина на лампата хвърляше златисти отблясъци върху нея. Косата ѝ доби меден оттенък, а кожата ѝ блестеше като сатен. Искаше му се да се докосне до нея, да бъде обгърнат от същата светлина. Очите ѝ приличаха на тъмно кадифе, тя не снемаше от него погледа на разширените си, блеснали зеници.

Прозрачната нощница обгръщаше тялото ѝ като воал. Панделката, пристегната под гърдите ѝ, ги караше да изглеждат попълни. Тъмните зърна изкусително прозираха под тънкия плат. Светлината на нощната лампа хвърляше примамливи сенки върху тялото ѝ. Видът ѝ го накара да пламне от желание. Страстта се разля като огън по него. Талията ѝ беше невероятно елегантна. Трудно можеше да повярва, че е родила дете. Ненаситно пиеше с поглед тъмната сянка между стройните ѝ бедра. Толкова женствена беше! Прииска му се да я докосне, да я погали с устните си.

Невъзможно му беше да се овладее и да не протегне ръка към мекия триъгълник. Повдигна меката тъкан и прошепна:

— Толкова си топла. Сега, когато съм тук с теб, се чувствам по-слаб отколкото бях след инцидента. А тогава дори не можех да се движа — ръката му се плъзна по корема и гърдите ѝ. — Толкова те желая, че ме боли.

Пръстите му погалиха зърното ѝ и когато то набъбна, изстена и силно я прегърна. Устните му се впиха в нейните и той я целуна с всичката страст, която го изгаряше.

Кайла се опита да остане безразлична. Искаше ѝ се да отстъпи встрани и да остане хладен наблюдател на онова, което ставаше. Но ѝ беше трудно да бъде пасивна, когато неговата топлина се разливаше по тялото ѝ, когато кръвта ѝ закипяваше всеки път, щом почувстваше

ласките му. Страстта му я обливаше и я караше да се чувства отпаднала и уморена. Слаба, много слаба, за да се подчини на разума си.

Разкъсваше се между разума и чувствата си. Бореше се с усещанията си. Но сякаш губеше контрол над тялото си.

Внезапно Тревър откъсна устните си от лицето ѝ. Движението беше толкова рязко, че Кайла изненадано се отдръпна и вдигна очи към него. Прониза я студен, леден поглед.

Той впи пръсти в раменете ѝ и я отдалечи от себе си.

— Не, Кайла, благодаря.

Тя го погледна изплашена. Явно беше ядосан и смръщил вежди. Ноздрите му нервно потръпваха.

— Не, благодаря? — попита тя. — Не разбирам.

— Нека ти обясня, тогава — заговори той с твърд глас и Кайла разбра, че полага усилия, за да не закрепци. — Не понасям мисълта, че се любя с жертвен агнец.

Кайла бързо сведе поглед и жестът ѝ заприлича на недвусмислено признание.

— Ти си мой съпруг. Можеш да изискваш...

— Не можеш да си представиш колко комично звучи това — сухо се разсмя той. — Не е в стила ми да изисквам, Кайла. Категорично нямам никакво намерение да поставям подобни примитивни изисквания към съпругата си.

Така внезапно отдръпна ръцете си, че тя политна към леглото.

— Успокой се — язвително каза той. — С мен нищо не те застрашава. Тази нощ няма да те измъчвам с моето сластолюбие. Нито когато и да е било.

Тя го погледна изплашено.

— Така е — заговори по-меко той, разбрал изненадата ѝ. — Все още те обичам, това не зависи от желанието ти да спиш с мен или не. Но те предупреждавам — той вдигна пръст към нея, — моята любов ще направи невъзможно да не ме обикнеш и ти.

Той отново се наведе към нея и зарови пръсти в косите ѝ. С другата си ръка я притисна към себе си. Там, където у нея не би останало съмнение, че е готов да я притежава, ако предпочетеше това. Опъна косата ѝ, докато я принуди да го погледне.

— Уверявам те — в тона му нямаше място за съмнение, — никога никога не те е обичал като мен. Мога така да те любя, че когато не съм в теб да чувстваш, че някаква жизнена част от тялото ти липсва — той наведе глава и докосна гърдите ѝ с устни. — Когато прокудиш духовете, които те преследват, ела при мен и аз ще бъда повече от щастлив да ти покажа какво точно имам предвид.

Тревър отпусна ръце, извърна се и се отправи към вратата.

— Приятни сънища — подхвърли той през рамо, миг преди да затвори след себе си.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Добро утро.

Не очакваше да чуе този глас, нито пък, както сама призна пред себе си, го заслужаваше.

Груб, враждебен, неискрен, брутален. Нямахше да се изненада, ако го видеше такъв, но той се усмихваше и като че ли беше в добро настроение.

— Добро утро.

Тя заобиколи масата, на която Тревър седеше с разгърнат пред себе си вестник и се насочи към машината за кафе върху плота на бара. Там стоеше празна чаша, явно оставена за нея. Наля ухаещото, димящо кафе от каната.

— Надявам се, че няма да е много силно за теб.

Тя отпи.

— Чудесно е. Обичам го силно.

— И аз.

Едва когато дъхът му разбърка косите ѝ, разбра, че е застанал зад нея. Бързо се извърна и го погледна. Ръцете му се плъзнаха по кръста ѝ и я привлякоха към себе си. Наведе глава и я целуна. Нежно, едва доловимо докосна устните ѝ.

— Как спа? — загрижено попита той.

Нощта беше тежка за нея. След като Тревър напусна спалнята, която с толкова грижи и внимание беше създал за съпругата си, Кайла се хвърли на широкото легло и плака, както ѝ се стори, часове наред. Тежко ѝ беше в тази чужда къща, тъжеше за собствената си стая, за Арон, за успокояващото присъствие на родителите си. Копнееше за часовника, който навиваше всяка вечер. Копнееше за Ричард. И за Тревър.

Това я накара да заплаче още по-силно.

Накрая заспа малко преди разсъмване и се събуди с тежко главоболие и подпухнали очи. Когато излезе от спалнята, загърнатата в стар халат, който успя тайничко да прибере в куфара си, без Бабс да

забележи, не знаеше какво да очаква от своя съпруг, с когото я свързваше брак, по-кратък от двайсет и четири часа и комуто тя отказа брачна нощ, ако не с думи, то поне с поведението си. Навярно в най-добрия случай — гневно мълчание.

Сега тази прегръдка, толкова нежна, изпълнена с толкова обич, я завари неподготвена. Също както и нежните целувки, с които той обсипа косите ѝ. Също както и движенията на дланите му, с които разтри гърба ѝ и като че ли намали напрежението.

Сякаш безпокойството бавно я напусна. Опря чело на мускулите на гърдите му и почувства топлината им под бялата фланела, която беше навлякъл върху чифт стари къси панталони.

— Можеш ли да готвиш?

— Какво? — сънливо промърмори тя.

— Попитах те можеш ли да готвиш.

Тя вдигна глава и отстъпи назад.

— Разбира се — гласът ѝ прозвуча доста рязко.

Под тъмната брада блесна ослепителна усмивка.

— Какво ще кажеш тогава за една закуска?

— Какво предпочиташ?

— Какво можеш да приготвиш?

— Всичко — отсече тя и тръсна червеникавата си коса. — Ако ме оставиш ще ти докажа какъв добър готвач съм.

Той се поклонил ниско и описа широк кръг с ръка.

— Кухнята е ваша, миледи. Аз просто ще се върна към моя вестник, ако не възразявате, разбира се.

Минути по-късно тя постави чаша студен портокалов сок пред него. Той надникна над ръба на вестника.

— Благодаря.

— Няма нищо — усмихна се тя.

— Мирише хубаво.

— Почти е готово.

Той сгъна разпилените вестници и ги остави настрана, за да може тя да подреди масата. Явно беше открила нужното ѝ сред продуктите, с които той зареди хладилника. Сега тя сложи две покривки за студено сервиране и сребърните прибори. Той не откъсваше поглед от ръцете ѝ, които сръчно сгънаха ленените салфетки, пъгнаха ги в сребърни халки и ги сложиха в средата на

чиниите върху покривките. Преди да се извърне, взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. Докосна китката ѝ.

— Не ми трябва много време, за да се разгледея. Вече си мисля, че свикнах да живея със съпруга, която се грижи по този начин за мен.

Погледът му я накара да почувства приятна топлина във вените си. По шията ѝ се разля червенина. Смутена, Кайла дръпна ръката си.

— Не искам да изгори — каза тя и се извърна към печката. Миг по-късно донесе поднос, от който се издигаше ароматна пара. Постави го на масата и нервно зачака реакцията му.

— Яйца по бенедиктински! — възкликна той възторжено. Блюдото беше апетитно подредено и гарнирано с резени портокал и стръкчета магданоз.

— Харесват ли ти така приготвени? Не бях сигурна.

— Мога да ям всичко, стига само да не избяга от чинията. Даже и ряпа. Само моля те, не ме храни с ряпа.

— Мисля, че това е единственото, което липсваше в хладилника — разсмя се тя.

После донесе каната с кафе и отново напълни чашите. Постави я върху триножника и преди да седне, Тревър се изправи и поднесе стол към нея. Изглежда го изненадано и той леко я целуна по носа.

— Благодаря за закуската.

Тя потъна в стола си. Ръцете ѝ леко трепереха, докато напълни чинията му, а после и своята.

— Вкусно е! — произнесе се той, след като преглътна необичайно голямата хапка. — Къде си се учила да готвиш така?

— Майка ми показва някои неща. И посещавах курс по готварство, докато... — тя внезапно млъкна. Тревър вдигна глава и я изгледа въпросително.

— Докато? — настоя той.

— Докато съпр... Ричард беше в чужбина.

Не беше споменавала курса по готварство в писмата си. Сега той се зачуди защо.

— Какво мислеше Ричард за твоите кулинарни способности?

Дали беше пропуснал някои писма? Изведнъж го обзе неочаквана ревност и гняв заради онова, което тя би могла да напише на съпруга си, и което той навярно е пропуснал да прочете.

— Не съм му казвала.

— Защо? — вилицата на Тревър застина във въздуха.

Тя отпи сок и попи устните си.

— Исках, когато се върне вкъщи да го изненадам с най-различни екзотични рецепти — отвърна тя и отрязва парче бекон. — Посещавахме курсовете с Бабс. Много беше забавно. Бабс беше най-слабата от нас. Разваляше всичко, което опитваше да направи, но не си загуби съвсем времето, защото накрая свали главния готвач.

Нервна беше и говореше, без да спре. Тревър знаеше това, защото погледът ѝ отбягваше лицето му и винаги беше отпратен някъде над раменете му. Дори още не бяха стигнали до момента, когато можеха да споменат името на Ричард без тя да се обърка.

— Обзалагам се, че ти си била най-добрата, защото това тук е великолепно.

Тя вдигна глава и го дари със свенлива усмивка, която разтопи сърцето му и го накара да забрави за дяволската нощ, прекарана в гостната. Или почти да я забрави.

— Винаги съм се смял на старите приятели от отбора по джогинг, които щом се оженеха, надебеляваха — намигна ѝ той.

— Тренирал си джогинг?

— В училище.

— И какво друго?

— Чакай, да помисля — той отпи от кафето си. — Бягане. Баскетбол. Гребане.

— Гребане?

— Не мисля, че тук в Тексас практикуват подобно нещо.

— Навярно затова раменете и бедрата ти са толкова силни.

Тя погледна дългите му крака и забеляза белезите. Грозни розови ивици върху кожата, които покриваха целия му крак.

Тревър беше оставил вилицата си върху чинията и не откъсваше поглед от нея. С опрени на масата лакти и подпряна върху юмруците си брада, той очакваше върху лицето ѝ да се появи погнуса. Но това не се случи. Когато вдигна поглед към него, в очите ѝ се четеше единствено състрадание.

— Казах ти, че гледката не е приятна — в гласа му се прокрадна лека раздражителност.

— Не е толкова страшно, Тревър.

— Но не е и приятно.

Тя отново погледна крака му.

— Навярно е било ужасно болезнено.

— Да.

— Никога не си ми казвал как се е случило.

Той смутено се раздвижи на мястото си, и тя изтълкува това като неудобство.

— Няма значение.

— Веднъж ми каза, че не се чувстваш удобно с къси панталони.

А не би трябвало.

Върху лицето му се изписа уморена усмивка.

— Сигурна ли си, че дамите на плажа няма да закрийт очи и да избягат ужасени?

— Ни най-малко. Привлекателен си.

Изведнъж лицето му стана сериозно.

— Мислиш ли?

— Да.

Той остана впил напрегнат поглед в нея. Кайла сведе очи и рязко се изправи. Толкова рязко, че чашите върху масата извъняха.

— Ако си свършил, ще прибера.

Извърна се, но Тревър пъкна пръсти под колана на халата ѝ и я спря. Привлече я към себе си и я задържа с разтворените си бедра, така че коремът ѝ опря гърдите му, а той зарови лице в плата на дрехата.

— Благодаря за закуската — думите бяха изречени с нисък, сподавен шепот.

— Това беше най-малкото, което можех да направя.

Тя сведе поглед към тъмните къдрици върху главата му. Трудно овладя импулса да прокара пръсти през смолистите кичури. Той потърка лице в гърдите ѝ тя против волята си притвори очи. От нея се изтръгна стенание.

— Къпала си се тази сутрин — това не беше въпрос.

— Да.

— Миришеш хубаво. На сапун. И пудра. И жена.

Устните му потърсиха и накрая намериха зърното на гърдите ѝ. Не я целуваше. Само галеше кожата ѝ с устни, докато плътта ѝ откликна, после я докосна с език.

— Закуската беше великолепна — прошепна той. Дъхът му проникваше през тъканта на халата и навлажняваше кожата ѝ. — Има

ли десерт? — зарови още по-дълбоко лице в меката ѝ плът. Но почти веднага се отдръпна и вдигна поглед към нея. Видя вълнението, изписано върху лицето ѝ, разсмя се, стана и я отблъсна от себе си.

— Няма значение. Хайде да се облечем и да отидем да вземем онова наше детенце, преди родителите ти съвсем да са го разгледали — погледна часовника на фурната. — Докато стигнем там, те ще са се прибрали вкъщи от църквата. Искам да ви поканя всички заедно на обяд. „Петролиъм Клъб“ предлага специално меню в неделя.

— Ние не членуваме там — едва намери сили да каже Кайла. Още не можеше да се съвземе след вълнението, предизвикано от близостта на Тревър.

— Но аз членувам — щипна той носа ѝ. — Ще прибера тук. Ти се приготви. Искам да се изфукам с теб — той я целуна и потупа със собственически жест.

Двайсет минути по-късно Кайла излезе от банята гримирана и с фризирана коса. Тогава осъзна, че макар и да не споделяха общо легло, двамата с Тревър имаха общ гардероб. В момента той обуваше панталоните си. Видя светлосините му гащета и бързо се извърна.

— Извинявай — почти беше стигнала банята, когато студеният му глас я накара да застине.

— Кайла.

— Какво?

— Обърни се.

— Защо?

— Искам да говоря с теб.

Тя бавно се извърна, вперила поглед в пространството над главата му. Той небрежно вдигна ципа на панталона си и все още без риза и с боси крака, прекоси стаята и се изправи пред нея.

— Взех душ в банята за гости, за да не те безпокоя, но дрехите ми са сложени в шкафове и чекмеджетата тук. Ще ми бъде много неудобно да ги местя.

Тя бързо навлажни устни.

— Всичко е наред, наред е. Просто ще се опитаме... пътищата ни да не се засичат.

— Нямам такова намерение — разсмя се той, но когато видя бръчката между веждите ѝ, продължи: — Добре, ще направим такава

уговорка. Ти можеш по всяко време да влизаш и излизаш, а аз ще се държа на разстояние от теб. Става ли?

Стори ѝ се прекалено сложно да мисли сега за това, особено, когато пред нея бяха голите му гърди. Затова само промълви.

— Става.

— Добре — той се извърна. Под смуглата, почерняла от слънцето кожа, се очертаваха добре оформени мускули. Извади от гардероба една риза и я облече небрежно, сякаш беше сам.

Кайла се застави да отиде до своето крило. Застана неподвижна, без да може да събере кураж да свали халата си.

Държиш се като дете, сърдито си каза тя. Нощницата ѝ снощи беше хиляди пъти по-недискретна от сутиена и бикините под халата ѝ. Свали го бързо, преди да е размислила.

— Мислех си...

При звука от гласа на Тревър, тя подскочи, сякаш улучена с куршум в гърба.

— За какво?

Наложи на треперещите си ръце да окачат халата в гардероба. Усилието беше неимоверно, защото знаеше, че навярно той не откъсва поглед от гърба ѝ и тънките сатенени презрамки на сутиена ѝ.

— За Арон.

Тя хвърли през рамо поглед. Изобщо не я гледаше. Пробваше една вратовръзка пред огледалото, окачено над тоалетката му. Ризата му вече беше закопчана, но още не я беше напъхал в панталона си. Твърдата яка беше вдигната към брадата му.

— Какво за него? — посегна тя към роклята, която беше избрала да облече.

— Може би трябва да намерим някоя детска градина.

— Мислиш ли, че е достатъчно голям?

— Това ти ще кажеш. Просто се чудех какво да правим с него през деня, ако Мег и Клиф си купят този фургон и заминат нанякъде.

Кайла също беше загрижена.

— Предполагам, трябва да расте с други деца на неговата възраст. При това там усвояват различни неща.

— Несъмнено. Откъде другаде ще научи всички онези мръсни думички?

Кайла се разсмя.

— Ще проверя репутацията на училището.

— Разбира се. Трябва да е нещо солидно. Трябва да сме сигурни в удобствата и програмата, преди да го запишем. Мога ли да ти помогна?

Преди да успее да каже каквото и да е, ръцете му я отместиха встрани. Отново бяха върху кръста ѝ и се справяха с най-долните копчета на роклята ѝ. Как беше възможно мъж с неговите размери да се движи толкова безшумно? Тя остана неподвижна и изправена, докато пръстите му закопчаха копчетата ѝ. Когато приключи и с последното, ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и обвиха бедрата ѝ.

— Никой не би предположил, че си раждала дете. Тежка ли беше бременността ти?

— Не.

— Толкова си елегантна — леко погали той бедрата ѝ, преди да се отдръпне. — Можеш ли да ми помогнеш?

— Да ти помогна? Как?

— Виж дали яката ми е обърната. Понякога не го правя добре и вратовръзката ми се подава отдолу.

Тя внимателно го огледа.

— Наистина не е много добре.

— Би ли я оправила? Трудно ми е да стигна сам.

— Разбира се — произнесе предпазливо думите тя. Всъщност се чудеше как ще откъсне ръцете си от черната коса, която покриваше яката му.

В момента, в който протегна ръце и вдигна яката му, той прихвана краищата на ризата си и разтвори ципа на панталоните си. Ръцете ѝ замръзнаха. Вдигна очи нагоре. Лицето му беше безизразно, докато натъпкваше ризата си в панталоните. От време на време, доста често, наистина, кокалчетата му докосваха корема ѝ.

— Нещо не е наред ли?

— Не, не, нищо — въздъхна тя и бързо обърна яката му. Оправи и възела на вратовръзката, когато шумът от затварянето на ципа, достигна до ушите ѝ. Плъзна ръце по раменете му. Той закопчаваше колана на панталоните си.

После останаха така напрегнато вперили поглед един в друг.

— Благодаря — каза той след дълго мълчание.

— И аз ти благодаря.

Той вдигна вежди в недоумение.

— Затова, че ми закопча роклята — бързо отвърна тя.

— О, няма нищо.

Отново замълчаха, без да откъсват поглед един от друг. Кайла първа се отдръпна. Отвори гардероба, за да намери обувките си.

Докато усмиряваше Арон, успя да възвърне самообладанието си. Но дори и тогава не можеше да се отърси от спомена за сините гащета, обтегнати върху стройните бедра.

Семейство Пауър бяха очаровани, че толкова много хора поздравяваха новия им зет по време на обяда в клуба. Дори и Арон сякаш беше впечатлен от обстановката. Държа се безупречно.

След обяда Тревър откара семейство Пауър до дома, построен за Кайла и Арон. Огледаха къщата, която ги остави безмълвни и после Тревър ги изпрати до дома им с джипа. През останалата част от следобеда Кайла разопаковаше и подреждаше нещата, които донесе.

— Тази вечер малкият разбойник е изморен — каза Тревър след вечеря. Потупа го по гърба. Очите на Арон се затваряха. Плюшените му животинчета бяха подредени около леглото.

— Сигурно така е по-добре — забеляза Кайла и покри сина си с леко одеяло. — Първата вечер на непознато място можеше да бъде травмираща, ако не му се спеше толкова много.

— Мислиш, че стаята няма да му хареса?

Тонът на Тревър прозвуча тревожно и когато вдигна глава към него, тя видя загриженост изписана на лицето му.

— Нима е възможно едно малко момче да не хареса такава стая?

Огледа детската спалня, украсена с влакчета. Върху тапета на стената пуфтеше малък локомотив и се катереше нагоре по хълма. До другата стена стоеше огромен сандък, натъпкан с играчки. Окачен на тавана летеше малък модел на влак. При завъртането на един ключ, товарен влак се втурваше из стаята сред облаци пара и оглушителния писък на свирката. Отначало Арон радостно запляска с ръце, после смръщи вежди, ядосан, че не може да го догони.

Кайла отново извърна глава към Тревър.

— Искам да кажа, че понякога, когато детето спи на непознато място, това го разстройва. Но явно Арон не е обезпокоен — той вече

тихичко похъркваше.

Когато излязоха от стаята, Кайла се опита да сподави една прозявка.

— Ти също си изморена — потупа Тревър раменете ѝ и леко започна да масажира врата ѝ. Сякаш пръстите му притежаваха магическа сила, защото напрежението в основата на врата ѝ сякаш изчезна. Приблужи се и допря лицето си до нейното. — Искаш ли да прекараме няколко минути в горещата вана. Звучи добре, нали?

Звучеше божествено. Не можеше да си представи нещо похубаво от това, да се потопи в гореща сапунена вана.

— Ще те почакам тук.

Но не можеше да си представи и нещо по-застрашително от подобно чувствено изживяване с Тревър.

Тя се освободи от ръцете му, които не спираха да я масажират.

— Ако не възразяваш, Тревър, предпочитам просто да си легна. Този уикенд беше прекалено изтощителен. Вече съм останала без сила.

— Добре.

Би могла да каже, че се опитва да прикрие разочарованието си. Приел я беше като своя съпруга, макар да знаеше, че тя обича друг мъж. Нима това не беше лоша шега?

— Разбира се, ако ти не настояваш — добави тя.

— Не — нетърпеливо поклати той глава. — Не. Зная, че си изморена. Лека нощ.

Обви врата ѝ с ръце и наведе главата ѝ назад. Впи устните си в нейните, раздели ги, застина така за миг и погали с език зъбите ѝ. Това беше огнена целувка, израз на страстта, която тлееше в него. В Кайла избухна желание. Можеше да се закълне, че хиляди малки пламъчета обгаряха тялото ѝ.

Когато той най-после отпусна ръце, единственото, което беше в състояние да направи, е да се отпусне върху гърдите му. Толкова изтощена я оставиха целувките му.

— Лека нощ — каза тя с пресипнал глас и се отправи към спалнята с, както се надяваше, сигурна крачка.

Тревър седеше в тъмното и лениво се люлееше на пейката на верандата. Всъщност беше напрегнат. Изля на земята остатъка от уискито, което си беше налял. Нямаше нужда от алкохол. Не се

нуждаеше от нещо, което да го сгрее, нито да увеличи топлината, която сгриваше слабините му.

Искаше я. Гола. Под себе си. Приела онази негова част, която беше обзета от болка за нея.

Отново изруга и блъсна главата си във веригата, която крепеше люлката. Повтори го отново и отново, докато изпита болка, по-силна от онази, другата.

Дали някога щеше да го обикне? Дали някога щеше да го пожелае както той я желаше? Досега винаги е постигал онова, което иска. Тя и Арон живееха под покрива му, споделяха живота му, разчитаха на закрилата му. Но все още тя не беше в леглото му. Дали някога щеше да отвърне на любовта му? Навярно.

Но не и ако знаеше кой е.

Имаше най-доброто желание, преди да се оженят да ѝ каже, че е онзи прословут приятел на Робърт, но непрекъснато отлагаше. Предпочете да бъдат законно обвързани, преди да ѝ съобщи неприятната новина. После реши, че ще ѝ каже на сутринта след първата им брачна нощ, когато вече са се любили и връзката помежду им е не само законна, но и физическа. Само че добрите му намерения свършваха дотук. По дяволите! Не негова беше вината, че брачната им нощ се провали, нали?

Но досега трябваше да ѝ кажеш, нашепваше съвестта му.

— Да, зная — високо произнесе той.

Но как? Кога? Кога щеше да настъпи момент, подходящ, за да каже: Не се срещнахме случайно. Режисирах всичко, защото още преди да съм те видял, знаех, че ще се омъжа за теб и ще създам дом за теб и семейството ти. Защо? Ами защото съм отговорен за смъртта на съпруга ти и се чувствах така, сякаш го дължах и на него и на теб. Обаче те обичам.

Отново изруга и отблъсна люлката.

Дали Кайла ще повярва, че я обича, след като ѝ каже кой е? Не, по дяволите. Нямахме да го обикне.

Опря се с рамо на стената и застана на ръба на верандата. Впери невиджащ поглед пред себе си.

— Какво да правя? — попита той нощта.

Знаеше, че само с малко повече хитрост, тя щеше да се поддаде на сексуалните му домогвания. Достатъчно добре познаваше жените,

за да разбере, че го желае, но не иска да го признае пред себе си. Това беше ключът. Трябваше да го признае. Когато ще са заедно — Господи, не отлагай нещата прекалено — тя щеше да се убеди в това. И тогава няма да го обвинява, че се е възползвал от слабостта ѝ.

Трябва да ѝ кажеш, отново му припомни това негово неуморно съзнание. *Но първо трябва да я спечеля.*

Не е нужно да ѝ го казва довечера. Или утре. Или дори следващата седмица. Някой ден, все щеше да се случи. Ще ѝ каже, когато тя се убеди в любовта му. Когато дойде подходящото време, ще ѝ каже.

А ако никога не дойде това време? — не спираше да го мъчи съвестта. Но той вече не слушаше. Замисли се за жената, която сега спеше в леглото му. Представи си разпилените ѝ коси.

— Съжалявам, закъснях — останала без дъх Кайла се втурна през задната врата на „Цветни тичинки“. Едва удържаше фишовете с поръчки, счетоводните книги и каталозите, които изпълваха ръцете ѝ. Сега всичко това се изплъзна и разпиля по пода. Косата ѝ беше разрошена от вятъра. Впил длани в блузата ѝ, Арон хленчеше.

— Какво те задържа? — попита Бабс и се усмихна. — Да не би тази сутрин да се е случило нещо?

Кайла се престори, че не долавя намека ѝ.

— Не можеш да си представиш какъв цирк е тримата да се облечем, нахраним и приготвим за деня — Кайла се отпусна върху стола до бюрото и дълбоко пое дъх.

— Меден месец? — разсмя се Бабс.

— Какво? — Кайла се намръщи, когато Бабс приседна на ъгъла на бюрото и се наведе към нея с изписано върху лицето си нетърпение.

— Зная причината за закъснението ти тази сутрин. Толкова добър ли е, колкото и изглежда?

Кайла стана от стола и се престори, че събира разпилените хартии.

— Кой?

— Кой? За Бога, Кайла, за кого си се омъжила? Тревър, разбира се.

— О, Тревър — разсеяно отвърна Кайла и нарочно остана с гръб. Искаше да се скрие от проникателната си приятелка. — В какъв смисъл добър?

— Няма да ми разкажеш, нали?

Кайла се извърна към нея.

— За сексуалния си живот ли? Не.

— Защо?

— Първо, защото не е твоя работа. Второ, не разбирам защо искаш да знаеш.

— А защо не? — Бабс скочи от бюрото и избута Кайла в магазина. — С най-малките подробности.

— Имаме ли поръчки за днес?

— Как е той? Невъздържан и буен?

— Може би тази седмица трябва да сменим украсата на витрината?

— Или може би от другия тип — бавен, сладострастен, ленив?

— Не слушам.

— Шумен ли е?

— Пристигна ли пощата?

— Говори ли ти? Сигурна съм в това. Какво ти казва?

— Бабс! — извика Кайла, за да сложи край на канонадата въпроси. — От осми клас насам не сме водили толкова абсурден разговор.

— Но тогава ти ми казваше всичко.

— Вече пораснах. Защо не пробваш и ти?

— Дори ми разказваше за първата целувка на Ричард. И това ли не можеш да ми кажеш? Как се целува Тревър?

— Невероятно — тонът на Кайла прозвуча искрено. — А сега, моля те, можем ли да сменим темата?

— Само още нещо.

Кайла въздъхна примирено и кръстоса ръце пред гърдите си.

— Какво?

— Сигурно е страхотен, когато е гол.

Кайла преглътна. После, понеже дори не можеше да си представи каква ще бъде реакцията на Бабс, ако ѝ каже, че не знае, отвърна на въпроса с въпрос:

— А ти как мислиш?

И това беше всичко, от което Бабс трябваше да направи
съответните изводи.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Учеха се да живеят заедно. Кайла откри, че на съпруга ѝ не му е нужен много сън. С удоволствие оставаше до късно вечер, но обикновено рано сутринта вече беше буден и в добро настроение. А за нея ранното ставане винаги е било кошмар, независимо дали е спала три или тринайсет часа. Тревър свикна да не я безпокои сутрин и я оставяше в леглото, поне докато изпиеше първата чаша кафе.

Имаше навика да захвърля дрехите си както дойде, да разпилява вече прочетените вестници и да оставя празните чаши където намереше за добре. Но и съвестно прибираше след себе си и ѝ помагаше в домашната работа, без дори да е молен за това.

През първата седмица от брака им Кайла полагаше неимоверни усилия да накара Арон да бъде тих и да се държи прилично в присъствието на Тревър. Все пак, той не беше привикнал из краката му да се мотае малко дете. Арон не можеше и за миг да застане на едно място и непрекъснато вдигаше шум, а Кайла се страхуваше, че това ще притесни Тревър.

Но Тревър никога не показва, че е раздразнен, нито дори когато Арон беше невъзможен. Отделяше му много време. Играеше с него на верандата, докато Кайла приготвяше храната, четеше му книги, къпеше го, когато тя беше заета. Що се отнасяше до бащинските му задължения, Тревър Рул беше безупречен.

А що се отнасяше до съпружеските — Кайла нямаше от какво да се оплаче. Мил, внимателен и добър. Всяка вечер я оставяше сама в спалнята им, а той спеше в спалнята за гости. Не страдаше от излишна скромност и спокойно се преобличаше пред нея. Понякога се случваше да се изненадат един друг и неволно да отворят някоя врата в неподходящ момент. Подобни инциденти винаги притесняваха Кайла, но Тревър просто не им обръщаше внимание.

Също не пестеше и ласките и целувките. Всеки би помислил, че са щастлива двойка, безумно влюбени един в друг. Той често обвиваше ръце около нея, заравяше глава във врата ѝ и ѝ нашепваше

комплименти за косата ѝ, тена ѝ, фигурата ѝ. Никога не молеше разрешение за целувка, приемаше го като свое право. Често целувките, с които ѝ пожелаваше лека нощ бяха така влудяващи, че когато затвореше вратата след себе си, беше готова да се прокълне заради глупостта си.

Той е мой съпруг. Има свои брачни права. И ако близостта ми с него ще ме избави от тази нервност, тогава защо не?

В такива моменти обикновено отваряше чекмеджето на тоалетката си до леглото, където държеше портрета на Ричард. Все пак беше достатъчно деликатна, за да не го остави върху нощното си шкафче. Взираше се в лицето на любимия, за кой ли път го уверяваше, че той все още живее в сърцето ѝ, че никога не би предала паметта му и предпочела друг мъж, и че той завинаги ще остане нейният истински съпруг.

Но трудно можеше да убеди тялото си. Лежеше сама в широкото, празно легло и не лицето на Ричард я преследваше, а образът на Тревър. Виждаше усмивката му, косата, мъжествените, обгорели от слънцето черти. Целувката му. Всичко беше така искрено.

Дните прерастаха в седмици, тя ставаше все по-нервна, докато накрая имаше усещането, че ще експлодира.

Случи се след един особено тежък ден, през който тя трябваше да се разправя с някакъв търговец на едро от Далас. Получила беше от него сметка за доставка на рози, които никога не бяха пристигали на неин адрес. Не стига това, ами трябваше да спори дълго и с Бабс, която настояваше да задържи Арон при себе си, за да могат двамата с Тревър да прекарат един уикенд в някой усамотен хотел.

— Мисля, че трябва да заминеш за известно време. Приличаш на въжеиграч, който започва да губи уменията си — Бабс изглеждаше обезпокоена. — Очаквам всеки момент да изгубиш равновесие и да паднеш.

— Добре съм.

— Нещо не е наред с теб и се надявам да открия какво е то. Може би трябва да поговоря с Тревър.

— Да не си посмяла! — изкрещя Кайла, извърна се и впи яростен поглед в приятелката си.

В мига, в който думите ѝ се изплъзнаха от устата ѝ, тя съжали за тях и се извини. Но Бабс остана намръщена през целия ден. Тревър предложи да вземе Арон от детската градина, докато тя напазарува. Не можа да открие всичко, от което се нуждаеше, защото рафтовете бяха пренаредени. Опашките бяха неимоверно дълги, а касиерите — отчайващо бавни. На няколко пъти се изкуши да остави пакетите в кошницата и да си тръгне без тях.

Когато накрая се добра до вкъщи, беше на ръба на пълното изтощение. За да си спести повторното завръщане до колата, реши да пренесе всички пликосе с покупки наведнъж. Вещо жонглираше, когато се качи на верандата и се насочи към задната врата.

Лошото ѝ настроение ни най-малко не се подобри при вида на гледката, която я посрещна. Тревър се излежаваше във ваната с гореща вода с чаша студена бира до себе си, а Арон...

— Арон! — гневно извика тя. — Какво, по дяволите, е това?

— Това — усмихна се Тревър без още да е разбрал лошото ѝ настроение, — е пудингова живопис. Учителката каза, че му харесва и аз реших да го опитаме в къщи.

Арон седеше на малка маса, купена за него от Тревър и разположена на сенчестата веранда. Изцапан беше от главата до петите с нещо тъмно и лепкаво, което Кайла с облекчение разбра, че е шоколадов пудинг.

Слава Богу, беше само по памперс. Ръцете му с къси топчести пръстчета загребваха пудинга от купата и го размазваха върху плътната хартия, застлана върху масата от Тревър. Старателно я размазваше, после вдигаше ръка към лицето си и облизваше пръстите си. Явно това не беше първия път, когато стомахът му участваше в артистичните му начинания. Лицето му беше покрито с пудинг. Усмихна се широко и промърмори нещо неразбрано.

— Мисля, че каза „птица“ — обясни Тревър. — Или поне предполагам, че това рисува.

— Но той е мръсен! — изкрещя Кайла.

Чувстваше, че в нея се надига гняв, който не можеше да потисне. Знаеше, че е неразумно да се разстройва заради толкова незначителни неща, не можеше да овладее това свое толкова неочаквано избухване.

— Ще се измие — Тревър явно се опитваше да я успокои. Но между веждите му се появи дълбока бръчка. — Според учителката

упражнението развива фантазията му.

— Но не тя трябва да чисти цялата тази мръсотия — остро го прекъсна Кайла. — Нито пък ти. Ще се наложи аз да се оправя с всичко. Или може би двамата с учителката сте пропуснали тази малка подробност в непреднамерения задушевен разговор, който несъмнено сте провели?

Тя се запъти към плъзгащата се врата и се опита да вмъкне крака си през пролуката, за да я отвори. Вратата не помръдна, ръцете ѝ бяха пълни с пазарските чанти и тя се чувстваше напълно безпомощна.

Накрая стисна зъби и погледна към съпруга си.

— Неприятно ми е да нарушавам спокойствието ти, Тревър — мило се усмихна тя, — но си мисля, че най-малкото, което можеш да направиш, е да излезеш от горещата вана и да ми помогнеш.

— Разбира се, Кайла, но...

— Добре, няма значение! — изкрещя тя. — Ще се справя сама.

Тогава той скочи от горещата вода гневен и... гол.

Стъпи бос на покритата с червено дърво веранда и всяка негова стъпка оставяше локва по дъските. Кайла остана като закована, неспособна да се движи, дори когато той се доближи до нея и измъкна пазарските пликосе от ръцете ѝ. Хвана ги и трите с една ръка и така рязко разтвори вратата, че тя едва не изскочи от релсата. Сякаш без да забелязва нито голотата си, нито водата, която пръскаше около себе си, той се втурна в кухнята и стовари пликосете с покупките върху шкафа. После сложи ръце на кръста си и арогантно се извърна. Изражението му недвусмислено говореше, че сама си го е изпросила.

Кайла не можеше да се побере в кожата си, че допусна такава сцена, че му позволи да отиде толкова далеч. Втурна се в спалнята и когато затръшна вратата след себе си, прозорците в къщата издрънчаха.

— Още ли съм наказан?

Зад щорите на прозореца се спускаше непрогледен мрак. Кайла лежеше на една страна, с долепени до гърдите колене. Продължителният пристъп на плач вече беше преминал. Сега тя беше изкъпана и облечена с нощница. Чаршафът беше придърпан до кръста

й. Ръцете й, със сгънати лакти и събрани длани, бяха подложени под главата й.

Леко се повдигна. Тревър надничаше зад вратата. Сякаш ако прекрачеше прага, очакваше към него да полети някакъв предмет.

— Не, съжалявам.

Той влезе. Не носеше друго, освен късите си панталони и Кайла притвори клепачите си, преди отново да зарови глава във възглавницата. Пред очите й отново изплува голото му тяло, мокро, окъпано от слънчевите лъчи. Обливаше се в горещи, горчиви сълзи на отчаяние. Великолепието на голотата му я отчая, отчая я и собствената й слабост. Въпреки всичките си решения, тя го желаше и съжаляваше, че от толкова време го отблъсква.

Сега почувства тежестта му върху матрака, когато той легна и сви тялото си до нея. Прокара пръсти по косата й, събра кичурите, разпилени по лицето й и ги подреди върху възглавницата. Ласките му бяха успокояващи.

— Тежък ден ли имаше? — топлият му дъх погали ухото й.

— Отвратителен.

Той се разсмя.

— Затова предполагам не беше готова да видиш сина си, предрешен като за карнавал.

— Не бях готова да видя и теб да излизаш от водата като мъжка версия на Венера.

— Съжалявам, че вдигнах такъв шум. Много неща се събраха на куп.

Той се повдигна на дясната си ръка и се приведе към нея. Показалецът му погали бузата й.

— Сега поне знаеш защо не скочих веднага от горещата вана, за да ти помогна с пазарските чанти.

— Да.

— Не очаквах толкова скоро да се върнеш у дома. Иначе вече щях да съм приключил с банята. Арон също щеше да бъде изкъпан и готов за вечеря.

— Ти не си виновен, Тревър. За нищо. Вината е моя — тя въздъхна. — Не се чувствах добре и...

— Какво има? — гласът му прозвуча тревожно и тялото му се напрегна.

— Нищо.

— Не, не е нищо. Болна ли си? Кажи ми.

Тя се извърна към него и го погледна така, че да разбере.

— А — гласът му прозвуча разочаровано. — Това ли?

— Да — тя отново се обърна.

— Кога?

— Разбрах, когато се прибрах. Трябваше да се сетя. Държах се като пепелянка.

— Простено ти е — той я докосна внимателно и отпусна ръка върху кръста ѝ.

— Сега... боли ли те?

— Малко.

— Вземаш ли нещо?

— Да.

— Помага ли?

— Малко.

— Но не много.

— Не. Просто трябва да мине.

— Да.

Тревър бавно се раздвижи и придърпа чаршафа надолу. Нощницата беше къса с тънки презрамки. Изработена от фина, бяла тъкан, която му напомни за най-скъпите му носни кърпички. Имаше и цветя, също бели, избродирани около подгъва. Под тях прозираха белите бикини. Изглеждаше уязвима, непорочна и това го накара да почувства странна болка в слабините си.

Отново докосна кръста ѝ. Тя остана неподвижна. Бавно плъзна ръка надолу. Очакваше да възроптае, но когато тя не каза нищо, той меко притисна дланта си ниско върху корема ѝ.

— Тук ли?

— Да.

Ръката му описа бавни кръгове.

— По-добре ли е?

Тя кимна.

— Малкото ми бебче — нежно целуна слепоочието ѝ.

Тя въздъхна и сънливо притвори очи.

— Тревър?

— Ъ?

— Живял ли си досега с жена?

Ръката му застина, но за толкова кратко, че колебанието му беше едва доловимо.

— Не, защо?

— Тогава какво знаеш за него?

— Само съм щастлив, че не ми се налага всеки месец да го търпя.

— Типично мъжки отговор — засмя се тя.

— Но поне искрен — Тревър леко ухапа голото ѝ рамо.

Неволно раздвижи краката си. Съвсем несъзнателно. Изпъна се и нощницата ѝ разкри голия ѝ и леко отеकъл корем.

— Справихте ли се с вечерята без мен?

— Без проблеми.

— Какво вечеряхте?

— Ами — започна той и плъзна краката си до нейните, — първо хубавичко измих шоколада от него.

Тя се разсмя.

— Между другото, нямам нищо против идеята за пудинговата живопис. Той явно добре се забавляваше. Някой друг път навярно трябва да си сложи бански костюм и да се присъединя към него.

— Имахме повод да се уверим, че това не е по вкуса ти.

— Не биваше да крещя така.

— Хареса ми онова, как беше: „непреднамерения задушевен разговор“. Каза го така, че можех да остана с впечатление, че ревнуваш — сега устните му докоснаха ухото ѝ. Езикът му нежно погали шията ѝ. — Толкова е нежно. Има меко мъхче.

— Не спирай — продължи тя с пресипнал глас.

— Забравих докъде бях стигнал.

— Ти... ти... ъ-ъ — измил си го.

— О, да. После приготвих вечерята.

— Какво яде?

— Каквото най-много обича.

— Хотдог?

— Ъхъ.

— Без кифлата.

— Разбира се — той целуна врата ѝ и тя тихо изстена. — Утре сутринта птичките в нашата гора ще имат три кифлички за закуска.

Надявам се, че обичат горчица.

От гърлото ѝ се изтръгна тих смях и тя не знаеше дали заради шегата или заради брадата, която галеше шията ѝ така, сякаш беше направена от фин порцелан.

— Ами...

— Зная какво ще ме попиташ. Да. Наблюдавах Арон докато отхапваше всяка хапка и съм сигурен, че я сдъвкваше добре.

— Благодаря — устните ѝ потърсиха неговите.

— Няма защо — устните му намериха нейните. Целувката им се превърна в искра, която възпламени два много къси фитила. Той жадно се нахвърли върху нея и тя прие езика му. Ръцете му я извърнаха и телата им се сплетоха.

— Кайла, ти...

— Тревър, ти...

— Какво?

— Тревър?

В стаята отекнаха стенания. На задоволство и копнеж. На дихание на търсеци се устни. Откъслечен шепот. Вопъл на удоволствие. Ленените чаршафи изшумяха.

Дланите му се движеха с растяща жажда. Докосваше бедрата ѝ. За миг прасецът ѝ изпълни дланта му. Прокара пръсти по изящното ѝ рамо. Обви гърдите ѝ. Тя се изви и притисна към него, от устните ѝ се изтръгна стон.

— Какво става?

— Там е толкова чувствително.

— О, аз не... или...?

— Да.

— Прости ми.

— Не, няма... всъщност се чувствам добре.

— Наистина ли?

— О, да — изстена тя, когато той отново нежно я погали.

— Така ли?

— Ъ-хм.

— И зърната?

— Да, да.

— Каж ми, ако...

Но изречението му остана така и незавършено, защото тя прокара пръсти през косата му и привлече главата му, за да получи друга жадна целувка. После той плъзна глава по гърдите ѝ и ги обсипа с целувки. Ръцете му обвиха тялото ѝ. Той се плъзна върху ѝ. Коленете му разтвориха нейните. Нощницата ѝ се вдига до кръста. После обви крака около бедрото му. Тялото ѝ сладно се извиваше, търсеше, копнееше.

— По дяволите!

Лежеше върху ѝ, дъхът му свистеше в ухото ѝ. Тя чувстваше забързаните удари на сърцето му. Той задържа главата ѝ със силните си ръце и зарови трескавото си лице в косите ѝ.

— Не се движи, скъпа.

— Какво има?

— Моля те, не се движи — изстена той. — Остани така само за миг.

Тя се подчини. Секунди по-късно той бавно вдигна глава. Върху лицето му беше изписана нежност и любов. Устните му се извиха в тъжна усмивка.

— Нима не разбираш? Сега ти си такава, каквата те искам, а времето е неподходящо.

Тя объркано сведе поглед. Той леко докосна бузата ѝ и се отдръпна. Изви се към нея и докосна с длан пламналото ѝ лице.

— Добре ли си?

Не я болеше. Като оставим болката ниско долу в корема, но тя не беше заради менструацията ѝ.

— Чувствам се по-добре — разсеяно отвърна Кайла.

Той се протегна и отново се намести. Зарови пръсти в косите над челото си.

— Не си вечеряла. Гладна ли си?

— Не. А ти вечеря ли?

— Хапнах. Добре съм — останаха за миг загледани един в друг. После отместиха очи встрани. Осъзнаваха колко банален е този разговор само мигове след страстта, която изживяха.

— Добре, сега ще те оставя сама. Лека нощ.

Той се извърна към вратата. Под гладката кожа на гърба му се очертаха силните му мускули.

— Тревър?

— Какво? — извърна се той към нея.

— Ти... — не спирай. Вече отиде твърде далеч. Тя преглътна и продължи. — Не е нужно да си тръгваш.

Тревър погледна съпругата си. Лежеше, опряна на лакътя си. Покритият с бродерия подгъв на нощницата ѝ се беше вдигнал и разкриваше бедрата ѝ. Разрошената ѝ коса се разстилаше върху раменете. Целувките му бяха оставили устните ѝ влажни и с цвят на корал. Там, където устните му я бяха докосвали, тъканта на нощницата ѝ беше влажна. Тя прилепваше към гърдите ѝ и зърната ѝ прозираха.

Върху лицето му се изписа неопределено изражение и той потри длани в панталоните си.

— Не, трябва да тръгвам. Ако остана...

Ако отново дори за миг я докоснеше, нямаше сила, която да го спре да консумира брака им и да уталожить разкъсващото го желание. По дяволите! Не беше придиричлив. Но не искаше първият път, когато правеха любов тя да се чувства смутена, притеснена или да съжалява поради някаква причина.

— Но ще си запазя правото — дрезгаво прошепна той, преди да излезе.

Когато на следващата сутрин Кайла предпазливо надникна в кухнята, Арон вече се беше разположил на своя висок стол, а Тревър обръщаше тънки парченца бекон в тигана на печката.

— Добро утро, миличък — наведе се тя и целуна сина си.

В изблик на нежна привързаност, той залепи парче бекон върху носа ѝ.

— Трогната съм — промърмори тя.

— Трябваше или да го вдигна, или да го оставя да скача върху леглото си, докато счупи пружината — Тревър свали тигана от котлона и го поднесе към нея.

— Благодаря ти, че си се погрижил за него.

— Удоволствието е мое.

Нежно обгърна кръста ѝ и я привлече към себе си. Кайла почувства върху шията си една от онези утринни целувки, които ухаеха на лосион за след бръснене и на паста за зъби. Не би имала нищо против и ако я беше задържал и по-дълго в прегръдките си, но той само каза:

— Седни. Сигурно си полумъртва от глад.

Тя хвърли тревожен поглед към часовника.

— Трябва да побързам. Закъснявам.

— Спокойно. Позвъних на Бабс и я предупредих, че тази сутрин ще се забавиш. Едва ли очакват преди десет Арон в училище.

Постави пред нея чиния с бекон и домашно приготвени вафли и едва си даде сметка, колко е гладна.

— Умирам от глад.

— И как би могло да бъде другояче? — той се наведе и плъзна ръка по корема ѝ. — Още ли боли?

— Много по-добре е.

— А тук? — дланите му обгърнаха гърдите ѝ пръстите му леко разтриха зърната ѝ.

Тя едва си пое дъх и въздъхна:

— О, великолепно... великолепно... Искам да кажа, много по-добре.

— Тогава всичко е наред — той целуна върха на главата ѝ и седна срещу нея. Докато тя смутено мачкаше кърпата в ръце, Тревър намаза една вафла с масло и я постави върху подноса пред Арон. — Ето, каубой. В атака!

Ужасните маниери на Арон ги разсмяха.

— Трябва да направим нещо по този въпрос — обади се Кайла. После изведнъж осъзна, че неволно е включила и Тревър и вдигна поглед към нея. В погледа му се четеше топлина, която сякаш се разля по цялото ѝ тяло.

— Как спа? — попита той.

Пръстите му бяха толкова дълги и силни, че едва се побираха в дръжката на чашата му. Но когато докосваха тялото ѝ, можеха да бъдат толкова нежни! Гърлото ѝ беше пресъхнало и не беше лесно да преглътне късчето вафла.

— Добре, много добре — успя тя да каже най-после.

Сънува го и се събуди обляна в пот, задъхана и с разтуптяно сърце. Сега поне вече можеше да задоволи любопитството на Бабс и да ѝ каже, че голотата на Тревър е изумителна.

— А аз не спях много добре снощи — каза той.

— Съжалявам. Какво не беше наред? — снощи, когато излезе от ваната гол, раменете му, бедрата... наистина я изумиха.

— Твърдо беше.

Вилицата на Кайла издрънча върху чинията ѝ и когато тя посегна да я вдигне, събори чашата с портокалов сок. Арон протегна ръка и даде израз на възмущението си:

— О-о! О-о!

Тревър стана от стола си и посегна към кърпата. Попи разлетия сок по масата.

— Говорех за леглото в спалнята за гости.

— Какво? — Кайла се извърна към него.

Той беше прехапал мустаците си, за да не се разсмее.

— Леглото беше твърдо.

По страните ѝ се разля гъста червенина. Слава Богу, в този момент телефонът иззвъня и това я избави от неудобството ѝ. Тревър отиде, за да вдигне слушалката.

— Татко? — възкликна той.

Кайла вдигна Арон, който само за секунди успя да избърше маслото от вафлата в дрехите ѝ. Протегна ръка към храната в чинията ѝ и успя да се справи и с нея. Кайла погледна Тревър, който широко се усмихваше на онова, което чуваше от слушалката.

— Разбира се, няма проблеми. В колко часа...? За колко време...? Това ли е всичко...? Е, все пак, по-добре от нищо... Добре. Ще бъда там. Довиждане — той окачи слушалката.

— Баща ти?

— Пристига днес и тази нощ ще остане с нас. Нямах нищо против, нали?

— Разбира се. Зная, че беше разочарован, че не можа да дойде за сватбата.

— Искам да ви запозная. Може да остане само една вечер. После трябва да замине за Лос Анжелес, заради делото, в което е ангажиран — сложи парче бекон в устата си и бързо задъвка. — Ще го разведа из града. Искам да му покажа някои от обектите си. Знаеш, че... Виж, извинявай. Не исках да се увличам.

Всъщност, ентузиазмът му ѝ достави удоволствие.

— О, не, продължавай — окуражи го тя. Какво щеше да кажеш?

— Двамата с него не се разбирахме много добре. Не и допреди нещастieto с мен.

— Искал е да станеш адвокат?

— А моите намерения бяха други. Но, докато бях в болницата, се разбрахме и сега всичко между нас е наред.

— От Далас ли ще го вземеш?

— Ако нямаш нищо против. Даде ми номера на полета.

— Мисля, че можем всички заедно да вечеряме в града.

— И Арон ли? — явно беше разтревожена.

— Разбира се, и Арон. Той е член на това семейство — Тревър взе детето от ръцете ѝ и го вдигна високо над главата си. Арон изпищя от удоволствие. — Баща ми обожава италианската кухня — той спомена един известен ресторант. — Дали да не се обадя и да резервирам места?

Не ѝ беше приятно да охлажда ентузиазма му, но той явно не си даваше сметка за риска да заведе едно петнайсетмесечно бебе в скъп ресторант на вечеря.

— Не зная дали идеята е толкова добра, Тревър. Не мисля, че присъствието на едно дете там ще ги зарадва.

— Ей, ако не искат детето ни там, тогава ще си изберем друго някое място.

Като се започне от оберкелнера и се стигне до най-низшия мияч на чинии, всички бяха очаровани от тримата мъже — Джордж Рул, Тревър и Арон. Притесненията на Кайла се оказаха излишни, защото Тревър лично говори с оберкелнера и персоналът беше подготвен за пристигането им.

Сред шума и навалицата на летището, първата ѝ среща с бащата на Тревър премина по-леко, отколкото очакваше. Арон свенливо зарови глава във врата ѝ, когато го представиха на високия мъж с прошарена коса и авторитетен глас. Но явно и Джордж се чувстваше неловко в присъствието на детето.

Тревър нарочено ги настани на задната седалка на колата и докато стигнат до центъра на града, където беше ресторантът, двамата вече бяха приятели. И не друг, а Джордж внесе Арон в ресторанта и го представи на всички като свой внук.

— Тревър ми каза, че няма да мога да се запозная с родителите ти — каза Джордж по обратния път към Чандлър.

— Вчера получихме пощенска картичка от тях от Йелоустоун. Изглежда добре се забавляват — разказа на Джордж, че само дни след брака им с Тревър са продали къщата.

Мебелите, които Кайла не пожела да запази, бяха продадени на търг. Тревър помогна на Клиф да избере фургона, който най-добре съответстваше на нуждите им. Мег го обзаведе с въодушевлението на малко момиченце, получило нова къщичка за кукли. Две седмици по-късно, вече бяха на път.

— Тя тъгува за тях — пошегува се Тревър. Протегна ръка и дръпна кока на Кайла. — Ужасно я глезеха.

— Същото правиш и ти.

Тревър извърна глава към нея. Беше изненадан колкото и тя самата да чуе тези думи от устата ѝ. Впи поглед в предното стъкло, за да се увери, че пътят е сигурен и после отново я изгледа.

— Радвам се да го чуя. Това е, което искам да правя — останаха с впити един в друг погледи, докато Джордж високо се закашля и каза:

— Не зная какво ще кажеш ти, Арон, но започвам да се чувствам като петото колело.

Когато стигнаха Чандлър все още беше светло и Тревър разведе Джордж из някои от строителните обекти, върху които работеше. Кайла остана в колата. Наблюдаваше силуетите им на фона на смрачаващото се небе. Тревър беше качил Арон на раменете си. Двамата представляваха трогателна картина.

— Но това трябваше да бъде Ричард — прошепна Кайла и се опита да потисне сълзите, които напихаха в очите ѝ.

Плачеше, защото не можеше да приеме истината. Не можеше да проумее защо, след като това не е Ричард, Арон така спокойно седеше върху раменете му, доверчиво вкопчил пръсти в тъмните му коси? Защо я заболя, когато Тревър предпазливо го свали от раменете си и го притисна в прегръдките си? И защо самата тя не можеше да забрави ласките на тези силни ръце върху тялото си?

Джордж остана искрено очарован от къщата и не пестеше похвалите за сина си. Кайла сложи Арон да спи, после остана известно време с Джордж, преди да се извини и да остави бащата и сина сами.

— Върху пищяла ми има синина колкото петдесетцентова монета — каза Джордж. — Имаше ли повод, за да ме ритнеш така под масата, когато споменах уволнението ти във военноморските сили?

Тревър беше щастлив, че точно в този момент Кайла беше прекалено заета да попива соса от спагети от устата на Арон и не чу неволната реплика на баща му.

— Бих предпочел Кайла да не знае за това. Тя не знае за раняването ми.

— Нищо ли не знае?

— Нищо.

— Хмм.

Тревър достатъчно добре познаваше баща си, за да разбере, че дори и „Хмм“ не е случайно казано.

— Явно доста бързо си се влюбил и си се оженил, нали?

— Толкова ли е странно това?

— За теб — да — синът му хвърли остър поглед към него и Джордж се усмихна. — Дочух нещичко за успеха ти сред жените, Тревър. Тази прибързана история е доста странна.

Разговаряха удобно излегнати на шезлонгите на верандата. Джордж палеше една след друга пури, които лекарят го съветваше да остави. Тревър беше благодарен, че тъмнината прикриваше безпокойството му. Не му харесваше посоката, която разговорът взе.

— Обичам я, татко.

— Сега, когато те видях с нея, не се съмнявам в това. Просто е странно, че ти, точно ти, си хлътнал толкова много и така отчаяно.

— Отдавна съм влюбен в нея — каза Тревър сякаш на себе си.

Джордж завъртя пурата между пръстите си, замислено загледан в горящия връх.

— Тя няма нищо общо с онези писма, които изрови тогава и от които не сваляше поглед, докато беше в болницата, нали?

Тревър трябваше да се досети. Нищо, дори и най-незначителната подробност не можеше да се изплъзне от проникателния Джордж Рул. За него нямаше незначителни неща. Тревър стана от шезлонга си и отиде до ръба на верандата. Облегна се на стената и впери поглед в тъмнината, също както преди няколко седмици, когато се чудеше как да разкрие пред Кайла кой е той всъщност.

— Татко, ще ти разкажа нещо, което едва ли ще повярваш.

Когато свърши разказа си, последваха няколко мъчителни мига. Накрая Джордж наруши мълчанието.

— Обещах никога отново да не се бъркам в живота ти, Тревър, но ти си играеш с огъня.

— Зная — призна Тревър и се извърна към баща си.

— Как мислиш, че ще реагира тази млада жена, когато научи истината?

Тревър наведе глава и плъзна ръце в джобовете на панталона си.

— Дори не искам да мисля за това.

— Няма да е зле все пак да помислиш — в гласа на по-възрастния мъж прозвуча тревога, — защото тя ще го научи — той се изправи и загаси пурата си в пепелника до него. После постави ръка върху рамото на Тревър. — Но кой знае? Може пък и да мине. Ако я обичаш много.

— Обичам я.

— А тя теб?

Тревър се поколеба. Извърна очи към тъмните прозорци на спалнята.

— Мисля, че първо трябва да свикне с присъствието ми, не зная.

Джордж се усмихна. После спря поглед върху превръзката над окото му и си припомни колко му е скъп синът му и колко лесно щеше да го изгуби преди време. Внезапно очите му се навлажниха и той привлече Тревър към себе си.

— След всичко, което преживя, сине, заслужаваш да бъдеш щастлив.

— Не, татко — гласът на Тревър прозвуча рязко. — Тя заслужава да бъде щастлива след всичко, което е преживяла.

Скоро след това си казаха лека нощ и Джордж се насочи към спалнята за гости, където Тревър беше оставил куфара му.

А той самият се отправи към вратата на своята спалня с колебливите, несигурни стъпки на ученик, повикан при директора.

Какво, за Бога, му ставаше? Нима се притесняваше от мисълта, че тя няма да го приеме в леглото си? Или се страхуваше, че ще го отхвърли?

Той да се страхува? От жена? Това беше абсурдно.

Защо тогава стоеше тук като малоумен, със свит стомах, разтуптяно сърце, потни длани и слабини, които...

О, господи, не мисли за слабините си.

Наистина ли коленете му трепереха? Защо, за Бога?

Той беше зрял мъж, не ученик. Това беше неговият дом. Построен от него, финансиран от него. Имаше право да спи в която стая поиска.

А тя беше негова съпруга, нали? И през изминалите няколко седмици, той непрекъснато я глезеше. Ходеше така, сякаш стъпваше върху черупки от яйца, вършеше и говореше всичко, което би й доставило удоволствие. Правеше и невъзможното да не я разстрои.

Нима не й достави удоволствие, когато заради Арон постави в задния двор старата й пребоядисана люлка? Не й ли достави удоволствие площадката с пясък. И нима не се смя, когато се бореха върху мекия, прохладен пясък? И нима не го целуна като награда за победата в борбата?

По дяволите, така беше! Той не беше само пияница и женкар!

Но никога не беше отивал по-далеч, отколкото тя би искала. Превърна се в лакей, за да сечели благоволениято й. Навърташе се с подвита между краката опашка, докато започна сам себе си да презира. Добре, крайно време беше да я накара да разбере, че той беше мъжът в семейството и по дяволите, имаше някакви права!

Рязко отвори вратата и почти я затръшна. Кайла стреснато се изправи и притисна чаршафа към гърдите си.

— Тревър? Какво стана? Какво се е случило?

— Няма нищо. Всичко е наред, само че... — изръмжа той, когато влезе в стаята. Задушаваше се от негодувание. — Баща ми спи в стаята за гости, така че тази вечер, г-жа Рул, заедно ще споделим това легло.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Добре.

Мекотата в гласа ѝ бързо го обезоръжи. Гневът му се стопи само за миг. Той раздвижи рамене, за да се съвземе.

— Ами, хубаво — гласът му все пак прозвуча напрегнато. — Радвам се, че гледаш по този начин на нещата.

Поради някаква странна причина отстъпчивостта ѝ просто го подлудяваше. Не понасяше да бъде покровителстван. Не, госпожо!

С резки, гневни движения съблече дрехите си и небрежно ги разхвърли около себе си. Когато остана само по слипове, отметна завивките и се пъкна между чаршафите. Удари възглавницата няколко пъти с юмрук, за да я намести и зарови глава в нея.

— Лека нощ.

— Лека нощ, Тревър.

Обърна се с гръб към нея. Леглото изскърца и се разтресе, докато се намести удобно.

Това е! Да види! Показах ѝ го!

Хубаво, но защо тогава тялото му беше напрегнато и гореше от страст?

Кайла се събуди и видя, че той не сваля поглед от нея. Лежеше на една страна, обърнат към нея с опряна на лакът глава. Мълчалив и неподвижен и единствено зеленото му око се плъзгаше по лицето и косата ѝ, сякаш искаше да запомни всяка нейна черта.

Тя несъзнателно вдигна ръка и докосна черната превръзка на окото му.

— Никога не я сваляш.

— Не искам да го виждаш.

— Защо?

— Грозно е.

— Това няма значение за мен.

— Любопитна ли си?

— Не, тъжно ми е. Мислех си колко е красиво окото ти и колко е жалко, че си загубил другото.

— Благодарен съм, че поне едното ми остана.

— Не говори такива неща.

— Ако не за друго, то поне за моменти като този. Бих дал всичко на света да те гледам ето сега, в този миг — гласът му изведнъж стана дрезгав.

Кайла почувства, че гърлото ѝ се свива и изведнъж ѝ се прииска да се разплаче. Леко прокара ръка по лицето му и докосна брадата му. После погали горната му устна.

Тревър задиша учестено. Изведнъж почувства, че е възбуден. Никога не беше докосвала лицето му. Скулите му бяха изпъкнали, веждите му гъсти и с изящна линия. Не можеше да откъсне пръсти от брадата му и тя ѝ се стори странно мека. Прокара ръка по долната му устна.

— Внимавай, Кайла.

Тя се отдръпна.

— Защо?

— Защото вече седем часа лежа тук до теб и те желая. Разбираш ли? — тя кимна. — Мисля, че е доста непредпазливо от твоя страна да ме докосваш, освен ако...

Той остави изречението недоизказано, но и двамата знаеха за какво става дума.

Навън, ярката слънчева светлина вече проникваше през листата на клоните и хвърляше причудливи сенки върху притворените щори. Птиците шумно цвърчаха. Катерици се гонеха из дърветата. Пеперуди прелитаха от цвят на цвят.

В спалнята не беше толкова шумно, но там кипяха огнени страсти. Копнежът беше така силен, че можеше да бъде докоснат, а желанието — така неудържимо, че насищаше въздуха като тежък парфюм. Сякаш атмосферата около тях трептеше като нажежена жарава.

Копнежът на тялото ѝ не беше така явен, както неговия, но тя също страдаше. В този момент Кайла не мислеше за нищо друго, освен да бъде милвана, галена, обладана, задоволена.

Отново докосна долната му уста.

Той направи неуловимо движение, обхвана я в прегръдките си и обсипа устните ѝ с горещи, гладни целувки.

— Господи, желая те — той впи пръсти в подгъва на нощницата ѝ като обезумял. Дланите ѝ се плъзнаха под еластичните му слипове. После проследиха извивката на ханша му.

Той изстена, когато устните му намериха зърното ѝ и го обхванаха. Наслаждаваха се на допира на коприната на бикините ѝ и очертанията, които те оставяха върху кожата ѝ. Тя прошепна името му и повдигна колене. Пръстите му се плъзнаха под колана ѝ.

Изведнъж вратата на стаята се отвори и Арон влетя вътре като малък циклон. Явно беше разгневен, защото яростно бърбореше и вдигаше повече шум от сойките и катериците навън.

От гърлото на Тревър се изтръгна мъчителна въздишка. Сякаш искаше да облекчи напрежението в гърдите си. Притисна чело към слепоочието на Кайла и му се прииска също така лесно да можеше да се освободи от напрежението в слабините си. В гърлото му се надигна смях.

— По-късно ми напомни да го удуша.

Кайла също се опитваше да потисне агонията на страстта, която я измъчваше. Въздъхна и притисна лице към топлата шия на Тревър.

— Ако аз не го направя преди теб.

Тревър се извърна, но ръцете му оставаха все така склучени около нея. Сега вече и двамата погледнаха Арон.

— Трябва да е убедил прекалено снизходителният си дядо да го пусне от детското легло.

Очарован от всепоглъщащото внимание на публиката си, Арон с важен вид реши да демонстрира един от любимите си номера. Смахът им го окуражи. Ухили се доволно и започна да обикаля в широки кръгове. Остана глух за предупрежденията им, че ще му се завие свят. Въртеше се все по-бързо и бързо, докато накрая, явно съвсем зашеметен, политна. Инстинктивно се залови за декоративната халка на чекмеджето на масичката до леглото и когато падна, го повлече заедно със себе си.

Не се удари, но Кайла и Тревър едновременно скочиха, когато видяха, че неизбежното се е случило. Арон ги изгледа слисан, после сведе очи към чекмеджето в скута си.

Единственият предмет в него беше обрамчената снимка на офицер от военноморските сили. Арон удари с длани стъклото и каза:

— Та. Тататата.

После отново се усмихна към зрителите си и явно очакваше аплодисменти за брилянтното си изпълнение.

Ръцете, които обгръщаха Кайла бяха като от стомана. Бавно се отдръпнаха. Тя вече не чувстваше топлината им около себе си. После, Тревър изведнъж скочи от леглото и навлече панталоните, които лежаха захвърлени на пода от предната вечер. Вдигна ципа и с рязко движение и се запъти към вратата.

— Тревър, моля те.

Извърна се. С голи гърди, голи крака и блеснал от гняв поглед. Челюстите му бяха ядно стиснати и когато се обърна към леглото, където Кайла седеше с разбъркани коси, пребледняло лице и потръпващи устни, от единственото му око сякаш хвърчаха яростни искри.

— Нямам нужда от огризки — изръмжа той. — Докато в мислите ти има друг мъж, за какво изобщо може да става дума? — ядно се извърна, тръсна брада, сякаш в потвърждение на казаното и излетя навън.

— Лин Хаскел — Кайла прикри с длан телефонната слушалка. — Кани ни на пикник за празника на труда. Искаш ли да отидем?

От посещението на Джордж Рул беше минала седмица. Най-мъчителната седмица в живота на Кайла. Напрежението в къщи беше тежко. Сякаш всеки миг щеше да избухне непоносим скандал. Неизвестността от онова, което би предизвикало неизбежния конфликт беше непоносима.

Тревър нито за миг не се поддаде на лошото си настроение. Никога не повиши глас. Ако това се беше случило, Кайла щеше да го приеме с огромно облекчение. Приличаше на тъмен буреносен облак, от който обаче, не се изсипваше дъжд. Вървеше в къщата мрачен, зловец и заплашителен.

Отнасяше се все така любезно към нея, но вече липсваха онези прояви на привързаност, с които Кайла беше привикнала. Рядко я докосваше, и то само когато това беше наложително. С Арон се

отнасяше все така мило, но в отношението му към нея прозираше дистанция и безразличие.

Преди исках точно това, напомняше си тя, когато закопнееше за усмивката му, за погледите, които казваха толкова много, за ласките и целувките му.

Сега, в отговор на въпроса ѝ той безразлично вдигна рамене.

— Ти реши, Кайла. Прави каквото искаш.

Погледът ѝ беше смразяващ. Той го пренебрегна и се приведе над дървената мозайка с прекалено големи фигури, която търпеливо подреждаше с Арон поне за десети път тази вечер.

Не можеше да кара Лин да стои на телефона до безкрайност. Трябваше да ѝ каже нещо. Но какво? Семейство Хаскел бяха приятели на Тревър. Независимо какво казваше сега, тя беше убедена, че иска да отидат. Лин беше прекалено проникателна, за да ѝ поднесе някое лошо скроено извинение. Да излязат навън и да прекарат един ден на езерото, навярно щеше да бъде добре дошло за всички. А може би щеше да облекчи напрежението помежду им.

— Лин, с удоволствие ще се присъединим към вас — с ъгъла на окото си видя, че Тревър я поглежда за миг и отново пренесе вниманието си към Арон. — Какво да взема? Не, не, настоявам.

Неизменно първият понеделник от септември в Тексас беше безоблачен и непоносимо горещ. Празникът на труда не се различаваше кой знае колко от предшестващите го.

— Кайла, пристигнаха — извика Тревър.

С Арон бяха изнесли нещата за пикника и чакаха на верандата пред къщата. Семейство Хаскел предложиха да отидат до езерото с тяхната кола, защото тя щеше да побере и двете семейства, а и всичко необходимо за пикника.

— Идвам — обиколи за последен път къщата Кайла, за да се убеди, че вратите са заключени и не е забравила нещо. Когато излезе, Тревър и Тед товареха багажника, а Лин, сложила Арон на коленете си, играеше на „конче“.

— Здравсти. Качвай се, докато все още има място — явно беше във великолепно настроение.

Потеглиха към езерото, а Тед не спираше да се смее.

— Ако знаех, че ще понесеш толкова неща, щях да взема едно ремарке.

Кайла се безпокоеше, че с Лин ще забележат, че макар да се шегуваха и смееха, двамата с Тревър едва разменяха по някоя дума помежду си. Той беше облякъл избелели къси панталони, спортни обувки, които отчайващо се нуждаеха от поправка и сив потник, който не прикриваше тъмния белег върху гърдите му.

Кайла привърза косата си високо на тила. Над бикините на банския си костюм беше сложила къси панталони, а краищата на ризата ѝ бяха привързани на възел около кръста. Под нея се виждаше сутиена на банския ѝ костюм. Добре стана, че беше толкова небрежно облечена. Докато стигнаха езерото, Арон изпомачка дрехите ѝ, заразен от шумното настроение на двете деца на Хаскел.

Откриха място на брега, за което единодушно решиха, че е чудесно и започнаха да разтоварват фургона. Когато свършиха, Тревър ознаменува случая с кутия бира от хладилната чанта, която изпразни на три глътки. После изпи втора, за да задуши желанието, което запълзя по корема му, когато Кайла последва Лин и съблече късите панталони. Нагазиха в плитката вода с децата. Арон пляскаше с длани и не се успокои, докато не измокри майка си. Когато зърната ѝ се втвърдиха от студената вода, Тревър промърмори някакво извинение и отиде за нова бира.

Върна се при езерото и я предложи на Кайла. Тя я прие и неволно докосна ръката му. И когато наведе глава назад, за да отпие, той не искаше нищо друго, освен да долепи устни до шията ѝ.

Двамата с Тед останаха с децата, а те с Линда заплуваха към дока, доста отдалечен от брега. Тревър не откъсваше поглед от изящната извивка на движенията, с които загребваше водата. Гледаше я и когато се изкачи по стълбата. Изви се и махна към Арон, а тялото ѝ се очерта на фона на лятното небе. По елегантните ѝ бедра и плоския ѝ корем се стичаше вода.

— Сега ще се върна — промърмори Тревър.

— Накъде тръгна пак — Тед заслони очите си срещу слънцето и вдигна поглед към него.

— Аз, ъ-ъ, мисля, че Арон иска бисквита.

Вдигна Арон, който с щастлива усмивка трупаше купчини кал върху коленете си и го отнесе към колата. Арон получи своята

бисквита, а Тревър изпи поредната бира.

След обяда, който би стигнал и за цяла каравана цигани, децата легнаха да поспят на сянка. После се отправиха към игрището за бейзбол. Играта беше много популярна сред месните бизнесмени. Сега всички, които като тях прекарваха уикенда на брега на езерото и искаха да участват взеха екипировката си, разделиха се на отбори и се отправиха към игрището.

Тревър беше само с едно око и куцаше, но месеците физиотерапия и програмата за всекидневни упражнения, която ревностно спазваше, го поддържаха във великолепна форма.

Кайла прехапа кокалчетата на пръстите си, когато дойде неговият ред. Двата с Тед играеха в един отбор и губеха с три. Предстоеше базов удар. Вече имаха два аута. Всичко зависеше от Тревър. Той се справи блестящо и топката се изви в свършена дъга.

Привържениците на неговия отбор шумно аплодираха. Кайла полудя от радост. Тревър получаваше сърдечни поздравии от съотборниците си. После с Тед се върнаха при двете с Лин.

— Страхотен беше! — ентузиазирано поздравии Лин Тревър.

— Ей, ами аз? — ревниво попита Тед.

— И ти беше страхотен — Лин обви ръце около врата на съпруга си и звучно го целуна.

— Просто дъхът ми спря — Кайла се разсмя развълнувано. Усмихна се на Тревър. Слънчевите лъчи къпеха лицето ѝ и тя стоеше присвила очи срещу силната светлина. Под тъмните ресници погледът ѝ блестеше. Притисна ръце към гърдите си, сякаш се опитваше да овладее радостта, която я изпълваше.

— Просто имах късмет.

Колебливо се приближиха един към друг. Спряха. После Кайла се хвърли към него, вдигна се на пръсти и притисна устните си към неговите. Отдаваше чест на героя на деня.

Тревър инстинктивно обви кръста ѝ с ръце. За пръв път от една седмица вкусваше устните ѝ и върху тялото му се разля топлина, която експлодира като мълния в корема му. Обезумя от уханието ѝ и дълбоко впи езика си между устните ѝ. Безразличен към дневната светлина, към тълпата, към всичко около себе си, той обхвана бедрата ѝ и я притисна към слабините си. Тя го почувства възбуден и твърд.

После навярно се случи нещо. Може би Тед го потупа с бейзболната ръкавица, но той изведнъж осъзна къде са. Вдигна глава, без да откъсва поглед от Кайла и смутено се разсмя. Кайла го погледна объркана. Погледът ѝ беше премрежен. Гърдите ѝ развълнувано се повдигаха. Устните ѝ бяха червени, влажни и наранени от мустаците му. Вдигна пръсти към тях и колебливо ги докосна, сякаш бяха обгорени.

— Връщаме ли се? — Тед и Лин стояха зад тях. Държаха по едно дете в ръцете си, а Арон тероризираше някакъв бръмбар в краката им. — Какво ще кажеш за студена бира, Тревър?

— А, да, бира.

Изпразни кутията на две глътки и после се гмурна във водата, за да отмие потта и прахта от себе си.

Вечеряха с онова, което остана след обяда. Чувстваха се уморени и се отправиха към къщи. Движението беше оживено и Тревър беше благодарен на Тед, че сам предложи да шофира. Чувстваше се странно спокоен и безразличен. Прииска му се да сложи глава върху рамото на Кайла. Тежко се наведе към нея, отпусна ръката си и плъзна длан между бедрата ѝ. Погали гладката ѝ кожа с върха на пръстите си. Извърна глава и докосна шията ѝ с устни, но после сякаш не беше сигурен дали наистина го е направил или толкова силно го е пожелал, че е сънувал с отворени очи.

Стигнаха къщи и той положи невероятни усилия да не изглежда пиян, защото подозираше, че се е случило точно това. Сдържано благодари на семейство Хаскел за приятния ден и им пожела лека нощ.

Осъзна колко несигурни са ръцете и краката му едва когато се опита да качи нещата от пикника на верандата. На няколко пъти се препъна, изпусна кошницата и промърмори:

— Мисля, че е по-добре утре да прибера всичко това.

— Добре — Кайла стисна устни, за да не се разсмее. — Но нали ще отключиш вратата? — Арон беше заспал в ръцете ѝ и вече ѝ натезаваше.

— Разбира се, разбира се.

Въпреки това, обаче, стоеше вперил в нея безизразен поглед. Явно в момента не се сещаше какво точно трябва да направи.

— Ключът е в теб, Тревър.

— О! Да, разбира се — непохватно затършува в джобовете си, докато накрая изрови ключа. Вдигна го с ликуващ поглед към нея и пропя:

— Тара-та! Виждаш ли, в мен е, казвам ти.

Тя потисна нова усмивка, но той изглежда нищо не забеляза, защото отчаяно се бореше с ключалката.

— Някой е сменил бравата!

Навярно преди време, когато е изобретил първата електрическа крушка, Едисон е възкликнал със същия тон:

— Работи!

— Обърни ключа със зъбците нагоре.

Той я послуша. Когато бравата изщрака и вратата се разтвори широко, той се опита да задържи погледа си върху ѝ.

— Великолепна си. Знаеш ли го? Великолепна!

Върху лицето ѝ се изписа болезнен израз. Мина покрай него и без да го погледне тръгна направо към стаята на Арон. Бързо го оправи и зави с одеяло. Минути по-късно, когато се върна във всекидневната, Тревър се беше разположил върху дивана. Ръката му и единият му крак висяха на пода. Тя се увери, че външната врата е заключена, после се приближи към кушетката и се приведе над него.

Спеше. Повдигна кичура коса, паднал над челото му.

— Кайла? — промърмори той.

— Хм?

— Много си сладка.

— Благодаря.

— Много сладка и красива.

— О, да, зная.

Тъгата в гласа ѝ остана незабелязана за него. Забелязваше само, че бледите лунни лъчи, които се промъкваха през стъклените врати правеха лицето на жената, която обичаше красиво. Обхвана врата ѝ с длан и я приведе към лицето си. Кайла не очакваше това, нито пък страстта, с която я целуна. Затова загуби равновесие и се отпусна върху му. Тревър се опита да оправи нещата, но единственото, което постигна, е, че миг по-късно и двамата бяха на пода. В първия момент той не разбра, че меката възглавница, върху която е положил главата си, са гърдите на Кайла. Не и докато не вдигна глава и не впи поглед в

нея. После се наведе и повдигна ризата, която тя отново завърза около кръста си, преди да тръгнат към къщи. Докосна я с устни.

— Миришеш на слънце — зарови нос между гърдите ѝ. — Обичам миризмата на слънце.

Плъзна се върху ѝ и намести бедрата си между нейните. Може би забеляза, че ръцете ѝ лежат неподвижно отпуснати, с извърнати в жест на защита длани, но не каза нищо. Само ги вдигна над главата ѝ и прокара пръсти по вътрешната страна на ръката ѝ от китката до мишницата ѝ, сякаш проследяваше пътя на вените ѝ.

— Ако слънчевите лъчи имаха вкус, това щеше да бъде твоят вкус — устните му галеха гърдите ѝ, зъбите му жадно се впираха в плътта, а ръцете му отчаяно се опитваха да развържат възела на ризата ѝ. Когато най-после успяха, той я захвърли встрани и се зае с колана на бикините ѝ. Когато тя най-после остана гола, той дрезгаво прошепна:

— Боже всемогъщи, красива си!

Докосваше я с благоговение. Пръстите му леко се плъзгаха по меката ѝ кожа. Не бързаше. Не говореше. Защото беше убеден, че това е само сън. Отново сънуваше Кайла. Но Господи, този път беше някак по-различно!

Дланите му обхванаха гърдите ѝ, пръстите му нежно масажираха плътта ѝ, после погалиха зърната ѝ. Впи устни в тях.

Смътно започна да осъзнава сладните движения под себе си, които говореха на тялото му по-красноречиво от думите.

Надигна се и разкопча колана на панталоните си. Плъзна ръка и обхвана влажния триъгълник между бедрата ѝ, който изпълни дланта му. Притисна го, потърка го, пръстите му потънаха в мекия мъх, който го покриваше. После проникнаха в най-интимните кътчета на тялото ѝ.

От гърлото му се изтръгна стон:

— Ти ме желаш.

Обсипа с целувки шията ѝ, устните ѝ, които нашепваха неразбрани слова и пръстите му проникнаха още по-дълбоко в извора на изкусителната влажна топлина.

Дъхът остро свистеше през зъбите му. Или може би Кайла дишаше така тежко? Не беше сигурен. Впи устните си в нейните и двамата застинаха в дълга, дълга целувка, докато накрая никой от тях не можеше да си поеме дъх.

Господи, кожата ѝ беше хладна.

А неговата гореше.

Тялото ѝ го прие. Беше щастлив като никога. Устните му докоснаха ухото ѝ.

— Толкова дълго го чаках. Исках... Но е по-хубаво, отколкото си представях... Ти си... Скъпа...

Ръцете му обхванаха бедрата ѝ и ги повдигнаха високо към себе си. Тласъците бяха бързи, сигурни, самоуверени. Тялото ѝ бързо се извиваше около неговото. Гърдите под устните му потръпваха, а зърната ѝ бяха като твърди перли.

И когато почувства сладостното изтичане, което го обгърна като топла струя, с един последен тласък той свърши.

Хантсвил, Алабама

— Никога вече няма да помисля за преместване. Оставаме тук до края на дните си.

— Нямам нищо против — уморено се съгласи мъжът. — Ако и това беше празник! Ден на труда!

— Но вече прибрахме всичко. Най-последно. Всичко, освен тази кутия, с боклуците, които си запазил от дните във флотата.

— За теб може да са боклуци, но някои от тях значат много за мен.

— Зная — потупа тя ръката му. — Просто се шегувах.

Той съсредоточено се взираше в купчина фотографии.

— Какво е това, скъпи?

— Някои снимки, които направих в Кайро.

Тя потръпна и се приближи към него. Обви раменете му, наклони се и надникна зад гърба му.

— Всеки път, като си помисля колко близо си бил до смъртта, колко лесно съм могла да те загубя, тръпки ме побиват. Колко дни оставах до уволнението ти след атентата?

— Три — мрачно каза той.

— Кой са тези тук с теб? — посочи тя снимката, която той държеше в момента.

— Този вляво беше Ричард Страут.

— Беше?

— Той загина.

— А другият?

Съпругът ѝ се усмихна.

— Този красив дявол тук е Тревър Рул. Завършил е Харвард. От знатен филаделфийски род е. Биваше си го. И султанът можеше да завиди на харема му.

— Той оцеля ли?

— Извадиха го от развалините, но беше тежко ранен. Не зная дали е жив.

— Ще запазиш ли снимката?

— И аз не зная.

— Беше ли женен Страут?

— Да, защо?

— Ако тази снимка не е толкова важна за теб, защо не я изпратиш на вдовицата му? Тя сигурно ще се радва да я задържи. На нея всички изглеждате толкова щастливи! Явно добре сте си поживели.

— Тревър тъкмо ни беше разказал един от мръсните си вицове — той се наведе към нея и я целуна. — Идеята не е лоша. Ще я изпратя на вдовицата на Страут. Ако изобщо успея да я откроя.

— Защо не я пратиш до управлението на военноморските сили? Убедена съм, че те ще се справят.

— Идеята е добра — той се изправи и протегна ръка към нея. — Хайде да си лягаме. Уморен съм до смърт. Но утре непременно ми напомни да пусна писмото. — Той се прозя и изключи светлината.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трябваше ѝ време, за да си спомни защо спи на пода. Нямахше възглавница, одеяло, или каквото ѝ да е, което да я накара да се почувства поне малко по-удобно. За пръв път от седмици спа, без да сънува кошмари.

Повдигна клепащи към остъклените врати и видя, че още е много рано. Колебливо протегна изтръпналия си крак и се опита да се изправи. Пръстите му бяха сплетени в косата ѝ. Внимателно се освободи. Вдигна панталоните си и се прокрадна на пръсти към коридора. Докато стигне стаята на Арон, закопча сутиена си и ципа на шортите.

Арон още спеше и като че ли нямаше скоро да се събуди. Вчерашният ден беше изморителен за него. Кайла се почувства благодарна поне за това. Точно в този момент имаше нужда от спокойствие, за да размисли.

Пак на пръсти се промъкна обратно към всекидневната. Тревър все така лежеше на пода до дивана. Дишаше дълбоко и равномерно. Кайла се измъкна, без да го събуди.

Взе кърпа от банята и се отправи през гората към извора. Утрото беше тихо. Слънчевите лъчи все още не огряваха клоните на дърветата. Чувстваше тревата влажна и прохладна под босите си крака.

Потокът тихо ромолеше. Арон обичаше да гази във водата, когато Тревър...

Тревър.

Името му измести всичко останало. Кайла въздъхна, разстла хавлията върху високата трева до потока и седна. Притисна колене към гърдите си и опря брада на тях.

Случи се.

Тя притвори очи при спомена, който я накара да потръпне. Притисна чело до коленете си и се опита да забрави великолепното усещане, с което я изпълваха ласките му, но усилията ѝ оставаха

безплодни. Разумът ѝ се съпротивляваше, но тялото ѝ откликваше на всеки сладък спомен.

Защо не се съпротивляваше? Би могла. Той не беше толкова пиян. Когато се стовари върху ѝ, би могла да го отблъсне и той навярно нямаше дори да разбере какво се е случило. Защо не го направи?

Защото искаше да се люби с него.

Толкова просто беше. Най-после го призна пред себе си. Поиска да се люби с него след целувката след бейзболния мач. Тази целувка сякаш я омагьоса. Дори и сега можеше да си припомни как изглеждаше, когато се втурна към нея. Изморен беше след играта и накуцваше повече от обикновено. Усмиваше се широко, зъбите му блестяха, заобиколени от черната му брада. Върху челото му бяха разпилени влажни от потта кичури коса. Коланът на късите му шорти беше влажен от потта, разхлабен и леко изкривен. Върху краката му, дори и върху обезобразения от белезите ляв крак се очертаваха силните му мускули. Струваше ѝ се мъжествен като никой друг. Устните му бяха твърди и солени. По гърдите му течеше пот. Когато почувства ръцете му, здрави и силни, да я повдигат към твърдия му пенис, тя разбра, че го желае и че ще го има. Защото сама го искаше.

После, когато започна да целува гърдите ѝ, тя се молеше на всички богове времето да спре.

Добре, подла е. Изневери на Ричард. Каквато ще да бъде, но искаше да почувства Тревър в себе си.

— Кайла?

Скочи и извърна глава. Тревър стоеше зад нея, облечен единствено с късите си панталони. Лицето му беше измъчено.

— Здравей.

— Добре ли си?

Тя се извърна към потока. След изминалата вечер, нямаше сила да го погледне.

— Да, добре съм. Събудих се рано и утрото беше толкова хубаво... Буден ли е Арон?

— Не, поне когато тръгнах насам.

— Предполагам вчерашният ден е бил изморителен за него.

— Да.

Той седна долу и малко зад нея. Разсеяно отскубна стръкче трева и впери поглед в него, после го захвърли.

— Кога ще тръгнеш за работа тази сутрин?

— Днес няма да ходя на работа. С Бабс разменихме миналата събота за днешния ден. Затова не бързам да събудя Арон.

Той леко кимна и отново се изправи. Неспokoен беше. Но и не говореше за онова, което не излизаше от умовете и на двамата. Колебливо се отправи към близкото дърво. После спря. Извърна се и я погледна. Когато най-после стигна дървото, вдигна ръце и се залови за клона над себе си. Отпусна се и впи поглед в земята.

Тя отново сложи глава върху коленете си и се замоли нещо да сложи край на тишината.

— Истина ли е това, което се случи снощи, Кайла?

Винаги е вярвала, че Бог има чувство за хумор. Човек трябва да внимава в молитвите си.

Погледна към Тревър. Сега той отчупваше парченца кора от дъба и ги хвърляше във водата.

— Не помниш ли?

— Това, което помня прилича на невероятно еротичен сън... — той пое дълбоко дъх — или на най-хубавото нещо, което ми се е случвало.

Тя рязко вдигна глава и златистата ѝ коса се разпиля като гъст воал по раменете ѝ. Очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Господи, прости ми — върху лицето му се изписа разкаяние.

— Всичко е наред.

— Не е.

— Да, всичко е наред.

— Бях пиан.

— Не, просто се беше отпуснал.

— Нараних ли те?

— Не.

— Насилих ли те?

— Не.

— Груб ли бях?

— Не.

— Защото никога не бих си простил...

— Тревър, аз го исках!

Той изведнъж остана замълча.

— Искала си го?

— Да — тя пое дълбоко дъх и потръпна. — Просто стоях тук и мислех за разни неща.

— За какви?

— Че ти би могъл... би могъл да искаш други деца, други, освен Арон, искам да кажа. Поне едно, твое. Би било непочтено от моя страна да... откажа...

Той докосна устните ѝ с пръста си и я накара да замълчи. Повече не можеше да отбягва погледа му, който проникваше дълбоко в нея. Сякаш пронизваше душата ѝ.

— Бих искал да имам поне едно мое дете. И оценявам благородното желание да ми съдействаш. Но това ли беше единствената причина, заради която се люби с мен?

— Не — прошепна тя и поклати глава. — Просто не знаех какво да кажа.

— Защо искаше да правиш любов с мен, когато знам, че бях пиян и оглупял?

Тя се притисна към дланта, която обвиваше лицето ѝ. Притвори очи и по бузите ѝ се стекоха сълзи. Но когато отново вдигна поглед към него, вече се усмихваше.

— Не беше пиян и глупав.

— Не се опитвай да ме заблудиш.

Тя се разсмя, протегна ръка и нежно докосна косата му.

— Беше същият, както тогава, когато те срещнах.

— Какъв?

— Мил, щедър, забавен.

— Хайде, стига. Ще започна да се надувам. За мен ли говориш или за Дядо Коледа? — върху лицето му се изписа лукавото изражение на малко момче, което моли за още един бонбон. — Нима това е единственото, което можеш да кажеш за романтичния ми дух?

Смехът ѝ звънна като ромона на ручейната вода.

— Complimenti ли си просиш?

— Като начало.

Тя го погледна свенливо, но продължи играта.

— Ами добре. Какво би искал да чуеш? Че си елегантен и дяволски красив? Че най-добрата ми приятелка е убедена, че си расов жребец и то от най-висока класа?

— Най-добрата ти приятелка? Тя пък каква работа има тук? Искам да разбера ти какво мислиш.

— Всичко това и още много други неща — призна Кайла с пресипнал глас.

— Има ли други неща? — той потърка нос в меките къдрици зад ухото ѝ.

— Трябва ли да отивам до там и да призная, че само един поглед към голото ти тяло кара кръвта ми да кипи?

— Звучи чудесно.

— Тя наклони глава назад, когато устните му докоснаха шията ѝ. Невероятно привлекателен си, и секси, и... — тя прехапа устната си.

— И? — настоя той и вдигна главата ѝ към лицето си.

— И — добави бавно тя — аз съм много щастлива, че съм омъжена за теб.

Той прошепна името на Бог и Кайла така и не разбра това молитва ли е или просто израз на самолюбие то му. Леко притисна раменете ѝ и тя се отпусна върху хавлията. Той легна върху ѝ и я покри с тялото си.

— Обичам те, Кайла.

Ръцете ѝ обвиха гърба му. Голите им крака се сплетоха. Устните ми отново се сляха.

— Имаш свободен ден? — попита той с пресипнал глас миг по-късно.

— Да.

— Тогава и аз. Но нека вдигнем Арон, да го нахраним и да го заведем в детската градина.

— Защо?

Усмивката на съпруга ѝ беше така недвусмислена, че сърцето ѝ бързо заби, а слабините ѝ се овлажниха.

— Защото искам да прекарам целия ден в леглото със съпругата си.

— Да, да...

— Така?

— Да!

— Боя се, че когато вляза толкова дълбоко те наранявам.
— Не... То е... Тревър... Да...
— Мила... Кайла! Не мога... Колко дълго още?
— Искам още. Искам винаги да бъде така.
— Също и аз, но...
— Сега, сега, сега...
— Толкова си красива!
— Ти ме караш да се чувствам красива. И безразсъдна.
— Безразсъдна?
— Никога не съм заставала пред огледалото, за да може някой да ми се наслаждава по-добре. Перверзно е, нали?
— Абсолютно. Но така мога да те виждам едновременно отвсякъде. Вдигни ръцете си.
— Така? Така ли?
— Великолепно. Кърмила ли си Арон?
— Малко. Защо?
— Просто се чудех. Гърдите ти са толкова хубави. Нещо лошо ли казах?
— Не, просто...
— Какво?
— Някои от нещата, които казваш ме притесняват.
— Не се смущавай. Обичам те. Неприятно ли ти е, когато те докосвам така?
— Не, аз...
— О, Господи, погледни се. Едва те докоснах и...
— Ти знаеш как да ме докосваш... как да...
— Имаш вкус на мляко.
— Брадата ти...
— Сладко, сладко мляко. Имаш вкус на Кайла.
— Така че, не казвай, че се грозни. Всеки мъж трябва да има такива белези върху лявата си страна. Болят ли те някога?
— Не.
— Никога?
— Е, понякога.
— Защо тази ивица тук тръгва от гръбнака ти и отива чак до гръдната кост?
— Точно сега се радвам, че е там.

— Радваш ли се?
— Да.
— Защото усещането за устните ти върху гърдите ми ме влудява.
— Бих ги целувала дори и без белега.
— Наистина ли, скъпа?
— Да. Бих го правила винаги и за дълго.
— Това там вече не са гърдите ми. Това е пъпа ми.
— Близо е.
— Говориш за близост... хмм, ох...
— Разсейваш ме. Защо са те рязали така?
— Имах вътрешен кръвоизлив от няколко органа едновременно.
— Господи!
— Всичко е наред. Просто не спирай и аз ще го забравя.
— Така ли?
— О, скъпа, така е добре. Кайла... Кайла... О, скъпа! За пръв път ме докосваш така.
— Първия път, когато те видях...
— Да?
— Когато излезе от онази гореща вана...
— Да?
— Просто дъхът ми спря.
— Не, ето това е нещо, от което спира дъхът... Начинът, по който сега ме докосваш... изумително е.
— ... но аз казах на Бабс, че по никакъв начин не бих се качила в автобуса заедно с футболния отбор.
— Добро момиче.
— Бях глупачка. Винаги се страхувах да не си навлека някоя бяла. Така че се прибрах пеша в къщи с останалите.
— А Бабс?
— Как ти се струват тези лунички тук?
— Носят късмет, предполагам.
— Родила съм се с тях.
— Да. Сега ми разкажи за Бабс.
— Добре. Когато се върнахме в училище, тя слезе от автобуса с онова момче, което преди наричаше „грозно лопатарче“. Беше... как да кажа... особена и аз разбрах какво се е случило. Тогава осъзнах колко сме различни. Аз не мога да правя секс заради самия секс.

— По дяволите! Сигурна ли си в това?
— Тревър, престани. Мислех, че разговаряме сериозно.
— Тогава стани. Когато лежиш така си прелестна. Добре, извинявай. Говорим си.
— Вече забравих за какво ставаше дума.
— Девствена ли беше когато се омъжи?
— Първия или втория път?
— Много смешно. Отговори ми.
— Не за това говорихме.
— Права си. Извини въпроса ми. Не е моя работа.
— Да, девствена бях.
— Сякаш се срамуваш от това.
— Мисля си, че неопитността ми би те отблъснала.
— Ако ме отблъскваше, щях ли да правя това?
— Не зная кое бих предпочела. Какво правиш? Защо изражението на лицето ти е такова, докато го правиш?
— Погледни как се увива около пръстите ми. Толкова красив цвят. И мек. А също и тук.
— Тревър... какво?...
— Отпусни се.
— Но какво... Не!
— Искам.
— Не, аз...
— Моля те, Кайла, позволи ми да те любя.
— Но... о, Господи... Тревър?
— Да, скъпа, да. Толкова си сладка.
— Недей, моля те. Не издържам вече. Боли ме.
— Още малко. Това е за онзи мъж, който влиза в зоомагазин да си купи папагал.
— Тревър, говоря ти сериозно. Престани с мръсните си шеги.
— Но те те размиват.
— Това си е моя работа. Зная, че не би трябвало. Аз съм дама.
— Как можеш да си въобразяваш, че си дама, когато си възседнала слабините ми, а аз съм готов да изям зърната на гърдите ти.
— Тревър!
— Ох, не така, скъпа! Стой мирно, защото съвсем ще ме осакатиш. Всъщност, защо пък не? Давай! Изглеждат дяволски добре,

когато го правиш!

— Непоносим си.

— Почакай, докато ти разкажа вица.

— Няма ли да спреш?

— Не. Сега бъди добра съпруга и слушай. Този приятел влиза в зоомагазин и... Кайла, казах ти да стоиш мирно. Този приятел влиза в зоомагазин и собственикът казва: „Имам невероятен папагал.“ „Може ли да говори?“ — пита мъжът. Кайла, просиш си белята. Спри за малко. „Разбира се, че може да говори — казва собственикът, но има един проблем.“ Кайла, предупреждавам те. „Какъв е проблемът?“ — пита приятелчето. „Папагалът може да говори, но няма крака.“ Кайла... Тогава онзи пита: „Ами как стои върху пръта?“ А собственикът отговаря... О, да го вземат дяволите.

— Това ли е вица?

— Не, но току-що се сетих за друго.

— Това беше най-тежкото. От военноморските сили не можеха да ми изпратят нищо. Нито дори някакъв спомен. Нищо. Сякаш никога не е съществувал. Нямах сила да го преживея. От него не беше останало достатъчно, дори да напълни ковчега.

— Стига, стига, моля те.

— Заслужаваше по-добра смърт. А да се разправяш с военните е отвратително. Не можеха или не искаха да ни кажат нищо за охранителната система. Всичко беше толкова объркано.

— Защо?

— Ами онази сутрин, например, Ричард дори не е бил в собственото си легло. Защо? Защо нищо, което му е принадлежало, не се е запазило? Искях нещо мъничко, нещо негово, което да мога да държа в ръката си. Бръснач. Часовник. Каквото и да е.

— Тихо, тихо. Това те разстройва. Не говори повече.

— Не е толкова мъчително, колко звучи. Всъщност, когато говоря за това, изпитвам облекчение. А ти си добър слушател.

— Обичам те, Кайла. Трябваше да поговорим за Ричард. Искях и двамата да се чувстваме достатъчно свободни, спокойно да произнасяме името му.

— Обичах го, Тревър.

— Зная.

— Знаеш също, че обичам и теб, нали? Мислех, че никога няма да обикна друг мъж, но те обичам. Сега вече съм сигурна. Обичам те. Тревър, плачеш ли?

— Много те обичам, Кайла.

— Никога няма да ме оставиш, нали?

— Никога.

— Закълни се.

— Кълна се.

— Не мога да повярвам, че вали.

— Само следобеден дъжд. Скоро ще спре. Тогава ще се облечем и ще отидем да вземем Арон.

— Но още е рано. Нека послушаме дъжда.

— Тъжно е, когато няма с кого да споделиш дъжда.

— Как го правиш?

— Кое?

— Четеш мислите ми.

— Наистина ли?

— От самото начало. Сякаш знаеш какво мисля. Как?

— Защото те обичам.

— Да, но...

— Обърни се, Кайла.

— Не разбирам как...

— Ще се любим ли отново, преди да отидем да вземем Арон или не?

— Тревър, не е честно. Знаеш, че ако ме докоснеш там, можеш да правиш всичко с мен.

— Къде? Тук?

— Да, да.

— А когато те целуна тук?

— Мога да умра.

— Тогава и ти ме целуни и ще умрем заедно.

Хантсвил, Алабама

Писмото беше изпратено по пощата.

Кайла тихичко си пееше, когато надникна във фурната. Дори и Мег Пауър би била горда с печеното. Затвори вратата на печката и

намали градусите. Щеше да се запази топло, докато Тревър и Арон се върнат. Тревър трябваше да изпълни спешна поръчка и взе Арон със себе си. Оставиха Кайла вкъщи, за да приготви вечерята, нещо, което сега ѝ доставяше истинско удоволствие.

Всъщност, едва ли тези дни имаше нещо, което да не ѝ доставя удоволствие. През изминалите три седмици след „Деня на труда“ и последвалата го нощ, тя живееше като във вълшебна приказка.

— Само тези няколко дни направиха чудеса с теб! — възкликна Бабс в деня, когато Кайла се върна на работа. — Сияеш като нова монета. И съм готова да се обзаложа, че Тревър те е излъскал така.

Бабс както обикновено не подбираше думите и Кайла ѝ отвърна с чувствен смях.

— Права си. Влюбена съм.

— Да, явно е заразно, защото Тревър вече два пъти звъня, за да провери дали си пристигнала и каза да те целуна от него, което обаче аз отказах да направя. Какво се е случило между вас?

— Нищо — небрежно отвърна Кайла и вдигна телефонната слушалка, за да се обади на Тревър. Не беше минал повече от половин час, откакто се бяха разделили.

— Обзалагам се, че вземате касети с много специална еротика за домашното си видео.

— Глупости.

— Поръчали сте онези малки неща, които ти показах в „Плейгърл“ и които така разнообразяват всичко? Какво каза Тревър за гащичките, които можеш да схрускаш като бисквитка?

— Ще млъкнеш ли? — Кайла не можеше да сподави смеха си. — Не правим такива неща. — После набра номера и заговори в слушалката: — Здравей, скъпи. Ти ли си ме търсил?

— Вземаш таблетки женшен? — не спираше Бабс. — Храниш го със стриди?

— Не! Извинявай, Тревър. Бабс току-що поиска да разбере дали вечер те храня със стриди... Какво? Не, не мога да ѝ кажа това... Не... О, добре. Бабс, Тревър каза, че ако яде всяка вечер стриди, вече трябва да сме си купили нов матрак. Сега стой мирна, моля те. Казах ти, че съм влюбена и искам да поговоря със съпруга си.

Наистина съм влюбена. И щастлива, мислеше си Кайла, когато влезе във всекидневната, за да събере играчките, които Арон беше

разпръснал, след като се събуди. Забеляза неразпечатаните пликосе върху масичката в хола, занесе ги в кухнята и седна на високия стол до бара. Очакваше Тревър да се върне всеки момент.

Един плик привлече погледа ѝ. Носеше щемпела на военноморските сили. Отвори го и в него намери втори плик с печат „Моля препратете“. Името върху горния ляв ъгъл ѝ се стори познато, но едва когато прочете адреса на подателя си спомни. Хантсвил, Алабама. Не беше ли един от приятелите на Ричард от Алабама? Нетърпеливо разкъса втория плик и извади обикновен лист бяла хартия за писма. Заедно с него върху бара изпадна и една снимка.

Писмото беше кратко. Подателят се представяше и изразяваше съболезнованията си по повод смъртта на Ричард. Обясняваше, че наскоро е открил фотографията и си е помислил, че навярно би ѝ било приятно да я получи. Завършваше със сърдечни благопожелания за много щастие.

Кайла остави писмото настрана и взе снимката. На нея се усмихваше Ричард Страут. Изглеждаше както при последната им среща. Косата му беше късо подстригана, облечен беше в униформа, но върху лицето му грееше насмешлива усмивка, сякаш току-що беше чул нещо много забавно.

Стоеше между други двама офицери от военноморските сили. Подателят на писмото и пишеше, че е застанал от дясно на Ричард. Лицето му беше открито, с големи зъби и още по-големи уши. Човек не би се поколебал и за миг да купи кола втора употреба от човек с такава открито лице. Кайла плъзна поглед към третото лице на снимката. „Нашият Дон Жуан“ беше отчетливо изписано под мъжа, застанал отдясно на Ричард. Човек трябваше много да внимава, преди да купи кола втора употреба от него.

Кой би се доверил на мъж с такава външност? Усмихваше се като гладен алигатор, хищна усмивка, която блестеше върху загорялото му лице. Дяволски зелени очи гледаха на света с циничен поглед през премрежените черни ресници. Сякаш се готвеше да намигне и Кайла доби странното усещане, че той е авторът на смешната реплика, разсмяла останалите. Усмивката на „Дон Жуан“ беше самодоволна, арогантна, надменна.

И позната.

Това беше усмивката на собствения ѝ съпруг.

Не можеше да бъде грешка. Дори и с прическа на офицер от военноморските сили, дори и без превръзка през окото, без брада, тя не би могла да сбърка тази усмивка.

Кайла захвърли фотографията, сякаш тя изгори пръстите ѝ. Впери поглед в нея така, както лежеше върху бара, но нямаше сила отново да я докосне.

Трябва да имаше някакво обяснение за всичко това. Ричард и Тревър един до друг? Тревър във военноморските сили? Как така под снимката му стоеше прякорът, който тя добре си спомняше от писмата на Ричард?

Значи това беше онзи женкар. Безсрамният плейбой. Онзи приятел на Ричард, за когото тя беше убедена, че не би желала дори да се запознае с него?

А сега беше омъжена за него. Сякаш покривът се срути върху ѝ. Тя покри лице с длани. Прехапа долната си устна, за да сподави стенанието, което се надигна в гърдите ѝ. Изведнъж ѝ прилоша и ѝ се стори, че ще повърне.

Да, сега щеше да поиска някои обяснения. Разбира се. Тревър ще се върне, ще види фотографията и ще каже:

„По дяволите! Това е тъпо. Наистина ли мислиш, че тоя приятел тук толкова прилича на мен?“ Или: „Казват, че всеки на света си има двойник. Представи си, че този тук е моят.“ Или: „О, странно е, че в наши дни на някого му е дошло на ум да прави подобни фотомонтажи.“

Трябва да е някаква грешка.

Но грешка нямаше и тя много добре го съзнаваше.

Чу, че джипът спира на алеята пред къщата. Всичко в нея беше преобърнато, кръвта ѝ кипеше, в главата ѝ сякаш биеха хиляди чукове, но външно изглеждаше застинала като статуя.

— Преди да се побъркаш — започна Тревър в мига, в който прекрачи прага, — Арон и аз проведохме гласуване и единодушно решихме, че до вечеря има още доста време и той може да си позволи една бисквита. Така че, отворихме пакета. Затова ризката му... Какво има? — беше вдигнал поглед и забелязал израза на лицето ѝ. Изцапаните с шоколад ръце не можеха да бъдат повод за нервността, изписана върху него. — Кайла?

Тръгна към нея и когато приближи бара, видя фотографията. Тихо изруга и се извърна. Отиде до прозореца и застана с гръб към стаята. Изпъна рамене и плъзна ръце в задните джобове на джинсите си.

— Ела тук, Арон — гласът ѝ прозвуча изненадващо спокойно и за самата нея. Наведе се и го вдигна. Изведнъж ѝ се прииска да изпищи, да заудря главата си в стената, да блъсне Тревър през прозореца.

Вместо това отнесе сина си до чешмата и изми лицето и ръцете му, после го остави на пода в кухнята и струпа пред него ярките пластмасови чаши, които бяха любимите му играчки.

Най-после се върна при бара, взе фотографията, погледна я за миг и каза:

— Добре си излязъл.

Тревър бавно се завъртя на токовете на обувките, за които твърдеше, че предпочита отскоро и които Кайла знаеше, че са толкова фалшиви, неестествени и измислени, както и всичко останало, свързано с него.

— Сега вече знаеш.

— Да, зная — изсъска тя. — Всичко тук е вярно, нали? Клишетата винаги носят частица истина в себе си. Съпругата по правило узнава последна.

— Трябваше да ти кажа.

— Кога, Тревър? Кога? Когато вече остарееш и косите ти побелеят? Когато съм прекалено слаба, за да те ненавиждам с всяка частица от себе си, както сега?

— Мен или онова, което направих?

— И двете! Не мога да понасям това! „Дон Жуан“! — изрече прозвището сякаш то беше най-омразният епитет.

Той премигна.

— Зная какво мислеше за онзи приятел на твоя съпруг. Затова не дойдох и не се представих направо.

— „Дон Жуан“ — смехът ѝ прозвуча истерично. — „Дон Жуан“. Омъжена съм за „Дон Жуан“. Мъжът, всеизвестен със сексуалните си завоевания. Мъжът, който скача върху всичко, което е в пола, защото на тъмно всички котки са сиви.

— Кайла...

— Нали това си казал на Ричард...

— Но то беше преди...

— Не искам да слушам — изкрещя тя и направи категоричен жест с ръце. — Не искам никакви обяснения от теб, освен едно. Защо го направи? Какво преследваше? Каква беше тази твоя гадна, гадна игра?

— Не беше игра — благоразумният тон на думите му рязко контрастираше на истеричните ѝ писъци. — Никога не е било игра. Още от първия миг.

Заразена от самообладанието му, тя остана за миг безмълвна. Дишаше задъхано, без да сваля поглед от него.

— И кога точно се случи това? Предполагам срещата ни не беше съвсем случайна.

— Не.

— Кога започна всичко това?

— Когато дойдох в съзнание в болницата в Германия и открих, че съм жив. Без едно око, ранен, почти без надежда за изцеление, но жив.

— Какво общо имаше то с мен?

Той направи крачка към нея.

— Искаше да знаеш защо Ричард не спеше в леглото си — тя кимна. — Нощта преди атентата се върнах пиян. Ричард ми помогна да се съблека. Не си го спомням много добре, но зная, че паднах върху леглото му. Той спеше на моето място, когато това се случи.

Тя притисна устните си с едната си ръка, а с другата — стомаха. От очите ѝ потекоха сълзи.

— Чувствах се ужасно — тъжно продължи Тревър. — Когато разбрах, че Ричард е убит вместо мен, беше ми безразлично дали ще оживея или не — отмести поглед встрани. Пред очите му отново мина всичко. Смазващата болка от гипсовото корито, екстензиите, които го караха дори да не се чувства и мъж. — Но оцелях. С помощта на един санитар, с който се сприятелихме, успях да ви откроя. Когато се почувствах достатъчно добре, за да напусна болницата, дойдох да ви намеря.

Кайла стоеше, обвила с ръце кръста си. Крачеше около бара и чувстваше, че всяка крачка я раздира. После рязко се извърна към него и изкрещя:

— Мисля, че прекалено далеч си отишъл във военната си служба. Далеч си надхвърлил задълженията си. Не желая съпруг, който се е оженил за меч заради чувство за дълг. Не, няма нужда!

Гласът ѝ беше толкова остър и язвителен, че Арон спря да потропва с чашите по пода и вдигна поглед към нея. Долната му устна потрепери.

— Ма-ма.

Тревогата в гласа на детето за миг я накара да се изтръгне от усещането за унижение. Тя коленичи до него и леко погали главата му:

— Всичко е наред, миличък. Играй с чашките. Нали? Ето хо-о-оп. Паднаха. Хайде, подреди ги отново за мама.

Поне временно усмирен, Арон отново се върна към играта си. Кайла пак се извърна към Тревър. Лицето му беше безизразно почти колкото и нейното. Устните му едва се раздвижиха.

— Не беше точно така.

— А как? Каж ми — изсъска тя. — Каж ми кое те накара да дойдеш тук и да ме прелъстиш като...

— Бракът, Кайла — гневно и остро изговори той. — Какво толкова непочтено има в това?

— Всичко е било предварително планирано. Не мога да повярвам, че съм била толкова наивна, за да се уловя на тази въдица. Държанието ти, грижите ти за Арон, необичайното ти внимание към мен, твоите... всичко. Проклетата ти старомодна кола! Сякаш беше излязъл от страниците на някое ръководство за вдовици „Мечтаният втори съпруг“, нали? Защо си си създаде толкова неприятности? Защо?

— Обичам те.

Тя протегна ръце пред себе си, сякаш да се защити.

— Недей... само недей да играеш на думички с мен — сега тя вече съскаше, защото не искаше отново да разстрои Арон с крясъци.

— Не, Кайла. Обичах те и те обичам.

— Невъзможно е.

Той категорично поклати глава.

— В тази история има още нещо, много важно нещо, което ти не знаеш.

— Ами да го чуя, тогава.

— Писмата ти.

Тя остана мълчалива, слисана, гледаше го с неразбиращ поглед.

— Писмата ми?

— До Ричард.

Тя се отпусна върху най-близкия стол и впи поглед в мъжа, който се беше превърнал от любим съпруг в непознат. Всичко стана много бързо. Когато видя онази негова снимка, тя сякаш изгуби почвата под краката си. А сега се почувства така, сякаш подът пропада. Кога ли щеше да стигне дъното?

— Чел си ги? — тонът ѝ подсказваше, че за нея това е най-гнусното от всички негови престъпления.

— Случайно стигнаха до мен, докато бях в болницата — разказа ѝ за металната кутия и за молбата на Ричард да я ползва. — Когато изпратиха вещите ми, кутията беше между тях. Отворих я и да, Кайла, прочетох писмата ти до твоя съпруг. — Той протегна ръка през бара и покри ръцете ѝ със своите. — Не вярвах да разбереш, но ти се кълна, на тези писма дължа живота си. Всяка твоя дума беше по-скъпоценна и живителна за мен от лекарствата, от операциите, от терапията. Те ме накараха отново да поискам да живея, за да мога да срещна жената, която ги е писала. Зная на изуст всяка едно от тях. Сега мога да ти ги кажа дума по дума. Врязали са се в паметта ми по-дълбоко от „Клетвата за вярност“ или „Отче Наш“. Те...

— Спри. Спести си го за следващата жертва — тя измъкна ръцете си. — Не искам да слушам. Мислиш ли, че мога вече да повярвам на една твоя дума, след като така ме изигра?

— Не гледах на това като на измама, Кайла.

— Не? Орхидеите, къщата — тя стана от стола и отново нервно закрочи. — Всичко. Сега вече всичко се подрежда. Това че сякаш четеше мислите ми. И през цялото време си знаел. Знаел си, защото си прочел писмата ми.

— И откликнах на онова, което пишеше в тях.

— Не е странно, че толкова лесно ти се е отдало да ме манипулираш.

— Давах ти всичко, което можех.

— Ухажваше ме, беше толкова мил с родителите ми и... — изведнъж цялата се вцепени. Сви вежди и извърна поглед към него. — Родителите ми. Съумя да уредиш прерайонирането на собствеността им в толкова подходящ момент, нали?

Той бързо се приближи към нея и сложи ръце на раменете ѝ.

— Виж, Кайла, преди...

Тя се изтръгна от прегръдките му.

— Нали?

— Добре, да! — изкрещя той в отговор.

— А продажбата на къщата им? Продажбата, на която всички ние така се радвахме, сякаш бяхме спечелили голямата награда на лотарията? Продажбата, която беше осъществена неочаквано бързо точно преди сватбата ни? Ти направи всичко това, нали?

Върху лицето му беше застинал израз на вина.

— Сега разбирам — тихо се разсмя тя. — Не е странна убедеността ти в правото да се омъжиш за мен и отгледаш Арон. Ти ни купи, плати за нас, нали? — нервно плъзгаше длани по ръцете си, сякаш искаше да се отърси от усещането за нечистота.

— Престани! По дяволите, казах ти, че те обичам.

— Не мога да изразя облекчението да чуя тези думи от мъж с репутация на женкар сред приятелите си.

— Това вече е минало.

— Няма спор. Но пак направи удар, нали? Трябваше да бъдеш сигурен, че последното ти завоевание е жена, с която рискът да бъдеш отхвърлен е най-малък. Бедната самотна малка вдовица с дете, което трябва да отгледа. Хайде, Тревър, признай си. Нима не ти мина през този твой спекулативен, порочен, гаден мозък, мисълта, че ще те приема аз, защото другите жени биха се отвърнали от теб сега, когато вече не си така привлекателен? Вдовиците се вкопчват във всеки мъж, нали? Нима бедната малка Кайла Страут няма дотолкова да бъде закопняла за мъж, че да си затвори очите пред някаква си превръзка над окото, някакво си накуцване и осеяно с белези тяло?

Болката, изписана върху лицето му я накара да почувства свян.

— Това не е вярно.

— Нима? Когато отново добиеш увереност в сексапила си как ще се отървеш от Арон и мен? Планирал ли си го вече? Трябва ли да бъда толкова задължена за онова, което направи за мен в леглото, че да си затворя очите за всичко останало?

Той сведе глава.

— Какво искаш от мен, Кайла?

— Искам да ме оставиш — тя вдигна Арон от пода, притисна го към гърдите си и се втурна към задната врата. — Вече направи

достатъчно за мен, Тревър. Излъга ме и обърка живота ми. Ожени се за мен от съжаление и защото се страхуваше, че ще съм единствената жена, която би те приела сега. Но все пак, има едно нещо, което можеш да направиш за мен, господин Рул. Можеш да вървиш по дяволите!

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Невероятно глупава си, знаеш ли го?

Бабс слушаше, притаила дъх, докато Кайла разказваше цялата отблъскваща история. Пристигна при нея преди час. Меко казано, беше разстроена. Нахраниха Арон със сандвич с печено пиле, изкъпаха го, облякоха го в една от фланелките, които Бабс специално пазеше за посещенията му. Той остана очарован от идеята, че ще бъде много забавно да спи в леглото на Бабс и ето — сега вече беше там.

Бабс седеше с кръстосани крака на пода във всекидневната на малкия апартамент, а Кайла се беше свила в ъгъла на мекия диван. Върху масичката за кафе бяха поставени две чаши бяло вино.

Кайла беше убедена, че Бабс ще сподели негодуванието ѝ по отношение предателството на Тревър и само да решаха, щяха да вдигнат армията на крак и да го изхвърлят от града.

— Глупава? — повтори тя. Мислеше, че не е чула добре.

— Глупава. Дяволски глупава. Истинска... Както ѝ да е — раздражено продължи Бабс и се изправи на крака. — Отивам да си легна.

— Чакай малко — викна Кайла след нея. — Нима нищо от онова, което ти казах, не стигна до ушите ти?

— Всеки вопъл на самосъжаление.

— И това е всичко, което можеш да кажеш?

— Това е всичко, което възнамерявам да кажа. Ако очакваш да седна тук с теб и да те утешавам заради този мръсник Тревър Рул, ще останеш разочарована.

— Но той е такъв! Нали току-що ти казах...

— Да, да, вече всичко чух. Как се е озовал във военна болница в някаква непозната за него страна, полусляп, полупарализиран, без да знае дали ще оживее или умре, и ако наистина оживее, дали ще е в състояние да пълзи, защото са му казали, че едва ли ще може да ходи, да прави любов или всичко, което един нормален мъж е привилегирован да върши. Дошъл е в съзнание, за да научи, че

приятелите му са пратени на оня свят от някакви мизерни фанатици и като по чудо той е оцелял. Но се съмнявам, че това е имало особено значение за нечувствителен мръсник като нашия Тревър.

В гласа ѝ прозвуча присмех.

Ужилена от сарказма на Бабс, Кайла скочи.

— Добре, мога да приема, че е имал трудни моменти. Поне що се отнася до физическото му здраве.

— Хайде да не преувеличаваме, Кайла — продължаваше Бабс в същия дух.

— Добре, добре, съгласна съм, дяволски трудно му е било. Но какво ще кажеш за писмата? Да ги четеш? Наизуст да ги научи! Перверзен тип!

— Отрепка! Да извърши такова нещо! Дори и Ван Джонсън не е показвал нещо по-сантиментално във филмите си. А Тревър да вземе да го направи! И да тръгне да си урежда живота така, че да бъде по-близо до жената, написала писмата! Да не повярваш. Той, който може да има всяка жена, само ако си мръдне пръста, да си навлече всички тези неприятности, за да срещне теб, сродната душа! И дори е бил дотам непочтен, че да те чака и аз не знам колко време, а не както си му е редът, първо да те завлече в леглото си. Не, той чака да се ожени за теб! Безобразие!

— Само от съжаление — отново напомни Кайла на приятелката си, която явно продължаваше нищо да не разбира. — Само, за да ми плати за смъртта на Ричард, защото се е чувствал отговорен.

— Добре, хайде да го пишем мъченик. Всеки друг би дошъл да те види, да изкаже съболезнованията си, гузно да се извини, че е жив, когато съпругът ти е мъртъв, да ти предложи помощта си, а може би и малко пари и когато ти откажеш, да си замине с чиста съвест. Но не и Тревър. О, не. Несъмнено е решил да убеди целия свят, че е наивен фантазьор. Той висва наоколо и прави така, че да се запознае с теб, жени се за теб, приема сина ти като свой, строи ти къща, достойна и за Рокфелер — Бабс цъкна с език и тръсна глава. — Каква жалка, долна, отрепка! Мръсен плъх!

— И не намираш, че е подло така да прерайонира собствеността на родителите ми? — гневно избухна Кайла. — Не мислиш, че е непочтено толкова да ускори продажбата на къщата им?

— Каква подлост! — изкрещя Бабс и закри очите си с длани. — Да свърши цялата мръсна работа вместо тях! Издейства най-високата цена за собствеността, приключи сделката и им даде възможност да правят това, за което мечтаят от години. Този човек няма сърце. А от начина, по който се отнася с Арон можеш да се поболееш. Случайно да си чувала, че повечето бащи не се отнасят със собствените си деца по този начин? Ако искаше да бъде истински баща на това дете, можеше да му подхвърли някоя и друга по-остра думичка, да го удостои с малко пренебрежение и повечко нетърпение.

— Стига, Бабс. Още малко и ще започна да мисля, че аз не съм права. — Кайла разтри слепоочията си. — Трябваше да се сетя, че ще започнеш да го защитаваш.

— Да защитавам негодник като него? По никакъв начин. Ако го правех, просто щях да ти кажа каква себична кучка си.

— Себична?

— Няма да видиш доброто, ако ще и да се спънеш в него. Ако бях на страната на Тревър, щях да ти напомня, че някои хора са готови да се жертват за теб, вместо да бъдат щастливи.

— Престани!

— Така е по-лесно, нали? Няма рискове. Когато не обичаш, не рискуваш и да загубиш нищо.

— Когато стане дума за него, започваш да сваляш звезди от небето. За това е цялата тази проповед. Още от самото начало си падна по него.

— Както кажеш. Слабото ми място винаги са били сантиментални скъперници.

— Да, двамата чудесно ще си паснете. И двамата мислите с гениталиите си.

Бабс пое дълбоко дъх и остана като вцепенена. После отново задиша нормално.

— Лягам си. Защото ако остана, ще те ударя, а това е нещо, от което са въздържам цяла вечер. Арон ще остане при мен. Предпочитам компанията му. Той е по-зрял от теб. А ти, скъпа приятелко, се погрижи за себе си.

— Ела тук. Не можеш просто така да се измъкваш.

— Я ме погледни!

— Съжалявам, че го казах. Ужасно беше и нямах точно това пред вид. Бабс, моля те, кажи ми какво да правя.

Бабс се извърна и я притисна към себе си.

— Добре щом ме искаш, ето ме. Не аз, а ти Кайла, се измъкваш. И не на мен се сърдиш. Ти дори не се сърдиш и на Тревър. В собствената си кожа не можеш да се побереш.

— Какво искаш да кажеш?

— Хайде, сети се сама. А сега, лека нощ.

Бабс излезе от стаята и затвори вратата зад себе си. Очите на Кайла се изпълниха със сълзи. Луташе се безцелно из стаята, объркана, разкъсвана от негодувание и самосъжаление.

Толкова за приятелството. Чувстваше се предадена. Затъваше в тиня и отчаяно махаше към брега, а там Бабс стоеше и ѝ се надсмиваше.

Довери се на верността на Бабс и остана излъгана. Очакваше разбиране от нейна страна и разумен разговор.

— Ето, направи това, кажи му така. Давай напред.

Вместо това, Бабс съчувстваше изцяло на Тревър.

Кайла тежко се отпусна върху дивана и отпи голяма глътка вино. Нищо чудно. Бабс беше жена. И тя беше жертва на чара на „Дон Жуан“. Загубила си е ума, както толкова други преди нея. Това е. Бабс я предаде заради бицепсите му и тъмната му брада. Какво значеше верността към една стара приятелка, когато джинсите на Тревър бяха така изпълнени! Кайла се изсмя горчиво и отпи нова глътка вино. И какво искаше да ѝ каже с това, че се измъква? Нищо. Абсолютно нищо. Бабс си го имаше този навик да изпуска по някоя такава нищо незначеща, безсмислена думичка. Но ако беше така, защо тогава тя не можеше да спре да мисли за това? Защо отново и отново обмисляше как е възможно да не се побере в собствената си кожа? Да се сърди сама на себе си?

Заради това, че се влюби в Тревър?

Рязко остави чашата с вино върху масичката и отиде до прозореца. Дръпна щорите и надникна навън. Не видя нищо друго, освен собственото си отражение върху тъмното стъкло. Трябваше да спори така, изправена лице в лице със себе си.

Вярно, той я очарова. Тя също не беше имунизирана срещу добре оформените му бицепси. А щедростта му? И това, че винаги беше

толкова мил? И начинът, по който я любеше?

За да не се разхлипа на глас, притисна юмрук към устните си. Искеше да забрави как се чувстваше в прегръдките му. Чувството за вина ѝ нагарчаше. По някакъв начин животът и любовта на Тревър станаха по-важни за нея от това да пази спомена за Ричард в сърцето си.

Бабс имаше право. Сърдеше се на себе си, че го обича въпреки всичко. Не можеше да го вини, че е бил в леглото на Ричард в сутринта на атентата. Просто каприз на съдбата. Не беше използвал писмата ѝ, за да злоупотреби с нея, а да се докосне до копнежите на сърцето ѝ. Великолепно се грижеше за Арон. Амбициозен беше и печелеше успехи, почитено при това.

Наистина, излъга я като не ѝ каза, че познава Ричард. Но ако от самото начало беше разкрил кой е, тя щеше да побегне и да откаже дори да го погледне. А ако се беше оженил за нея заради чувството за вина, тогава трябва да беше актьор от ранга на Оливие.

Любов като тази, която Тревър ѝ даде, не можеше да бъде фалшива. Такава любов можеше да изникне единствено от сърцето.

И ако любовта му е толкова силна, в какво тогава грешеше?

Тя излетя от апартамента на Бабс. Седна в колата и изведнъж мислите ѝ се объркаха. В главата ѝ се заблъскаха хиляди възможности. Ами ако вече си е тръгнал? Ако отново, за втори път изгубеше любовта? Първият път нямаше вина. Но сега...

Както каза Бабс тя беше невъобразима глупачка.

Въздъхна облекчено, когато видя, че и колата и джипа са паркирани пред къщата. Във фойето проникваше неясна светлина от спалнята и тя се втурна натам.

Тревър седеше на ръба на леглото, привел глава над измачкан лист хартия с оръфани ръбове. Позна едно от писмата си. Останалите стояха пръснати до него. Светлината, която беше видяла идваше от камината.

Той чу стъпките ѝ и вдигна глава. Изгледа я въпросително, после сведе поглед към измачканото писмо. Тя го взе от ръката му и го прочете. Стигна до реда: „Прилича на мъжете, които ненавиждам“ и очите ѝ се замъглиха от сълзи.

С бързо движение събра писмата, заедно с пликите, прекоси стаята, дръпна решетката на камината и ги хвърли в огъня.

— Кайла, не!

Пламъците изсъскаха и обхванаха хартията, тя се сгърчи и миг по-късно се превърнаха в пепел. Останаха единствено искрите, които се издигнаха към комина.

Когато се извърна към него, лицето ѝ беше обляно със сълзи.

— Не са ти нужни огризките от други мъже, Тревър. Ако искаш да разбереш какво мисля или чувствам, просто ме попитай. Позволи ми да разкрия сърцето си пред теб. Ричард... — тя замълча и дълбоко пое дъх. Впи нокти в дланите си. Това беше най-болезненото нещо, което някога е изричала, но трябваше да признае истината, която от толкова време се опитваше да забрави. — Ричард е мъртъв. Аз го обичах. И от нашата любов се роди дете. Винаги съм била щастлива, че Арон съществува и е свидетелство за тази любов. Но Ричард е мъртъв. Аз обичам теб.

— Кайла!

Тя се хвърли в прегръдките му. Ръцете му я обвиха и силно притиснаха. Тя зарови глава във врата му.

— Обичам те, Тревър. За да го разбереш, просто ме погледни. Прочети го в очите ми. Не, не ме оставяй — възропта тя. С изненадваща сила обви бедрата му със своите.

— Не ти ли тежа?

— Харесва ми.

— Побъркана си — той повдигна глава от възглавницата и ѝ се усмихна.

— Побъркана? Ти се влюби в жена от писмата ѝ до друг мъж — тя изви глава назад, за да го вижда по-добре. — Ами ако бях някоя зла вещица?

— Ако беше зла вещица, ако беше нещо друго, различно от това, което си, щях да ти се представя, да изкажа съболезнованията си, да предложи финансова подкрепа и да изчезна.

— Същото каза и Бабс.

— Наистина ли?

— Искам да кажа, когато си говорехме.

— Пропуснах ли нещо?

— Утре ще ти разкажа всичко. В момента съм заета — езикът ѝ изследваше ухото му с неизказано удоволствие.

— Надявам се със синчето ни всичко да е наред — промърмори Тревър, заровил глава между гърдите ѝ.

— Спи с Бабс.

— И си убедена, че това е безопасно?

Двамата се разсмяха и върху лицето на Тревър внезапно се изписа гримаса.

— Боли ли те?

Усмихна се като гладен алигатор.

— Прекалено много се смея.

Отново се целунаха. Тя почувства, че в тялото му отново пламва копнеж, обви главата му с ръце и я привлече към себе си.

— Прости ми. Казах ужасни неща. За белезите.

— Знаех, че не го мислеше.

— И за превръзката над окото — тя нежно погали лицето му. — Зная защо си я предпочел пред протезата.

— Защо?

— Носиш я като предизвикателство към този твой недостатък. Нямахте да е трудно да избереш стъклено око, да прикриеш белезите си. Но ти никога не търсиш леките пътища, нали, Тревър?

— Вече не. А бях свикнал. Преди да се случи всичко това с мен, на нищо не гледах сериозно. Гледах на живота като на безкраен празник, организиран в моя чест. Сега вече знам, че нещата просто не стоят така — замислено прокара пръсти през косата ѝ. — Или може би използвам превръзката като защита. Под нея е най-грозният белег. Може би се страхувах, че ако го погледнеш, ще видиш най-грозното в мен. И така те мамех.

— Помежду ни вече няма да има тайни, Тревър.

— Не. Никога — отново погали косата ѝ и продължи с по-мек глас. — Гневът ти беше оправдан, Кайла. Наистина те измамих, за да се омъжиш за мен. Но след като те видях и ти се оказа по-красива от всичко, което беше писала, аз просто трябваше да те имам. На всяка цена. Никога не съм искал да заема мястото на Ричард в сърцето ти. Искях само малко място за себе си.

— Допускам, че най-голямото ти прегрешение е било нетърпението.

— Как така?

— Ако се беше представил...

— Щеше да ме възневидиш още от първия миг.

— Сигурно, отначало. Но после щях да те опозная. Искам да кажа, че имам чувството, че това е неизбежно.

— Искаш да кажеш, че независимо как биха се стекли нещата, ние пак щяхме да сме женени, да лежим тук, да правим това? — той я привлече към себе си.

— Да — тихо възкликна тя. — Помниш ли когато ми каза, че докато принадлежа на някой друг, за теб няма място?

— Грубо казано, ако не ме лъже паметта — тъжно се усмихна той.

— Грубо, но си прав — тя докосна устните му и задълго остана така. — Аз ти принадлежа изцяло, Тревър. С тялото си, разума и душата си.

После много внимателно, прокара пръсти по косата му и свали превръзката над окото му.

Издание:

Сандра Браун. Над всичко
ИК „Колумбина прес“, София, 1996
Американска. Първо издание
Редактор: Теодора Давидова
ISBN: 954-706-007-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.